

Elinor Downey

Příběh o šťastlivé fanynce,
které se splnil sen,
když se propadla
stěnou reality do světa
Harryho Pottera.
Vyprávěno z pohledu
studenky Zmijozelu,
příslušnice starého rodu
s neobvyklou historií
a empaticky zamilované
do nejchladnějšího muže
na škole...

Harry Potter fanfiction

Paralela snů

ANNA MUSHKET

Cinkl zvonek u dveří. Lyn se s povzdechem rozloučila s monitorem a vydala se otevřít, neboť v bytě nebyl nikdo jiný, kdo by to udělal za ni.

Po cestě se podívala na hodiny a pozvedla obočí. Pak se zamračila. Že by balíček? Už bylo na čase...

Pošťák stál za dveřmi a s přihlouplým úsměvem svíral v ruce balíček velikostí a tvarem připomínající cihlu. Lyn si od něj předmět vzala a podepsala mu lejtstro.

„Díky, Ricku,“ usmála se na něj a vrátila se zpět do ložnice. Přetrhla stuhu a z papíru vypadla zbrusu nová bichle s krásnou modrou obálkou. Pátý díl fenoménu Harryho Pottera.

„Ani nevíš, jak jsem se na tebe těšila,“ prozradila knize důvěrně a pak zavýskla radostí. Popadla bichli a vykročila směrem ke svému křeslu, když tu se stala velice absurdní věc.

Noha se jí zamotala do kabelu, který promyšleně nechala povalovat na zemi.

Lyn si ničeho nevšimla a chtěla jít dál, ale jakmile udělala další rázný krok, zatáhla za kabel, který zatahal za další, neb s nimi byl úzce propojen v nepřehledném spletenci, a povytáhl ze zásuvky počítačový kabel. Lyn si to bezpečně namířila k zemi a knihu, kterou dosud svírala v ruce, upustila pod sebe. V zoufalém pokusu se zastavit se jednou rukou chytila jiskřící počítačové krabice a druhou hrábla do světélkující změti kabelů za zemi. Především díky tomu, že mnohé měly obnažené dráty vzniklé vlastním neodborným technickým zásahem, dostala do prstů nepěknou dávku proudu, který se rychle rozšířil po paži do zbytku těla. Zelektrizovaný loket se pod ní podlomil a Lyn zabořila se do kabelů i obličejem...

...a v ten okamžik se svět změnil...

Už neležela v kabelech. Dokonce ani neležela, rozhodně ne na podlaze. Pohybovala se čímsi, co by se snad nedalo nazvat ani prostorem. Okolo nebyl vzduch, ani světlo. Žaludek se jí strachy smrskl a plíce odmítaly poslouchat. Lyn házela rukama i nohama do všech stran, ale přes všechno úsilí se jí nepodařilo ani zastavit ani se nadechnout.

Pak vše ustalo tak rychle, jak přišlo. Lyn dopadla na něco tvrdého. Bylo to studené, vlhké a hrbolaté a Lyn si sama sebe bezděčně představila jako herečku při natáčení filmu z období gotiky. Pro nevolnost, lehké přidušení a strach hodnou chvíli držela víčka pevně semknutá, jen dýchala tak prudce, až se rozkašlala. Cítila, jak jí údy mravenčí dočasným nedostatkem kyslíku.

Zvědavost a akutní potřeba poznat své okolí ji ale nakonec přiměly otevřít oči. Pohlédla před sebe a spatřila šero a kámen. Přiměla své zelektrizované tělo se pohnout a s námahou se nadzvedla na pažích. To, na čem ležela, vypadalo jako kamenná podlaha. Spíš proto, že kolem byly stěny a někde nahoře pravděpodobně taky strop, než by to podlahu nějak výrazně připomínalo. Lyn se neohrabaně zvedla na nohy.

Místo, kde se nacházela, se vzdáleně podobalo chodbě, až na to, že netušila, kdo by v něčem tak studeném a vlhkém mohl bydlet. Musely to být podzemní kobky některého z dávno rozpadlých starých hradů v Evropě, ačkoli ani to nevysvětlovalo, jak se sem dostala. Nedaleko byla na zdi pochodeň, díky níž vůbec viděla kolem sebe. Vzduch byl lehce nasládlý zatuchlinou. Lyn neslyšela jediný zvuk, vyjma zběsilého tlukotu vlastního srdce.

Roztřásla se.

Pomaličku vykročila směrem k pochodni. Její bosé nohy na hrubém kameni nevydávaly skoro žádný zvuk. V tom jakoby ze zdi vypadlo obrovské černé *něco*...

Lyn uskočila a zařvala. *Něco se ihned otočilo*...

Hm. Tak si to přebereme znovu.

Postava lidské bytosti se otočila a zazírala na ni. Lyn vykulila oči a zůstala stát v obranném postoji. Bojovému sportu a sebeobraně se učila teprve třetím rokem, ale zvládla přeprat amatéra. Když člověk vykročil směrem k ní, znovu se roztrásla.

Jak se blížil, rozeznala delší černé vlasy a zableskl se i impozantní nos. Lyn začala věřit cosi nekalého.

Když se k ní muž výhružně naklonil, ona se naopak zaklonila co nejdál od něj.

„Co tu děláte? Máte být na Zařazování s ostatními!“ vyštěkl na ni.

„Cože?“ užasla Lyn.

Muž se narovnal.

„Jak se jmenujete a do jaké koleje patříte?“ zeptal se naoko lhostejně.

„...?“

„Netropte si ze mě žerty, nedopadne to pro vás dobře!“ vyjel na ni a natáhl po ní ruku. Ona ale instinktivně uhnula, obtočila svoji paži kolem jeho, levou rukou ho pevně popadla za límec a užuž se napřahovala pěstí, když tu jí něco došlo. Strnula uprostřed pohybu a zamžourala na jeho temný obrys.

„Profesor Snape?“ Jeho chování na ni působilo natolik, že ji ani nenapadlo oslovit ho pouhým „Snape“; mohlo to být životu nebezpečné. K herci, jenž ho ztvárňoval ve filmech, měl daleko, zato dost dobře odpovídal Lynině vlastní představě, kterou nosila v hlavě dlouho před natáčením prvního dílu.

„Překvapená?“ vztekal se profesor, kterého však před okamžikem poněkud přimrazilo, když se na něj Lyn vytasila s výhrůžkou fyzického násilí. Nebyl na takové zvyklý. Raději používal hůlku. Pravděpodobně proto, že kdyby nebyla kouzelná, nedokázal by s ní nikomu ani vypíchnout oko.

Lyn si uvědomila, že ho stále drží za límec, až když se jí kolem zápěstí sevřel jeho šlachovitý pařát a přiměl ji rozevřít prsty. Vymotal svou paži a nespokojeně si srovnal hábit.

„Tak odpovězte, nebo jdeme okamžitě za ředitelem, shodou okolností do Velké síně, která je plná lidí!“

„Já-já se jmenuju Lyn Downeyová, pane,“ vykoktala Lyn.

„A kolej?“

„Žádná, pane. Naše škola nemá koleje. Teda, já tam dojížděla metrem, ale přímo ve škole jaksi nejsou.“

„Downeyová, to nemyslíte vážně,“ sykl Snape nebezpečně.

„Myslím, pane.“

Lyn netušila, zda ho dostala její nevinná upřímnost, nebo nějaká jinde pojatá deprese, ale zdálo se, že profesor se někde za svým chladným výrazem vzdal.

„Pojďte za mnou,“ řekl jen, obrátil se na podpatku a vyrazil. Lyn pokrčila rameny a poslušně se vydala za ním.

Prošli přešlší chodeb, než se ocitli nad zemí. Lyn sledovala, že za vysokými okny je skoro tma. Nechápala to. Nechápala, jak se ocitla v nějakém sklepení *se Snapem*. Nechápala absolutně nic.

Když vešli do obrovité, ale dosti pusté místnosti, zazněl jakýsi hluk. Trochu jako potlesk, ale hodně zkreslený. Lyn upřela oči na obrovské dveře. V tu chvíli jí to došlo. To není možné. Tohle snad mají být *Bradavice*?

Co se tu asi normálně dělá s lidmi bez identity?, napadlo ji zdánlivě nelogicky a po těle jí přeběhl mráz.

Znovu se začínala trást. Snape otevřel dveře, vklouzl dovnitř a podržel je, aby mohla vejít i Lyn. Byla ihned oslněna spoustou světla, která v místnosti byla, jelikož chodby byly osvětleny jen pochodněmi a někdy ani to ne.

V tom momentu se znovu ozval velký hluk. Tentokrát Lyn rozeznala již bez problémů, že pochází z potlesku jednoho ze stolů. Ze stolu pokrytého žlutým ubrusem - asi Mrzimor, že? Tváří v tvář téhle nové realitě se nedokázala tak rychle probírat kartotékou své paměti a zařazovat si jednotlivé věci a lidi, jako to dělávala při čtení nebo sledování filmů.

Lyn ovšem neměla čas si dlouho prohlížet stoly. Snape se pro ni, ohromenou velkolepostí Velké síně, musel vrátit a odvést ji za loket. Čím dál víc lidí už si jich začalo všimnout a místnost ztichla úplně. Profesorka McGonagallová ještě nestihla vyvolat dalšího prvňáčka a ten první už odešel právě v oné bouři pozdravů.

Lyn cítila, jak jí do tváře stoupá krev. Už se na ni upíraly všechny pohledy v síni. Začínalo ji mravenčit v prstech ruky, kterou nejemně svíral Snape.

Došli až ke stolu odloučenému od ostatních čtyř. Kolem něj seděli profesori v různobarevných slavnostních rouchách. Snape ji nechal stát před stolem, sám jej obešel a jal se cosi šeptat Brumbálovi, který Lyn probodl vědoucím pohledem. Když Snape skončil, naklonil se zase Brumbál k jeho uchu a pošeptal něco jemu. Pak se profesor lektvarů narovnal a vydal se zpět ke Lyn, která byla každou vteřinou červenější.

„Pojďte,“ vybídl ji a za rameno odvedl k profesorce McGonagallové, která je sledovala s rozladěným výrazem ve tváři. I jí Snape cosi pošeptal. Nečekal na odpověď a pokynul Lyn na stoličku. Vykulila na něj oči a výmluvně se píchla prstem do hrudi. Velice důrazně přikývl.

Lyn se nervózně rozhlédla po síni. Všichni na ni vyjeveně koukali. Prvňáčci v řadě před stoličkou se tlačili kupředu, aby na ni dobře viděli. Stála tam před celou školou bosky a v krátké noční košili, rozcuhaná a zmatená. Naposledy si připadala tak trapně ještě ve škole, když měli na tělocviku cvičit dvojtakt na koš a ona hodila míč tak nešikovně, že se jí vrátil a zespoda ji zasáhl do brady před očima pozorného dívčího publika, které to odměnilo velice zlomyslným záchvatem smíchu, k němuž se přidalo i pánské publikum z vedlejšího hřiště, a donutilo ji tak v slzách bolesti a ponížení utéct do šaten.

Otočila se zpět ke stoličce a vrhla po Klobouku veskrze podezřívavým pohledem, natáhla se a opatrně ho zvedla. Pak se pomalinku obrátila a dosedla na stoličku. Se srdcem v krku si pak Klobouk nasadila.

Měla dvě možnosti. Buď u ní Moudrý klobouk najde nějaké kouzelnické schopnosti a zařadí ji, nebo ji prostě pošlou k šípku. Nechtěla si zatím radši ani představovat, co by se s ní stalo pak. Napjatě tedy čekala.

„Hm,“ ozval se jí Klobouk v hlavě a Lyn sebou trhla. „Co to má znamenat? Tobě rozhodně není jedenáct, že ne? Kdybych byl škodolibé mudlovské dítě, zeptal bych se, jestli jsi nepropadla; naštěstí ale nemusím o lidech zjišťovat věci tím těžším způsobem. A takový zmatek v hlavě... Vždyť nemáš ani hůlku! Jak chceš čarovat? Zvláštní případ...“

Lyn se chvilku rozdýchávala a pak se odvážíla *pomyslet si*: A co se teda stalo? Proč jsem tady?

„Vím já?“ opáčil Klobouk. „Moje starost je zařadit tě. Fajn, tak se na to podíváme... Už jsem zařazoval různé děti, nic mě nepřekvapí. Takže... máš ve věcech docela jasno, koneckonců na to máš věk, tak dejme tomu, že to bude ZMIJOZEL!“ vykřikl do celé síně a Lyn tentokrát málem spadla ze stoličky. Když si uvědomila, že to bylo asi všechno, opatrně sundala Klobouk z hlavy a pomalu vstala. Chvilku se obávala, že se neudrží na nohou, ale nakonec vykročila a vrávoravě dorazila ke stolu se zeleným ubrusem. Všichni ji pozorovali. Nikdo netleskal. Burani.

Sesunula se na uvolněné místo tak opatrně, jak jen to šlo. V tak krátké košilce bylo velice nesnadné přehodit nohy přes lavici, aniž by někomu poskytla výhled na své spodňáry, ale nakonec to dokázala.

„Nazdar,“ hlesla, když jí zrak padl na nějakého obtloustlého blondáka, který na ni s otevřenými ústy valil oči. Zatvářil se znechuceně a odvrátil pohled.

„Milej hoch,“ poznamenala. Všimla si pohledu mladíka sedícího vedle ní. Kdyby názorně předváděl svůj postoj, měl by ruku přes oči a koukal na ni štěrbinami mezi prsty. Lyn si povzddechla a obrátila hlavu na druhého souseda. Přesněji sousedku.

„Ty seš Pansy,“ oznámila jí. Byla si jistá; výraz naznačující, že je dotyčný nucen pracovat zblízka s nějakým odporným páchnoucím materiálem, sdílela převážná část osazenstva zmijozelského stolu, ale tahle dívka vyzařovala jistou kvalitu, která prakticky udávala totožnost své majitelky. Kromě toho skutečně měla poněkud buldočí obličej. S herečkou, která ji hrála ve filmu, neměla nic společného. Dívka vyheverovala obočí, že se jí až ztratilo v ofině.

„A ty jseš kdo?“ sykla na ni.

„Já jsem Lyn, těší mě,“ vrhla na ni Lyn žraločí úsměv. Pansy lehce zružověla a zamračila se.

„O co ti jde?“

„Mně?“ podivila se upřímně Lyn. „Mně o nic. Jenom se seznamuju.“

Pansy se lehce odtáhla a jala se tvářit, že je *nad tím*. Lyn na ni v duchu vyplázla jazyk.

Pak přesunula pozornost k učitelskému stolu. Brumbál zrovna vstal a začal mluvit. Všeobecně jeho řeč už ale znala. Když si dala chvilku na urovnání myšlenek, došlo jí, že je to nový školní rok, žádný z těch, o kterých četla – nevěděla tedy ani v nejmenším, co ji čeká.

Vzpomněla si, že se jako každý rok mění profesor obrany proti černé magii a znovu vzhledla k Brumbálovi se zvědavostí. Když všechny srdečně přivítal, skutečně došlo i na nového profesora. Zvláštní bylo, že u stolu nikdo, koho by Lyn nepoznávala, neseseděl.

„Rád bych vám představil našeho staronového profesora, který si letošním rokem k výuce lektvarů přibral na starost obranu proti černé magii. Zatliskejte prosím profesoru Snapeovi!“

Lyn spadla čelist. Tušila, že není sama. Tak Snapeovi se přece jen podařilo ukořistit to místo! Lyn na to popravdě řečeno čekala už nějaký čas a svým způsobem v to i doufala – v porovnání s některými to byl alespoň *známý* nepřítel lidu, s jehož existencí se studenti už vyrovnali. Jinak řečeno, byla si jistá, že mohlo být hůř.

Potlesk byl sporadický, ačkoli jejich stůl málem vybuchl jásotem. Lyn se dívala, jak Malfoyovi svítí bledá očička, když tloukl dlaněmi o sebe jako šílenec. Jistě očekával, že se na jeho seznam přidá další předmět, ve kterém bude vynikat bez námahy. Lyn znechuceně ohrnula ret. Ačkoli ji Klobouk poslal mezi zmijozelské, necítila se jako jedna z nich.

Na druhou stranu, jak si v duchu poznamenala, když se rozhlédla po studentech sedících u stejného stolu, to nevypadalo zase tak hrozně, jako to popisovala Rowla. Lyn si vždycky uvědomovala, jak dětsky černobílý občas její knižní svět byl. Zdálo se, že paralelní realita si žije vlastním životem. Tak například viděla mezi zmijozelskými naprosto normální lidi – a byla jich převaha. Nafoukaní degeneráti byli sice výraznou, nicméně zanedbatelnou menšinou.

Když si to uvědomila, cítila se vlastně docela potěšená, že nyní sedí právě u tohoto stolu – její královské ego by špatně neslo, kdyby skončila třeba v Mrzimoru. Ač byla přesvědčená, že každá kolej tu má vlastní sbírku předností a slabostí, věděla, že se svou touhou po respektu a úctě by se právě v koleji jezevce mohla definitivně rozloučit.

Ředitel mezitím pokračoval ve své řeči, nevnímový k jejím závažným myšlenkovým pochodům. Nakonec popřál studentům dobrou chuť a Lyn sklopila oči do svého zlatého talíře. Myslela si, že nemá hlad, jelikož před chvilkou snídala, ale všechno to napětí a údiv spotřebovalo veškerou energii, kterou jí bulka s máslem a medem poskytla. Naložila si několik kuřecích křídýlek a trochu salátu. Pak se ještě jednou rozhlédla po stole.

„Nějakej chlast by nebyl?“ Cítila, že jejím pocuchaným nervům a ztuhlým svalům by prospělo se trochu uvolnit.

„Bohužel,“ odpověděl jí černovlasý dlouhán před ní. „Dělej tu kolem toho vždycky strašnej cirkus, teda co se alkoholu týče.“

„Škoda, teď bych snesla jednoho prcka,“ posteskla si Lyn a nalila si dýňovou šťávu. Tedy předpokládala, že je to dýňová šťáva, neboť v knize se o ničem jiném nikdy nedočetla. Ochutnala obsah svého poháru a spokojeně přikývla.

Když se objevily zákusky, vrhla se na velký bílý dort důkladně oblepený šlehačkou. Když zvedla k ústům první sousto na dezertní vidličce, povšimla si malého červeného kousku, který vyčuhoval z krému.

„Hele, jahoda,“ podivila se.

„Je to *ovocnej* dort,“ ozval se její obtloustlý blondatý soused. Lyn k němu vzhledla s výrazem, který mu měl napovědět, že je ohromena tím, jak statečně se donutil promluvit na takovou nulu.

„Mám ráda ovocný dorty, ve kterých je ovoce,“ pochválila si Lyn. Kluk si ji prohlížel.

„Proč máš na sobě noční košili?“

„Co tě to tak zajímá?“ vrhla na něj úsměv. Neměla ráda, když s ní někdo jednal jako s podrázeným druhem; pak se od ní žádná úcta čekat nedala. Mladík pokrčil rameny a dál věnoval se svému větrníku.

Lyn dojedla svůj dort a odložila vidličku. Pozorovala všechny okolo. Mnozí se spolu bavili, ale jí se pohledy raději vyhýbali.

Když zmizely i zákusky, studenti začali vstávat. Lyn se chystala jít s nimi, protože ji nic lepšího nenapadlo, ale Snape byl rychlejší než myšlenka a už jí stál po boku.

„Slečno Downeyová, budeme ještě muset probrat pár věcí,“ sykl a kývl hlavou, aby šla za ním. Lyn tedy zamířila jeho směrem. Později, když vyšli na chodbu, kam se studenti nevalili, se k nim přidali další učitelé. Vlastně, jak si všimla, zřejmě snad všichni na škole.

Začala se cítit nadměru nesvá. Možná to bylo z části zaviněno tím, že pomalu přestávala cítit chodidla, jak bosky šlapala po studeném kameni. Nikdo se na ni ani nepodíval, dokud nedošli do

Brumbálovy pracovny (jak Lyn usoudila dle umístění i vzhledu). Pak se učitelé posadili do přehršle křesel, která se v místnosti zčistajasna objevila. Ona zůstala stát. Brumbál ovšem také; přešel za svůj stůl a upřel na ni pronikavý zrak. Lyn polkla.

„Inu, dámy a pánové“ promluvil ředitel, „tahle slečna se tu objevila jakýmsi neznámým způsobem a nikdo z nás neví, kdo to je. Má někdo nějaký nápad, co bychom s tím měli dělat?“

„Co takhle nechat ji, aby nám k tomu něco řekla?“ ozvala se profesorka McGonagallová. Dívala se na Lyn přísným pohledem a rty měla stažené do uzoučké linky.

Brumbál tedy opět přesunul pohled na Lyn a pohledem naznačil, že má mluvit. Lyn si odkašlala.

„Ehm,“ začala a snažila se vypadat, že vůbec není nervózní. „No... já... Víte, já vůbec nevím, co se stalo. Prostě jsem zakopla o kabel a sáhla si na eletryku. Pak jsem se... něčím propadla a ocitla se tady. Nemůžu říct, jak se to stalo a proč.“

Brumbál okamžik setrval v mlčení. Pak si tiše povzdechl a sklonil hlavu.

„To jsme tu ještě neměli.“

„Mohu promluvit, pane řediteli?“ ozval se Snape.

„Prosím, Severe.“

Snape vstal a obkroužil kolem Lyn kolečko. Jestli ji tím chtěl znervóznit, dosáhl svého. Otrásla se.

„Prozradte mi, slečno Downeyová,“ zasyčel, „myslíte si, že dostáváte dost pozornosti?“

„No,“ koktala Lyn, které nedošlo, proč se na to ptá, „řekla bych, že někdy i víc, než by se mi líbilo.“

„Hm,“ nakrčil nos Snape. „Takže by se nemohlo čírou náhodou stát, že byste se vloupala do hradu, abyste na sebe pozornost upoutala?“

Lyn se bezděčně uchechtla nad tak absurdním obviněním, ale tím si od Snapea vysloužila jen ochlazení výrazu, pokud to ještě šlo.

„Ne, nemohlo.“

„V tom případě se mi nabízí jen jedno další vysvětlení,“ pokračoval tiše a stále ji pomalu obcházel. „Jste Voldemortův zvěď!“ zasyčel vítězoslavně. Někteří z jemnocitnějších profesorů nadskočilo a malá umouněná čarodějka, kterou Lyn tipla na profesorku Prýtovou, leknutím shodila jeden z podivných přístrojů z ředitelova stolu.

Brumbál se do toho vložil.

„Severe, nemyslíte, že slečna Downeyová by si na čmuhání po hradu vzala alespoň slušné oblečení, když už nic jiného? Kromě toho nevypadá na čarodějkou ovládající vysokou černou magii. Bradavice chrání ohromná síla. Nemyslím si, že by se jí podařilo něco takového zdolat, ani s cizí pomocí ne.“

Snape se nenechal vyvést z míry. Přešlapoval místností dál a v rozčilení skoro neznatelně pozvedl hlas.

„Už právě proto, že na to nevypadá, je ten plán geniální. Kdo by hledal zvěda ve zmatené polosvlečené holce?“ Tohle označení se Lyn i přes její nervozitu a strach vrylo do paměti. Přimhouřila oči a zabodla mu do zad vražedný pohled. „Jistě vsázela na to, že na nás zapůsobí příslušným dojmem a unikne tak zvýšené pozornosti. Plížila se hradem, když jsem ji přistihl. Chtěla mě udeřit!“

Při téhle vzpomínce Lyn zrůžověly tváře. V nastalé chvíli ticha měla čas si všimnout, že ne jednomu z přítomných ta představa připadá směšná. Několik profesorů si nenápadně drželo ruku před ústy a profesorka McGonagallová se zakuckala. Snape toho nedbal. Lyn mu zjevně ležela v žaludku jako kámen a chtěl se jí za každou cenu zbavit.

„Musí mít komplice uvnitř hradu – tak se jí podařilo dostat se dovnitř. Při svém věku si mohla klidně nastoupit do vlaku, následně do kočáru a nechat se sem dovézt jako královna, aniž by kdokoli pojal podezření.“

„Severe, nemohu tvrdit, že tvá verze nemá svou přitažlivost,“ přerušil ho Brumbál. „Ovšem nemůžeme si dovolit být zbytečně paranoidní. Bez důkazů nejsem ochoten podrobovat slečnu Downeyovou žádným výslechům.“

„Nepřítel má mnohé skryté zbraně, které se dají jen těžko usvědčit pomocí *důkazů*,“ procedil Snape skrz zatnuté zuby. Lyn měla dojem, že jeho slova zdaleka nenesla význam, který vězel v jeho tváři. Znělo to, jako by měl na mysli něco velice konkrétního, co se obával zmiňovat přede všemi, nebo přinejmenším před ní, a pokoušel se to řediteli naznačit oklikou.

„Nicméně už ty sám bys měl být schopný s jistotou říct, zda by Lyn mohla být jednou z nich.“

Snape se k němu prudce obrátil. Pohled, který si vyměnili, nebyl dlouhý, zato však byl velmi intenzivní. Lyn by ráda věděla, zda se tímhle způsobem dokáže telepaticky domlouvat, a jestli ano, pak o čem byl právě tento jejich rozhovor. Nakonec profesor lektvarů uhnul očima: prohrál.

Lyn měla pocit, že dostala pěstí, když se Snape bez varování přitočil k ní a upřel zrak pro změnu do jejích očí. Bylo to, jako by ji držel v neviditelných kleštích a beztretně se jí hrabal v mozku. Nedokázala uhnout, ale po chvíli už ani nechtěla. Uvědomila si totiž, že informační kanál mezi nimi je oboustranný, a rozhodla se ho zkusit použít.

Jenže než stačila nasát jedinou jeho myšlenku, Snape spojení přerušil. Lyn jasně viděla, že její pokus nezůstal bez svědků. Stále se na ni díval, ale už se jí nesnažil prohledávat obsah mysli; byl to obyčejný lidský pohled, který vyjadřoval ohromné množství zloby a udiveného zděšení. Lyn měla dojem, že to, co si uvědomovala, muselo zářit na celou místnost, ale když profesor odvrátil zraky, vypadalo to, jako by kolem neuběhl vůbec žádný čas. Všichni na ně zvědavě civěli a nezdálo se, že by si všimli čehokoli neobvyklého.

Až na Brumbála. Ten těkal svýma jasnýma rentgenovýma očima ze Snapea na Lyn a ve tváři mu hrálo překvapené zaujetí a pobavení. Byl však evidentně jediný z nich tří, komu tenhle krátký a nepostřehnutelný souboj mysli dával nějaký, byť podivný smysl.

Snape očividně kapituloval.

„Máte pravdu, Brumbále,“ řekl tiše otočený k jednomu z oken. „Přesto bych rád v zájmu Bradavic trval na tom, že ji musí prošetřit Ministerstvo. Lidé nemají sklony se jen tak *objevovat*, někde o ní musí být záznamy. Nemůžeme přece dovolit studovat na škole jen tak *komukoli*, koho najdeme se zmateně toulat po chodbách.“

„Popletal se samozřejmě o všem dozví a provede nějaká šetření, Severe, ale musím s tebou nesouhlasit, pokud jde o studium slečny Downeyové. Ačkoli nebyla vybrána a pozvána, Moudrý klobouk ji bez protestů zařadil. Má stejné právo zde studovat jako všichni ostatní.

Má-li zájem,“ bleskl po ní lišáckým pohledem.

Lyn byla stále v šoku, ale zmohla se na vděčné kývnutí. Něco takového bylo snem všech fanoušků a ona hodlala využít příležitosti. Do dna.

„Stále ale stojíme před otázkou, *kdo je to a kde se tu vzala*,“ ozvala se McGonagallová. „Myslím, že by bylo bezpečnější to vědět bez ohledu na soud Moudrého klobouku.“

„Ano, to je správná připomínka,“ povzdechl si Brumbál. „Bohužel mám nepříjemný pocit, že odpověď bude složitá.“

„Jak jsem říkala,“ odvážila se Lyn opatrně, „stalo se to, když jsem dostala pecku od kabelů. Všude se setmělo a bylo to, jako by odevšad odsáli vzduch, mohla jsem se hýbat, ale nebylo co dýchat. Až jsem nakonec přistála na kamenné podlaze v té chodbě. Na profesora Snapea jsem měla v úmyslu zaútočit jen v sebeobraně; nepoznala jsem ho totiž a myslela jsem, že mi chce ublížit, protože se mě okamžitě vypytał, co jsem zač, ale jelikož já neměla co odpovědět, profesor si asi myslel, že si z něj utahuju.“

„To je v pořádku, slečno Downeyová,“ usmál se zlehka Brumbál. Snape, dosud otočený k oknu, vydal pochybovačný zvuk, ale dále to nekomentoval. „Je pochopitelné, že jste ve své situaci jednala, jak jste uznala za vhodné.“

Více mě zaujalo, co jste řekla o své cestě sem. Pocit, který jste popsala, tu obvykle zažíváme při přemísťování. Potíží je v tom, že tato škola je proti přemísťování dovnitř i ven chráněna. Pokud vážně nejste čarodějka, musím se domnívat, že v tom bylo něco jiného. Víím, že ve Spojených státech je dokonce hned několik kouzelnických škol; jste si jistá, že jste žádnou nebyla pozvána ke studiu? Bez základního kouzelnického institutu totiž v Británii ani USA nesmíte čarovat.“

„Nejsem čarodějka,“ ujišťovala ho Lyn, „ale odjakživa jsem toužila jí být. Váš svět není jediný, který bych s radostí navštívila, kdybych jen tušila, jak na to.“

„Náš svět?“ podíval se na ni zaujatě Brumbál.

„No ano,“ přikývla Lyn nervózně. „Nebo taky vesmír, či rozměr. Nejsem vůbec z tohoto světa, proto jsem nikdy nechodila na čarodějnickou školu – u nás je totiž magie jen takový mýtus pro nadšence. Patřím mezi ony nadšence, takže se cítím tak trochu privilegovaně, když se mi poštěstilo vás navštívit.“

V místnosti se rozhostilo zaujaté, mírně nevěřící ticho.

„Pane řediteli, měl bych na tohle téma jednu zajímavou, ovšem velice nepravděpodobnou teorii. Mohu?“ promluvil Snape konečně a odvrátil se od okna.

„Ovšem, Severe, prosím.“

„Když jsem byl malý,“ a dostal zdravější barvu, „četl jsem nějakou mudlovskou literaturu. Byly to teorie různých lidí na čarodějnictví i magii jako takovou. Zmiňovalo se v nich o jakýchsi... *dimenzích*, různých světech, s časem paralelním tomu našemu. Četl jsem několik příběhů, které dosti šíleným způsobem popisovaly situace, kdy se stěna reality prolomila a nějaký hrdina se propadl do jiného světa. Myslím, že se nám slečna Downeyová pokouší namluvit, že přesně to se jí stalo.“

Brumbál ho poslouchal s opravdovým zájmem.

„Vidím, Severe, že i vy jste obeznámen s velmi zajímavými částmi mudlovského světa,“ pousmál se. „Inu, ani tuto teorii bych zatím neodsuzoval. Tajemství vesmíru sotva kdy pochopí jediný člověk.“

„Pane profesore, o tomhle víím hodně, i když jsou to jen spekulace nebo víra troufalců,“ přidala se Lyn. „U nás existuje spousta oblíbených příběhů z fantastických světů. To je snad to jediné, co náš suchý, sterilní svět drží při životě.“

„Vidím, že ve vás dřímá duše dobrodruha,“ usmál se Brumbál. Lyn se zarděla.

„Jak se ale dostanu zpátky?“

Osazenstvo pracovny bylo zvláště ochromeno. Ředitel nebyl jediný, kdo nikdy neslyšel o paralelních dimenzích. Zjevně tu měli své zábavy dost, nemuseli proto hledat jiné světy.

„Myslím, že na to zřejmě budete muset přijít vy sama, slečno Downeyová,“ promluvil pak Snape. Nepodíval se na ni. „Jste zatím jediná z nás, kdo má jakékoli zkušenosti s cestováním světy.“ Kdyby do hlasu zamíchal ještě víc ironie, musela by vykristalizovat po okrajích.

Tak vám děkuji za spolupráci, velmi mě těšilo, pomyslela si Lyn v duchu a upřeně mu hleděla na spánek. Doufala, že rozpozná alespoň tvar její myšlenky, i když se jí nedíval do očí. Snad tomu tak bylo, protože se lehce zamračil. Neřekl však nic.

„Na to asi nikdo z nás nedokáže odpovědět,“ řekl Brumbál, jakoby Snape vůbec neotevřel ústa. „Co byste chtěla dělat vy, slečno Downeyová?“

„Upřímně řečeno, pane profesore, osobně bych nejraději zůstala tady,“ zkusila to opatrně Lyn. „Řekl jste přece, že tu můžu studovat. A třeba se mi během toho zase stane nějaká nehoda a já poletím zpátky,“ pozvedla obočí s nadějí.

Snape se nehlasně uchechtl, ale dal si dobrý pozor, aby ho neviděl ředitel. Brumbál přikývl.

„Doufal jsem, že se mnou budete souhlasit. Pro někoho jako vy jsou Bradavice ideálním útočištěm. Pošlete si pro hábity, učebnice a hůlku a budete zkoušet kouzlit s ostatními studenty. Třeba se něčemu přiučíte, i když na základě vašich slov pochybuji, že vám to bude ve vašem světě platné.“

„Myslím, že ne, pane. Ale ráda pobudu,“ usmála se Lyn.

„Kolik je vám let?“ zeptal se Snape.

„Dvacet dva.“

Pracovnou se ozval sbor nevěřících nadechnutí.

„Doufám, že vás potěší skutečnost, že vypadáte mnohem mladší,“ konstatoval pobaveně Brumbál. „Předpokládám, že byste se přidala ke studentům pátého ročníku.“

„Myslíte, že je moudré ji přiřadit právě k nim?“ nadnesl svou pochybnost Snape. „V pátém ročníku se skládají NKÚ.“

„Pokud její přítomnost nebude ostatním bránit v učení, nevidím důvod, proč by to mělo vadit, Severe,“ pousmál se klidně Brumbál. „Slečna Downeyová ovšem zkoušky skládat nebude. Snad se totiž brzy vrátí domů. Ale pokud ne, na učení nikdy není pozdě. Třeba se z ní stane skutečná čarodějka. Kromě toho by jako nejstarší na koleji mohla předat trochu toho rozumu ostatním,“ mrkl na ni mile. „Za lepších okolností bych vás povýšil na prefekta, ale myslím, že budete mít svých starostí dost.“

Lyn se pousmála, ale srdce jí kleslo.

„Nuže, Severe,“ pokračoval Brumbál, „odvedte, prosím, studentku své koleje do její společenské místnosti, buďte tak laskav.“

Snape neochotně přikývl a pokynul Lyn ke dveřím. Ostatní učitelé zůstali v pracovně. Brumbál evidentně chtěl celou věc probrat také bez ní.

Se Snapem mlčky prošli přehrší chodeb a stanuli před jakousi stěnou s brněním.

„Temný stín,“ řekl profesor. Brnění oživilo, ustoupilo a přímo před nimi se ve zdi objevil otvor, jímž prosvítala nevalná záře. Vstoupili dovnitř a Lyn se rozhlédla.

Byla to skutečně monumentální místnost. Strop nebyl příliš vysoký, ale společenka byla velmi rozlehlá co do délky. Nejspíš právě proto, a taky kvůli té chladné zelené, místo působilo značně neútně. Ale ta starobylá čalouněná křesla potažená zeleným sametem byla jednoduše luxusní.

„Tudy se jde do dívčích ložnic,“ usekl Snape ukazujíc paží k jednomu ze schodišť, která se téměř ztrácela ve tmě. Z krbu tlumeně zářily už jen uhlíky. Lyn troufale popřála Snapeovi dobrou noc a vydala se do ložnic.

Všechny dívky už zřejmě spaly. Lyn se rozhlédla po něčem, kde bude spát ona. Naštěstí tu byla jedna postel navíc, jakoby s ní počítali. Zalezla rychle pod peřinu, aby si zahřála zmrzlé nohy. Pak snad ještě hodinu, možná dvě jen tak seděla a přemýšlela. Nakonec podlehla atmosféře celé ložnice a jala se spát také.

První den

Ráno Lyn vzbudil ruch v ložnici. Vylekala se, protože přes noc už stihla zapomenout, kde vlastně je, a prudce se posadila. Po chvilce mžourání jí poklesla nálada.

„Dobry ráno, děvčata,“ pozdravila dívky, které se po místnosti česaly, líčily a oblékaly. Unisono k ní obrátily pozornost.

„Nazdar,“ odsekla Pansy a dál se věnovala svému zrcátku.

„To od tebe bylo ohromně milý, Pansy,“ usmála se přátelsky Lyn.

„Dobry ráno,“ ozvala se olivová tmavovláška. V jejím tónu mnoho vřelosti nebylo, ale aspoň se nesnažila shodit Lyn pod svoji úroveň.

Lyn ji chvilku pozorovala.

„Jak se jmenuješ?“

„Jsem Farida.“

„Hezký jméno.“

„Myslíš?“ ušklíbala se Farida.

„Jak by ne.“ Lyn pohlédla na zbylá dvě děvčata, která se zatím s Pansy líčila. „A co vy?“ nadhodila a snažila se, aby to znělo mile.

Jedna z nich, blondýna s nosem nahoru, se na ni úkosem podívala a zase se odvrátila. Ta druhá, s myšími vlasy se pokusila usmát.

„Já jsem Fay. Jak se jmenuješ ty?“

„Lyn,“ odpověděla prostě Lyn.

„Tak jste se seznámily, můžeme pokračovat, ne?“ vyjela Pansy, až sebou Fay šklubla, zaklapla svou kosmetickou taštičku a rázně vypochoďovala z ložnice. Její dvě kamarádky ji následovaly.

„Jsou to děsně fajn holky,“ poznamenala Farida ironicky.

„To jsou,“ ušklíbala se Lyn. Na něco si vzpomněla. „Prosím tě, nevíš, jak se jde do sovince? Já bych si potřebovala poslat pro hábity a všechno.“

„A máš pergamen?“

„Cože? Aha... ne. Sakra.“

„Podívej, můžeš si zatím půjčit jeden z mých hábitů. A i boty, jestli ti budou, já tu mám troje.“

„Fakt? To je od tebe velkorysý,“ usmála se Lyn.

„Nepřechval mě. Na hodině si napíšeš dopisy domů nebo do obchodů, půjčím ti nějaký pergamen a brk. Co nevidět tu budeš mít svoje věci.“

Lyn se neodvažovala vyslovit nahlas myšlenku, že na to nemá peníze, protože nechtěla, aby si Farida myslela, že si od ní chce půjčit i ty. Zkusí se zeptat učitelů, měli by tu přece mít nějaký fond pro sociálně slabší, nebo ne?

Farida vytáhla hábit a boty a hodila je Lyn. Padly jí docela dobře, Farida byla také poměrně vysoká, i když boty mohly být o něco menší. Lyn v rychlosti navštívila umývárnu a pak společně s Faridou vyrazily dolů na snídani.

Ve Velké síni studentům rozdávala rozvrhy profesorka McGonagallová. Lyn se s obavami podívala na ten svůj. Značkám ovšem sotva rozuměla. Když zase vzhledla, aby se zeptala Faridy, zjistila, že profesorka stále stojí nad ní.

„Slečno Downeyová,“ oslovila ji, „váš rozvrh byl sestaven narychlo a provizorně, ale snad vám bude vyhovovat. Studenti vám jistě poradí, co znamenají ty zkratky a jak se dostanete do učeben. A aby vaše případná neznalost nebyla profesorům přítěží v hodinách, máte domluvené také doučování. Po hodině

se, prosím, vždy zeptejte daného učitele, kdy a kam máte přijít. Přeji vám příjemné první vyučování.“ A odešla.

Páni... já se fakt budu učit čarovat!, prolétlo jí hlavou a bezděčně vydechla.

V tom nadskočila takovým způsobem, že si převrhla pohár s dýňovou šťávou do klína. Tedy... pohár převrhla, ale šťáva z něj nevytekla. Všechno zůstalo viset na vrcholku amplitudy a odmítlo pokračovat.

Lyn na tu scénu chvilku zírala. Farida vedle ní rovněž.

„Co to je?“

„Ehm,“ odkašlala si Farida. „Kdoví. Tohle jsou Bradavice a my jsme čarodějové. Možná jsi nechtě udělala nějaké kouzlo, jak se to stává mladým kouzelníkům, než dostanou hůlku a naučí se svoje síly kontrolovat.“

„Aha,“ vydechla Lyn. Duchapřítomně chňapla po džbánu, podržela ho pod pohárem a pak jemně drkla do poháru. Zůstal jí v ruce, zatímco šťáva šplouchla zpět do své původní nádoby. Lyn si oddechla a raději všechno zase postavila na stůl.

Nervózně se rozhlédla po okolí. Zrak jí neomylně spočinul na Snapeovi. Seděl sice pořádných několik metrů od nich, ale když jí oči zabloudily jeho směrem, díval se na ně. Možná pořád přemítal, jestli nemá něco společného s Voldemortem, a snažil se ji přistihnout při nějaké neopatrnosti. Lyn se pod jeho chladným pohledem zachvěla, v duchu mu popřála hodně úspěchů při hledání důkazů a přestala mu věnovat pozornost.

„To asi dělá to zděšení z toho, co se děje,“ povzdechla si, když si mazala toast. „Pak člověk zapomíná na takový každodenní procesy, jako je přilet sov.“

Farida na ni upřela pohled.

„Jak ses sem vůbec dostala?“

„Chceš to povědět upřímně?“ pozvedla obočí Lyn a pocítila slabou psychickou únavu z toho, že se každý ptá a ona mu nemůže odpovědět. „Sama to nevím. Do té doby jsem poklidně posedávala u sebe v pokoji. Prostě jsem tu pak... přistála.“

Farida nasadila hluboce zamyšlený výraz.

„To normálně chodíš po veřejnosti bosky a v noční košili?“

„Ne, já byla doma a neplánovala nikam chodit. Bylo ráno, teprve jsem vstala.“

„Jak to myslíš, že bylo ráno?“

„V mém světě prostě byla jiná denní doba,“ pokrčila Lyn rameny. „Ale počítám, že je dobře, že mě to vyhodilo až k večeru, jinak bych možná ještě dlouho bloudila prázdnými chodbami a nevěděla, která bije,“ uchechtla se. Farida se opatrně zakousla do své topinky. Lyn měla z jejího pohledu nepříjemný pocit, ale radši to nechala být. Bylo jí jasné, že pro nikoho nemohlo být úplně snadné uvěřit, že se mezi nimi najednou objevil někdo z jiného světa. Musela jim připadat jako cvok.

„Víš, mně by na tom nejvíc zajímalo proč,“ řekla nahlas. „A proč zrovna já? A jestli je na mě něco tak zvláštního, jak to, že jsem to nedokázala už dřív, rozumíš?“

„No dobrá, pojď si pro věci, nebo to nestihneme,“ pobídla ji Farida.

Vydaly se chodbami zpět do společenské místnosti. Šly mlčky a Lyn se před očima míhaly myriády představ. Už to, že tu byla, znělo neuvěřitelně. Teď se ještě bude učit se studenty, možná dokonce i kouzlit. Připadala si jako ve snu. Doma jí nikdo neuvěří.

A nakonec... proč to vykládat všem na potkání? Do blázince se jí nechtělo.

„Každodenní procesy jako přilet sov?“ nadhodila Farida po chvíli.

„A není to každodenní proces?“

„Je, ale... Jak to můžeš vědět, když jsi tu teprve den? Pochybuju, že s tebou učitelé tam nahoře rozebírali, co se tu děje normálně každé ráno.“

„Jak víš, že se mnou něco rozebírali?“

„Šla jsem za vámi, když si tě Snape odchytil a odvedl do vedlejší chodby. Bylo mi to jasné.“

„Skvělá úvaha.“

„Tak jak to můžeš vědět?“ nevzdávala se Farida.

„Hm... To bys mi nevěřila.“

„Myslíš?“ ušklíbala se. „Denně se tu setkáváme s podivnějšími úkazy, než jsi ty. Znáš někoho, kdo tu studuje nebo studoval, co? A ten ti všechno povyprávěl.“

„No...“ zapochybovala Lyn. Pak si uvědomila, že svým způsobem to byla pravda – znala přece Harryho. „Máš pravdu,“ řekla nakonec, když si Farida s unaveným výrazem sbírala pomůcky a cpala je do brašny. „Co máme první hodinu?“ zeptala se jí Lyn.

„Já mám mudly a ty runy. Myslím, že Pansy chodí taky na runy, stačí, abys ty tři dostatečně dlouho popichovala, a mezitím dojdete až k učebně. Na téhle hodině se bavit nemůžeme, leda bychom sehnaly nějaké malé nenápadné zařízení k přenosu zpráviček.“

„V mém světě podobné věci existují. Jenže fungují mudlovsky. Na elektriku a tak.“

„No, tak to tady je všechno na kouzla, ale to ti muselo dojít.“

Jo, došlo mi, pomyslela si Lyn. Jenže nejspíš proto, že to dávno vím.

„Tak se uvidíme druhou hodinu. Vlastně dvě,“ uzavřela Farida a zase vstala.

„A co je?“

„Lektvary.“

Lyn chvilku seděla bez hnutí. Lektvary. Dvě hodiny lektvarů se Snapem. Když četla knihu, připadal jí někdy dokonce legrační, ale včera měla z jeho pohledu husinu až na zadku. Bylo to, jako kdyby jí nahlížel přímo do žaludku, i když popravdě řečeno pochybovala, že by ho zajímalo, co měla k jídlu. Nehledě na skutečnost, že se jí celkem bezostyšně pokoušel zbavit tím, že ji obviňoval ze špehování pro Voldemorta.

Lyn se otřásla. Snad bude stačit, když se mu nebude dívat do očí. Stejně by tu chybu nerada opakovala, i kdyby myšlenky nečetl. Bylo to jako propadat se do temných ledových studní. Zima, vlhko, strach, strach, vlhko, zima... Pořád dokolečka, až se z toho jednomu točila hlava. Vždycky si představovala, že Snape musel mít těžký život a cítit mnoho bolesti, ale v tu chvíli měla pocit, že je to její bolest, jako by ji prožila ona sama.

Vzpomněla si, že musí chytit Pansy, vstala tedy a rozeběhla se vstříc své první hodině kouzel v životě.

Runy proběhly v klidu a míru. Profesorka Sinistrová na ni byla milá a nic po ní nechtěla a předmět jí z dálky připadal přitažlivý. Po hodině si s ní domluvila doučování a utíkala z učebny, aby odchytila spolužáky, kteří mířili na lektvary.

Před učebnou se tradičně postávalo. Ve sklepení byla pěkná kosa a Lyn se třásla, jelikož její, vlastně Faridin hábit nebyl navržen pro teploty těsně nad bodem mrazu. Pod ním měla stále jen svou noční košilku, svetr jí nikdo nepůjčil. Farida samotná stála vedle ní a zdála se silně zamyšlená. Na tváři měla vážný výraz, který u ní Lyn pozorovala téměř pokaždé, když ji viděla.

To musí být vážně intelektuální holka, pomyslela si. Vedle ní si připadám, jako bych byla o mnoho mladší a úplně blbá. Kdybych ji viděla v civilu, zařadila bych ji do Havraspáru, maximálně do Nebelvíru. Na Zmijozel se zdá příliš obětavá a svědomitá – ale můžu se mýlit.

Byli tu také nebelvírstí a náš slavný Harry Potter. Když se rozhlédl po chodbě, všiml si, že si ho Lyn nestydatě prohlíží. Tváře mu zrudly a odvrátil hlavu. Hermiona Grangerová vypadala kupodivu přesně tak, jak si ji Lyn představovala ještě předtím, než se ten obraz přeplácl obličejem holky, která ji hrála ve filmu. Ron Weasley byl také o něco přijatelnějšího vzezření, ale působil ještě o něco ošuntěleji, než jak ho Lyn viděla při čtení.

Konečně Snape rozrazil dveře učebny a pokynul jim dovnitř. Třída se v relativní tichosti nacpala do lavic a připravila si pomůcky. Farida se posadila k nějakému dlouhánovi, kterého Lyn, jež si nejspíše sedla k nim, z knih neznala, ale viděla ho při zahajovací hostině. Prohodili spolu pár slov o pití. Farida mu říkala ‚Mallory‘.

Snape začal hodinu. Na nebelvírské hodil nevrlý pohled, zmijozelské obdařil pouze o něco nižším stupněm zakabonění, Lyn naprosto ignoroval. Začal přednáškou o jakýchsi NKÚ, zkoušce skládané na konci pátého ročníku, a pak hodil na tabuli recept, na který Lyn civěla jako vyoraný krtek. K jejímu zděšení se Snape po zadání úkolu vydal k ní.

„Slečno Downeyová, vy ještě nemáte pomůcky?“ začal tiše. Mnozí se přestali věnovat lektvaru a se zájmem je pozorovali. Snape se netvářil nejmileji, ale jeho tón se nepodobal tomu, jaký použil před chvílkou, když mluvil o čemsi, jako jsou nedostatečné schopnosti, a díval se přitom na Pottera. Lyn na něj v obavách mrkala a nemohla si nevšimnout, jak bedlivě si ji prohlíží; skoro jako by objevoval nový živočišný druh.

„Nestihla jsem si o ně napsat, pane profesore,“ odpověděla poslušně.

„A určitě to neprodleně uděláte,“ oznámil jí.

„Ano, pane profesore,“ přikývla.

„Tak abyste se tu nenudila, pozorujte své sousedy při práci. Ale ne abyste jim překážela,“ usekl a odebral se zpátky za katedru.

Lyn se ovšem nudila už po prvních pěti minutách, neboť tu nebylo prakticky nic k pozorování. Zeptala se Faridy, kolik je hodin. Ta se jen na okamžik zarazila, aby si to spočítala, vypálila na ni tiše pár slov a rychle se vrátila zpět k lektvaru.

Touhle dobou bych doma spala, pomyslela si Lyn. Napadlo ji, co asi dělají její rodiče. Vědí vůbec o tom, že zmizela, nebo se to v jejich světě nijak neprojeví? Nespí náhodou? Možná je skutečně doma v posteli a má jen silný fanouškovský sen...

Štípla se do ruky, ale kromě palčivé bolesti ničeho nedosáhla. Upadla do úzkostlivé nálady. Co když rodiče třeba už nikdy neuvidí? Svým způsobem už je nepotřebovala, byla dospělá a samostatná, ale dosud tu vždy byla aspoň ta možnost je vidět, kdykoli měla potřebu. Nyní se cítila velice opuštěná a ponechaná napospas osudu.

V ten okamžik se k ní naklonil Mallory, který se práci věnoval o dost vlažněji než jeho sousedka.

„Hele, už jsi sehnala nějakou chlast?“ mrkl na ni.

„Ještě jsem nesehnala ani vlastní oblečení,“ zasmála se tiše Lyn.

„Chlast je přece důležitější,“ namítl Mallory, „po něm krásně zapomeneš na jakýkoli starosti s oblečením.“

„Že by?“ pozvedla obočí Lyn a začala mít dojem, že se ocitla ve společnosti člověka, který se musel mnoha spolužákům zasloužit o rozličné budoucí jaterní a ledvinové obtíže. Farida se na něho obořila.

„Drž hubu, Mallory, a pracuj.“

Viditelně zchladl a vrátil se ke svému kotlíku.

Zbytek dvouhodinovky Lyn prodlěla ve snech. Stačilo si představit si cokoli, co ji pravděpodobně v tomto světě ještě potká.

„Z vašeho lektvaru by nyní měly stoupat drobné obláčky stříbřité páry,“ ozval se Snape deset minut před uplynutím vyměřené doby. Lyn se najednou podivila tomu, jak poeticky to dovedl vyjádřit. Ten chlap sice nemá vybranou povahu, napadlo ji, ale slovník tedy každopádně. Ale to všichni, jak si stačila všimnout. Až na výjimky všichni mluvili nejen slušně, ale i spisovně, a to dnes a denně.

Pozorovala Snapea, jak přešel k Potterově kotlíku. Na obličeji se mu objevil výraz děsivého výsměchu.

„Co má být tohle, Pottere?“

Všichni zmijozelští studenti dychtivě vzhledli; považovali za velkou zábavu pozorovat, jak Snape plísni a zesměšňuje jejich „oblíbenec“.

„Pohodový odvar,“ odpověděl Harry opatrně.

„Povězte mi, Pottere, umíte číst?“

Draco Malfoy, jenž Lyn v reálu přišel ještě o maličko odpudivější, se zachechtal. Lyn ale Pottera bylo svým způsobem líto. Ani jeho přátelé totiž nevěděli tolik, jako ona z knih. Nicméně ne vždy docela chápala jeho věčnou nenávist vůči Snapeovi. Taková emoce se musela obloukem vracet tak silně, že by se opravdu divila, kdyby mu profesor neoplácel stejnou mincí. Asi to ale bylo vzájemné.

„Ano, umím.“

„Přečtete mi třetí řádku receptu, Pottere.“

Harry uposlechl. Bylo na něm vidět, že si při tom uvědomil, kde se stala chyba. Obličej mu mírně zešedl.

„Udělal jste všechno, co se na třetí řádce píše, Pottere?“

„Ne,“ přiznal velice tiše Harry.

„Prosím?“

„Ne,“ zvýšil Potter hlas, „zapomněl jsem na kýchavici.“

„Vím, že jste na ni zapomněl, Pottere, a to znamená, že ta břečka není vůbec k ničemu. *Evanesco!*“ Lektvar zmizel a Harry zůstal stát nad prázdným kotlíkem jako hlupák.

„Ti z vás, kteří si *uměli* přečíst recept, naplní vzorkem svého lektvaru malou lahvičku, jasně ji označí štítkem se svým jménem a přinesou ji k mému stolu na otestování,“ nařídil Snape. „Domácí úkol: na třicet centimetrů pergamenu napíšete pojednání o vlastnostech měsíčního kamene a o jeho využití při přípravě lektvarů. Odevzdáte ve čtvrtek.“

Otočil se na Lyn a dodal: „Vy nemusíte, Downeyová.“

Lyn si stoupla do fronty za studenty, kteří ke katedře přistupovali s lahvičkami lektvaru. Zažili při čekání celkem zábavné představení, když Goylův lektvar v lahvičce vybuchl a podpálil mu hábit. Když byla třída téměř prázdná až na Faridu, která čekala ve dveřích, Lyn přistoupila ke Snapeovi.

Odpověděl dřív, než stačila otevřít ústa.

„Zítra v pět u mého kabinetu, Downeyová,“ oznámil jí suše.

Lyn se nadechla k protestu, ale způsob, jakým se na ni podíval, jí vzal řeč.

„Je v tom snad potíže?“

„A-ano, p-pane,“ zadržela se. „Totiž, zítra o páté mám doučování starodávných run s profesorkou Sinistrovou.“

„Dobrá,“ usekl. „Přijďte tedy po večeri,“ zavířil pláštěm a odešel z učebny. Lyn jen tiše hvízdla úlevou.

„Zvláštní, kolik lidí z naší koleje si dovedu živě představit v roli Smrtijedů...“ uvažovala nahlas, když šly k učebně dějin. „Dokonce i ty, kteří na to vyloženě nevypadají. A stejně živě si představím Snapea v roli učitele obrany. Ten nám asi z hodiny udělá lekci černé magie.“

„Pořád samá černá magie...“ hlesla otráveně Farida.

„Setkáváš se s ní často?“

„Ve Zmijozelu by se prý měla normálně vyučovat, tvrdil jeden zapálený študák ze sedmičky. Všichni mají dojem, že jsme předurčení k tomu stát se Smrtijedy nebo podobnými bastardy. A s postojem, který k nám zaujímají, nám občas nic jiného nezbyvá.“

„Takže ty nemáš pocit, že bys chtěla někdy v budoucnu být Smrtijedkou?“ zeptala se Lyn opatrně.

„Ne, to teda nemám,“ odsekla Farida. „A tím druhým jsem myslela to, že mám někdy chuť natruc navléct černý plášť s kápí a zamávat na všechny ty nebelvírské zpoza rohu hůlkou, abych je trochu postrašila. Mají dojem, že když je někdo ze Zmijozelu, je automaticky odporný zlý čaroděj.“

„Nebelvírstí jsou zase až patetiční se všemi těmi kecy o statečnosti, všimla sis? Každý má něco.“

„Všimla, ale *tys* neměla čas si toho všimnout!“ vyjela na ni Farida, kterou předchozí úvahy evidentně silně rozčílily.

„Tak promiň,“ zatvářila se Lyn ublíženě.

„Ne, promiň ty,“ povzddechla si Farida a zdálo se, že se trochu uklidnila. „Stejně bych ale zatraceně ráda věděla, co jsi zač.“

„*Homo sapiens sapiens*,“ usmála se Lyn.

„Cože?“ vyvalila na ni Farida oči. Lyn si uvědomila, že tady má odpověď na otázku, která ji jednou napadla – kouzelníci evidentně neměli ono klasické vzdělání, které se vyučuje v mudlovských školách. Na jednu stranu jim záviděla, že do nich nebyly cpány vědomosti, které by jim byly k ničemu, ale v tento moment ji naopak těšilo, že ví něco víc.

„Člověk,“ řekla prostě.

„Skvělý vysvětlení,“ zavrčela Farida. „To mi fakt řeklo hodně nových informací.“

„No a ne? Co kdybych třeba byla nějaký elf nebo kterého čerta?“

„To by byl detail. Hele, víš co, radši to necháme... Napíšeš si o dějinách ten dopis do Londýna a... no, pak si o tom třeba promluvíme.“

„Souhlas,“ usmála se Lyn.

Profesor Binns, jehož duch vyučoval na škole dějiny čaj a kouzel, si Lyn ani nevšiml. Nedivila se tomu. Raději se snažila sepsat seznam potřeb, pro které si pošle.

„Uvědomuješ si ale, že na to nemám prachy?“ nadhodila šeptem k Faridě, když skládala hotový pergamen.

„A nemůžeš si napsat domů?“

„I kdyby to šlo, pochybuju, že by mi dovedli splášt kouzelnickou měnu.“

„No dobrá. Budeš muset zajít za Snapem, ať se ti poohlídne ve fondu pro sociálně slabší. Popřípadě se ho zeptej, jestli by ti nějaký věci, třeba učebnice, nemohli půjčit profesoři.“

„Dobrá,“ hlesla Lyn neskutečně nadšeně. Zase Snape. A opět Snape.

Zbytek hodiny se dívala z okna a přemýšlela o tom, co ji dnes ještě čeká. Na rozvrhu měla ještě dvouhodinovku bylinkářství. To jistě také musel být záživný předmět, pomyslela si ironicky. V mudlovské biologii ji botanika bavila snad ještě méně než geologie. Nejradyji měla anatomii člověka.

Očekávala u skleníků studenty z Mrzimoru, ale byli tam havraspárští a Lyn si vzápětí uvědomila, že je vlastně ve Zmijozelu. To Nebelvír měl tyhle hodiny s Mrzimorem. Byla by momentálně raději, kdyby někdo napsal knihu z pohledu někoho zmijozelského, protože ji to teď hrozně pletlo.

Po vyučování si jen hodily na kolej brašny a vydaly se do Snapeova kabinetu.

Privítal je odměřeným úsměvem, který musel patřit spíš jejich koleji, než konkrétním zástupkyním.

„Přejete si?“ vyštěkl.

„É... hm, pane profesore... totiž,“ zakoktala se Lyn, která úplně zapoměla, proč sem vlastně přišly. Farida jí přispěchala na pomoc.

„My se přišly zeptat, jestli by si Lyn mohla požádat o dotaci z nějakého školního fondu, jelikož nemá žádné peníze.“

Snape nedal najevo žádné překvapení, asi ho to už taky napadlo. Potvrdil to svými slovy.

„Mluvil jsem už s ředitelem, Downeyová, máte to zajištěné. Učebnice dostanete průběžně, až se nějaké staré najdou; obvykle tu nepočítáme s nějakým půjčováním,“ usklíbl se. „Do té doby vám třeba nějaké pomůcky poskytnou spolužáci, pokud je požádáte, ale není to nutné. Cokoli nestihnete, doplníte si po vyučování. Je jen na vás, kolik toho bude.“

„Děkuji, pane profesore,“ hlesla přiškrčeně Lyn. Jeho slova v ní žádnou jásavou radost nezbudila. Už chtěla raději rychle opustit kabinet, když ji zarazil.

„Ředitel si přeje s vámi mluvit. Nemáte-li momentálně žádné povinnosti, doprovodím vás do ředitelny.“

Oj, ocenila to v duchu Lyn. To zas bude nějaký výslech. Minule radši přešel Lyniny narážky na její podezřelou obeznámenost s Bradavicemi, protože bylo pozdě, tak teď to asi hodlá dohnat.

„Samozřejmě,“ řekla však nahlas. Vyměnila si pohled s Faridou, která se uctivě odporoučela. Sama zůstala stát ve dveřích kabinetu, protože Snape se nadále skláněl nad svým stolem a nejevil známky přípravy k odchodu.

Lyn ho se zájmem pozorovala. Zatím k tomu neměla moc příležitostí; na hodině přecházel sem a tam a sledoval, jak studenti pracují, a jindy nebylo tolik času. Dokud však čekala a mohla se na něj beztréstně dívat, aniž by to vypadalo nevhodně, využila toho.

Jeho výška byla nasnadě, v knize byla často zmiňována. Zdálo se však, že realita neměla sklony k takové dramatickosti, jako spisovatelka, protože jí zdaleka nepřipadal sinalý ani vyzábělý. Obě ta slova vyvolávala představu obyvatele koncentračního tábora na pokraji smrti nebo zdařilou humanoidní formu upíra. Snape byl štíhlý, to ano, ale jak se jedním loktem opíral o stůl, jeho hábit obtahoval mírné obloučky šlachovitých svalů a prozrazoval nezanedbatelnou šířku ramen. Pleť měl světlou, ale působila nezdravým dojmem jen v porovnání se studenty opálenými z dovolených u moře. Tady, v chladném vlhkém sklepení, to bylo jednoduše patřičné. Stačilo by mu pár delších výletů na sluníčku a vypadal by jako každý jiný. Bledé ruce čouhající z rukávu hábitu měl široké a s dlouhými štíhlými prsty a Lyn až překvapilo, jak něžně a elegantně působily, přestože jejich tvar byl nezpochybnitelně mužský.

Jeho vlasy měly daleko k výstavní kštici z kadeřnického salónu, ale nebyly nijak odpudivé. Padaly mu na ramena, byly lehce zvlněné, jen nedbale zastřižené a lhostejně pročísnuté, ale jeho celkové vizáži lichotily. Byly to vlasy čistotného a úpravného člověka, kterému ale na tom, jak vypadá, až tolik nesejde.

Kdy Rowlingová naposledy viděla pořádnou skobu, by Lyn také docela zajímalo. Ten fantaskní popis vůbec neseděl na Snapeův nos. Dokud si ho Lyn pořádně neprohlédla, mohl budít dojem skobovitosti, ale vlastně vůbec zahnutý nebyl. Jeho tvar ze všeho nejvíc připomínal trojúhelník, měl jen malý hrbolek u kořene. Sám o sobě byl možná trochu velký, nicméně v celkové symetrii obličeje působil harmonicky.

Snapeův obličej byl vůbec poměrně hezký, když jste si dali čas a pořádně si se na něj podívali. Lyn si ho dokázala živě představit na staré černobílé fotografii s ulíznutými vlasy, ve fraku a doutníkem v prstech, jako jednoho z fešáckých herců ze 40. let. Z profilu dělal silně intelektuální, ovšem oduševnělý dojem, tváří v tvář se člověk utápěl v jeho očích, temných a výrazných.

Filmové ztvárnění bylo už vůbec vedle. I tehdy, kdy ještě netušila, že existuje opravdový Snape, se nemohla nepozastavit nad tím, proč všichni čtyři Pobertové byli tak staří. Nad knihou jim nikdy nepřisuzovala víc než pětatřicet čtyřicet let a nyní viděla, že se trefila – Snapeovi mohlo být při nejlepším svědomí čtyřicet pět, ale i na to vypadal zatraceně zachovale. Jak předpokládala, Harry se musel narodit jen pár let po tom, co jeho rodiče dokončili školu, což znamenalo, že Snape byl touhle dobou dobře udržovaný čtyřicátník. Možná mu pomáhalo to, že nechodil na slunce, kdoví.

S těmito překvapivými závěry se Lyn spokojeně opřela o futra. S pobavením přemýšlela o tom, jaký asi může být Snape ve skutečnosti uvnitř, jestliže ani navenek se tak docela nestřetává s popisem v knize. Věděla, že od nynějška ji bude zvědavost pohánět k tomu, aby to zjistila.

Vtom jako by si vzpomněl, že tu stále je. Vrhla na ni otrávený pohled.

„Musím ještě něco dodělat, Downeyová, tak mi mezitím nevětrejte, buďte tak laskava.“

Lyn urychleně zavřela dveře, ale radši zůstala za nimi. Nechtěla mu dávat další příležitosti si na ní chladit žáhu. Podupávala na chodbě dobrou půlhodinu, během níž by si jinak ještě mohla v pohodlném křesle ve společenské místnosti natáhnout nohy a uklidnit nervy, než půjde čelit dalšímu výslechu, a byla za to na Snapea patřičně nabroušená. Když konečně vyšel, ani nedal najevo, že ví o její přítomnosti. Rovnou vyrazil chodbou pryč a Lyn za ním pro jistotu poklusalava v bezpečné vzdálenosti.

Ředitel už na ně čekal. Měl dokořán otevřená okna, před stolem připravena dvě měkká křesla a na velkém tácu na stole byly chlebičky a pití.

„Vítám vás,“ usmál se. „Došlo mi, že se tímhle rozhovorem možná připravíme o večeri, tak jsem skřítky požádal o nějaké občerstvení. Ne, Severe, vy prosím také zůstaňte, buďte tak laskav. Ty chlebičky i dýňová šťáva jsou pro tři osoby.“

Snape se neochotně vzdálil od dveří. Lyn počítala s tím, že se usadí, ale oba na ni vyčkávavě upřeli pohledy. Uvědomila si, že ji dle společenských pravidel považují za dámu a měla by se tedy posadit jako první. To zjištění jí lichotilo; prokličkovala tudíž pracovní a zvolila si křeslo blíž k oknům.

„Jaký byl tvůj první den v Bradavicích, Lyn?“ otázal se Brumbál mile, když se uvelebili. „Nabídněte si,“ pokynul k chlebičkám. Lyn se váhavě nadechla, ale jelikož potřebovala delší čas, aby si srovnala myšlenky i zážitky, natáhla se pro chlebiček a jeden z pohárů. Snape se ani nepohnul.

„Byl to fajn,“ řekla nakonec neurčitě. Měla dojem, že ji zleva zasáhla téměř hmatatelná vlna opovržení, ale nedala najevo, že si toho všimla. „Zatím jsem neměla moc co na práci, nemám tu vůbec nic. Dokonce ani oblečení,“ dodala s mírnou výčitkou směřovanou všeobecně k celému světu.

„Na tohle už jsem taky myslel a napadla mě jedna geniální věc, která zároveň vyřeší i nedostatek učebnic a psacích potřeb,“ pookřál Brumbál. „Severe,“ obrátil se na něj, „ukázal byste slečně Downeyové Komnatu nejvyšší potřeby? Jsem si jist, že tímto způsobem přijde ke všemu, co bude potřebovat, aniž by s tím musela kohokoli obtěžovat.“

„Komnatu nejvyšší potřeby?“ zadržela Lyn. Znělo to jako opravdu důkladná toaleta.

„Místo, které se mění podle toho, co kouzelník v nouzi právě nejvíce potřebuje,“ vysvětlil suše Snape, protože ředitel si právě ukousl chlebičku a měl plná ústa.

„Víceméně,“ dodal Brumbál, když polkl. „Nejlépe ještě dnes, Severe, ano? Zítra se pak s klidem budeš moci pustit do studia společně se všemi ostatními a nebudeš už ve sklepení mrznout,“ mrkl na ni. Lyn se zastyděla, protože právě na to v tu chvíli vzpomínala. Neodvážila se pohlédnout na Snapea. Beztak si užíval, když jí na jeho hodině pomalu odumíraly periferní části těla.

„Nyní ale,“ nadechl se ředitel, „bych rád mluvil o něčem jiném. Dobře jsem si všiml, jakým způsobem ses včera vyjádřila o profesoru Snapeovi. Jsem si jist, že on není jediným, koho z této školy znáš. Rád bych se dobral toho, jak je to možné.“

Pozorně se na ni díval a v očích se mu zračilo zaujetí. Najednou se však obrátil ke Snapeovi.

„Severe, můžete mi prosím co nejpřesněji popsat, co se stalo, když jste ve sklepní chodbě narazil na slečnu Downeyovou?“

Lyn se tentokrát nemohla dost dobře vyhnout pohledu na něj. Snape si s nerudným výrazem poposedl v křesle.

„Šel jsem zrovna na Zařazování,“ ucedil. „Pozdě, musím se přiznat. Proto jsem spěchal a vylétl zpoza rohu možná příliš prudce. Slečna Downeyová se mě musela leknout. Všiml jsem si jí, až když zakřičela. V šeru jsem usuzoval, že je to nějaká studentka, ale když jsem přišel blíž, nepoznával jsem ji, takže jsem se jí ptal na jméno a kolej.“ Lyn pochybovačně zkřivila ústa a koutkem oka si všimla, že se na ni Brumbál dívá. Nechtěla si stěžovat, ale nebylo jí příjemné, že Snape překrucoval události ve svůj prospěch. Ten však neohroženě pokračoval: „Popadla mě za límec a napřáhla se s tím, že mě udeří pěstí. Vzápětí mě však poznala, zmateně mě oslovila jménem a ruce spustila. Po tom zjištění se mi konečně povedlo z ní vytáhnout alespoň jméno. Ztratil jsem trpělivost a raději ji odvedl za vámi, abych se zeptal, co s ní.“

„Ano,“ přikývl Brumbál. „Od počátku mi bylo jasné, že nejsi žádný zvěd, ani nic podobného, já tu ovšem znám každého studenta a ty jsi do mé školy zjevně nepatřila. Proto jsem se rozhodl, že vše vyřeší Moudrý klobouk. On by zjistil nejrychleji a nejspolehlivěji, kdo jsi vlastně zač. Byl jsem sám trochu

překvapen, když tě bez okolků zařadil do koleje, ale v tu chvíli jsem věděl, že jsi jednoduše čarodějka, která potřebuje projít školením. Proto jsem tě nechal jít a zavolal si tě až po hostině.“

„Páni,“ ulevila si Lyn. „Jste pověstný moudrostí, ale já byla vetřelec a bála jsem se, co se bude dít. Jak vidím, docela zbytečně,“ usmála se a vzala si další chlebiček. Brumbál jí oplatil, ale vzápětí zvažněl. Naklonil se nad stůl.

„Kde přesně ses dozvěděla o profesoru Snapeovi, Lyn?“

Věděla, že to jednou přijde. No dobrá, sami jste si o to řekli.

„Z knihy,“ přiznala. „Z fantastického románu. Jmenuje se jednoduše Harry Potter a napsala ji J. K. Rowlingová. Právě mi přišel pátý díl ze sedmi plánovaných, nestačila jsem ho ani otevřít.“

Brumbál pokýval hlavou způsobem tak-to-je-fakt-síla.

„Inu,“ nadechl se pak, „zdá se, že vaše paní Rowlingová nás zná poměrně dobře. Nevím, jak se k takovým informacím dostala, ale zjevně je zneužila pro vlastní obohacení.“

„Už jsem si všimla několika drobností, které byly v knize popsány výrazněji a dramatičtěji,“ dodala rychle Lyn. „Myslím, že spisovatelsky byly ony knihy poměrně na výši, ale podle mě trochu zbytečně černobílé. Byla tam spousta věcí na efekt. Realita je mnohem prostší a logičtější.“

„Ano, tak tomu často bývá,“ usmál se na ni pobaveně. „To znamená, že jsi toho o nás věděla hodně dopředu, že? Proto jsi od začátku překvapená spíš tím, že vidíš známé věci, než udivená ze spousty neznámého?“

„Tak nějak se to dá říct,“ přikývla Lyn. „Při čtení hrály roli jen představy, ale i tak jsem se docela trefila, jednoduše jsem všechno víceméně rozpoznávala, i když to nebylo úplně takové, jaké jsem si to představila. S filmem už to moc společného nemá.“

„S filmem?“ tentokrát se podívoval Snape. Lyn skoro zapomněla, že sedí vedle ní.

„Slyšel jsem o obrázcích, které k pohybu nepotřebují magii,“ překvapil Brumbál. „Prý se tomu říká optika. Je to ono?“

„Přesně. Ty knihy jsou dost populární, zatím tedy hlavně mezi dětmi, ale s každým dílem je to temnější a náročnější četba. Počítám, že poslední díl bude parádní masakr – a filmaři si ještě smlsnou na tom, že ten dojem desetkrát znásobí,“ zaškaredila se. Posloužila si dalším chlebičkem z tácku. Od oběda se skoro nezastavila a až v ředitelně si uvědomila, že má hlad jako vlk.

„Teď by mě ale zajímalo, jak jsme na tom s časem. Zapadá momentální stav školy do děje některé z těch knih? Zachytil jsem, že se jmenují po Harrym – popisuje tedy jeho studium v Bradavicích?“

„Ano, je to všechno z jeho pohledu. Bohužel vám nemůžu zavěstit, protože tohle je ročník, na který se soustřeďuje pátý díl, jež jsem neměla šanci přečíst.“

„To je škoda,“ pokrčil rameny Brumbál. „Docela rád bych věděl, co se v něm píše, už jen ze zvědavosti.“

Na chvíli všichni upadli v mlčení. Nebo přesněji řečeno Lyn a ředitel v něj upadli a Snape se z něj ještě nevynořil. Lyn na něj opatrně stočila pohled, ale bohužel to jako obvykle viděl, cítil, nebo snad jen vytušil, a střetl se s jejíma očima. Chvilí byla tak měkce důvěrná, že Lyn nepocítila nutkání ihned uhnout, Snape však, jako kdyby se obával, že se mu znovu pokusí nahlédnout do hlavy, brzy sám utekl zrakem jinam.

„Nuže, pro tuto chvíli už nevím, čím bych vás oba dále zdržoval,“ usmál se najednou Brumbál. „Severe, když budeš tak hodný, zaveď slečnu Downeyovou rovnou ke Komnatě. Byl bych rád, kdybys jí dělal společnost, zatímco si vybere vše potřebné, a poté ji doprovodil zpět do koleje, případně jí s něčím cestou pomohl. Předpokládám, že v knize nebyl přesný plánek Bradavic k nastudování?“ pozdvihl tázavě obočí.

„Bohužel,“ zasmála se Lyn. „Aspoň bych teď věděla, kam mám jít.“

„Jsem si jist, že Severus ti bude ochotným průvodcem,“ mrkl na něj povzbudivě Brumbál. Snape jen pokrčil rameny. Vypadal, že je mu špatně od žaludku. Lyn si v duchu pogratalovala: podařilo se ti obrátit žaludek naruby člověku, který se denně pitval v malých slizkých potvorách naložených v láku.

„Zajdi za ním, kdykoli budeš cokoli potřebovat,“ naváděl dál Brumbál, skoro jako by se dobře bavil tím, že to Snapeovi vadí. „Jako ředitel tvé koleje je tvým prvním důvěrníkem, ale to asi víš. A jestli nebude k dispozici on, jsem tu pořád já. Většinu času určitě.“

Lyn se Snapem v naprosté tichosti došli do sedmého patra, kde se profesor zastavil u jedné zcela obyčejné zdi. Prozradil Lyn, na co má myslet, zatímco kolem té zdi třikrát projde. Učinila tak a ke svému údivu spatřila ve stěně dveře, které tam předtím rozhodně nebyly. Snape jí pokynul, aby vstoupila.

Odhálil se před ní pohled na něco, co snad mohlo být papírnickým zkříženým s butikem a knihovnou. Chyběla tomu okna, ale v momentě, kdy na to Lyn pomyslela, se tam objevila – vysoká a klenutá. Zdálo se, že nemohou vést ven z hradu, protože chodba byla někde uprostřed, ale místnost ten dojem přesto dokázala vyvolat. Lyn si to místo v duchu pochválila a začala se nadšeně probírat věcmi.

Brzy zjistila, že všechno oblečení je jí přesně na míru, nemusela se tedy obracet na Snapea s tím, aby vypadl a poskytl jí soukromí na převlékání. Pobrала spoustu hábitů, pár triček, kalhot, sukni i šatů a vzala dvoje boty; cítila nutkání využít příležitosti a nabrat si toho víc, aby mohla oblečení častěji střídat, ale řekla si, že když teď ví, jak se sem dostane, může se tu zastavit častěji, vrátit vše použité a vzít si nové. Ze spodního prádla tu byl velmi malý výběr, nicméně podle jejího gusta, a tak prostě sebrala po sedmi kusech a párech od všeho. Sebrala ze skleněných poliček kartáček s nejjemnějšími štětinami a pastu bez fluoridů, hrst sponek do vlasů, několik nejsilnějších gumiček, hřeben, šampon a mýdlo, dva balíčky vložek s křídýlky, tyčinky do uší, náplast, papírové ubrousky a kapesníky a dokonce v růžku našla flakón své oblíbené vůně. Neměla chuť žádat Snapea o radu, a tak nabrala pergamenu, brků a inkoustu podle vlastního odhadu. Když ale došla k učebnicím, zjistila, že profesorova asistence bude nevyhnutelná, protože netušila, které bude potřebovat. K její úlevě jí Snape jen mlčky podal seznam a učebnice na něm sepsané se objevily na hromádce na stole vedle Lyn. Když ji sebrala, objevila hned vedle tenké dřívko ze světlého, voňavého dřeva, které se ukázalo být její hůlkou: *cedrové dřevo, třináct palců, plněná drtí jednorozčího rohu, poměrně tenká, mírně pružná*, hlásala cedulka výrobce. Lyn si ji schovala do kapsy a pokračovala v zásobování.

Bylo vidět, že se Snape děsí okamžiku, kdy ho Lyn požádá, aby jí pomohl to všechno odnést, a tak si přála ještě brašnu a nějaký vak na oblečení. Všechno pak nacpala dovnitř a jeho neochotnou nabídku pomoci hrdě odmítla. Po cestě se jí ty věci pěkně pronesly, ale musela by se pod nimi zlomit, aby ho přece jen požádala, aby jí něco vzal. Zanechal ji před vchodem do koleje, pro jistotu jí zopakoval heslo a vytratil se.

Lyn se ve společenské místnosti zhroutila se do jednoho z krásných, měkkých křesel. Farida seděla naproti ní a četla jakousi nevábne vyhlížející bichli. Nevábne zvlášť proto, že její starobylé písmo bylo díky všem kličkám a bůhví čemu nečitelné a nahuštěné do takových chumlů, že by se to Lyn v životě neodvážila luštit.

„Jsem vybavena,“ řekla krátce, protože na víc jí zatím nestačil dech. Farida pozvedla obočí, ale zbytek její tváře zůstal bez výrazu. Lyn si nasupeně pomyslela, že bavit se s ní je občas skoro tak záživné, jako zkoušet mluvit se Snapem.

„Dostala jsem všechno, co jsem potřebovala,“ vysvětlila krátce. Měla nejasný pocit, že o té Komnatě neví moc lidí, a nechtěla se o ní zmiňovat před celou kolejí.

„Prima,“ ocenila Farida.

„Hábit i boty ti vrátím, jakmile se převléknu. Což asi radši udělám hned a ještě před spaním si dám sprchu, protože jsem úplně splavená.“

„Co jsi proboha dělala?“ zajímal se nějaký hlas za Lyniným křeslem. Obrátila se k němu.

„To tě nemusí zajímat,“ řekla.

Mallory vykulil oči a jeho výraz bylo samo upřímné dotčení. K Lynině nelibosti si sedl na opěradlo jejího křesla a opřel se tak, že se sama hlavou nemohla opřít, aniž by mu neležela na paži.

„Jsme spolu v koleji, mně můžeš říct všechno,“ usmál se od ucha k uchu.

„Nějak nemám svěřovací náladu, promiň,“ ušklíbla se prkenně Lyn. „Zkus to, až nebudu tak utahaná a nebudu mít co na práci. Třeba příští rok.“

Sebrala se a s vakem na zádech se odebrala do ložnic.

Druhý den

Lyn se vzbudila se spokojeným pocitem. Po chvilkové nejistotě, kdy se jí pomalu začal vybavovat včerejšek, si vzpomněla, že už má všechno, co potřebuje, což pro její pohodlí i hrdost představovalo zásadní vylepšení. Shodila ospale nohy z postele a chvíli jimi kývala. Ostatní děvčata ještě spala a místností se ozývalo jen mírumilovné pochrupování.

Tiše vstala a odebrala se do umývárny. Umyla si a vydrhla obličej, vyčistila si zuby a vykartáčovala si včera umyté vlasy, jež jí přes noc uschly ve vlnách dle vlastního uvážení. Pečlivě si namočila a srovnala ořínku, která na tom nebyla tak slavně, a poté zbytek vlasů svázala do drdolu pod levým uchem. Pak se vrátila do ložnice, aby se navlékla do nového oblečení a nazula do kůží vonících bot.

Když se některé dívky začaly probouzet, sešla radši do společenské místnosti. Po ní byli sporadicky roztroušeni studenti, kteří už stihli vstát, a tak si Lyn dřepala na koberec před jeden ze dvou krbů podlouhlé místnosti. Nevěděla, co má dělat, a tak jen civěla do ohně. Zapomněla si včera přát nějaké knihy pro volné chvíle. Do učebnic se jí pouštět nechtělo. Tušila, že do nich bude muset více než nahlížet celý rok a nechtěla s tím začínat dřív, než to bylo naprosto nevyhnutelné.

Po několika minutách se jí ozval prázdný žaludek, sebrala se tedy a pokusila se zamířit do Velké síně na snídani. Usoudila, že stačí vyjít na nějakou větší chodbu a odtud buď cestu už pozná, nebo na ní potká někoho mířícího stejným směrem. Opravdu po chvíli chůze narazila na širokou, kolmo přiléhající chodbu. Její orientační smysl byl zanedbatelný, pokud předtím neprocházela trasu sama, a tak si jen tipla, jakým směrem asi bude střed hradu. Po chvíli ke své úlevě potkala hlouček studentů z Havraspáru, kteří zjevně také šli na snídani, a tiše se za ně připojila.

Když vešla do Velké síně a spatřila studenty posedávající nad ovesnou kaší, uvědomila si, že si nevezala hábit; našla však vzápětí několik lidí, kteří jej také neměli, a tak si oddychla. Zapadla na okraj zmijozelského stolu a naložila si na topinku plátek šunky a kyselou okurku.

„Nazdar Lindo!“ ozval se jí najednou za zády nadšený výkřik. Naježily se jí vlasy.

„Je to zkratka Elinor,“ vyštěkla. Mallory těžce dopadl vedle ní. Ani on neměl hábit; chodil po škole v džínách a svetru.

„Tak promiň – nazdar Elinor!“ smál se. „Jak se máš?“

„Až do teď to bylo super,“ zavrčela.

„V tom případě to teďka musí bejt ultra super,“ zubil se. „Co děláš po vyučování?“

„Mám pro změnu doučování.“

„Á,“ povzdechla si Mallory zklamaně. „Nešla bys potom k jezeru? V noci je to ještě romantičtější,“ zamrkal na ni.

„Jestli k jezeru půjdu, bude to bez tebe,“ odtušila. Zaletěla zrakem k profesorskému stolu. Nějak ji tentokrát ani nepřekvapilo, že se pohledem střetla se Snapeovým a temným očima. Povzdechla si a znovu se zakousla do své snídaně.

„Nedělej nedobytinou, Elinor, já vím, že se mnou chceš jít na rande,“ hustil do ní dál Mallory.

„Jestli to víš, proč se mě ptáš?“ opáčila. „A tohle je naposledy, co sis dovolil mě oslovit Elinor.“

„Tak promiň, Lyn,“ naklonil koketně hlavu. „Je to báječné jméno, nevím, proč nechceš, aby ti tak lidi říkali.“

„Nejspíš proto, že neznám lidi, který by si zasloužili mi tak říkat.“ Ve skutečnosti to jméno nesnášela už kvůli zvuku. Připomínal jí všechny ty hnusné jízlivé osoby, které její nezkrácené jméno vyslovovali ve chvílích, kdy se chystali ošklivě jí znepříjemnit život. Nějak to tomu jménu ubíralo na přitažlivosti.

„Jseš ale nerudná,“ šťouchl do ní škádlivě. Čekal nějakou reakci, ale když Lyn naprosto vypnula, začal se raději věnovat vlastní snídani.

Sebrala se dřív, než na snídani dorazila Farida. Zašla si do koleje (tentokrát se jí podařilo najít cestu bez cizí pomoci, první kousek skládačky byl na místě) pro brašnu a hábit a vydala se zpět do vstupní haly vyhledat nějakého páťáka, který by ji dovedl na přeměňování.

Byla to fajn hodina. Lyn sice zjistila, že ovládat hůlku je asi tak snadné jako řídit tank, ale profesorka McGonagallová na ni netlačila. Nechala ji sedět v koutku a zkoušet si zvyknout na práci s hůlkou. Lyn však pořád měla neodbytný pocit, že ten kousek dřeva jí v kouzlení spíš překáží.

Při péči o kouzelné tvory ji naštěstí použít nemusela. Prohlížela si malé větévkovité bytosti docela se zájmem a pro pobavení při kreslení jedné z nich naslouchala Malfoyovým poznámkám na Harryho účet. Sama se divila, kam se poděl Hagrid – na kterého si dosud ani nevzpomněla – ale neměla komu to říct. Faridu ani Malloryho to netrápilo a nikdo jiný se s ní bavit nechtěl.

Kouzelné formule proběhly přibližně stejným způsobem jako přeměňování, jen s tím rozdílem, že se Malfoyovi podařilo podpálit Kratiknota. Třídní burani to ocenili bouřlivým potleskem, zatímco ti normální profesora hasili. Za to, jak povýšeně dal Malfoy najevo, že mu to není ani trochu líto, by mu Lyn na Kratiknotově místě strhla alespoň dvacet bodů, ale vzhledem k tomu, že byl v její koleji, nebyla to právě nejvhodnější myšlenka k vyslovení nahlas.

Přiblížila se obávaná hodina H obrany proti černé magii se Snapem, přesněji tedy dvouhodinovka. Lyn věděla, že ostatní byli stejně zvědaví jako ona, jen Malfoy suverénně prohlašoval, že letošní ročník pro něj bude hračka.

Farida se jí usadila po boku, což Lyn ocenila drobným úsměvem. Měla na stole položenou svou novou učebnici (tedy novou pro ni, vazba se už rozpadala), několik čistých listů pergamenu a hezounký husí brk s kalamárem modrého inkoustu. Líbilo se jí, že může konečně pracovat nezávisle na podpoře ostatních. Očekávala, že budou spíše poslouchat, zapisovat a diskutovat než kouzlit, měla by tudíž na hodině konečně mít co dělat.

Co se však týkalo těch svítek, rozhodla se s tím něco provést. Až příště zamíří do Komnaty nejvyšší potřeby, bude si přát pořádný tlustý blok z obyčejného linkovaného papíru, přednostně konopného, který využije jako univerzál k zapisování na hodinách. Pergamen hodlala odevzdávat jen s vypracovanými úkoly. To bude nejen praktické a pohodlné, ale snad také aspoň o něco šetrnější k přírodě, konkrétně ke tvorům, kterým ta kůže původně patřila.

Vypadalo to až bizarně, když Snape po zvonění vstoupil do té vzdušné světlé učebny. Lyn měla dojem, že z těch svých kobek tam dole moc ven nechodí. Nelogicky ji napadlo, že by ji zajímalo, kdy naposledy měl ženu. Při pohledu na množství veselosti v jeho ztuhlé tváři soudila, že je to už hodně dávno, pokud vůbec.

Vzápětí té myšlenky zalitovala, protože se asi v davu šedého přemítání nad chciplým chroustem musela vyjímat jako červená bójka v misce mléka. Snape k ní obrátil nevěřící pohled a Lyn v pokusu o záchranu situace předstírala, že to nebyla ona, a hbitě se zahleděla z okna. Takhle to nešlo, aby se jí hrabal v hlavě, kdykoli se mu zachce. Umínila si při příštím rozhovoru s Brumbálem se zeptat, jak se proti něčemu takovému dá bránit. Jestli se Lyn nenaučí před ním svou mysl nějak zaštitit, bude se Snape muset smířit s tím, že se doslechne i věci, které slyšet nechce.

Hodina kupodivu opravdu proběhla hladce. Vyslechli si pár zajímavostí, něco si zapsali, něco si vyhledali v učebnicích, Snape jim pak téma slovně rozvedl, na pár věcí se jich zeptal a nakonec zadal domácí úkol. Zdálo se, že dostat místo, po kterém prahl léta, Snapeově náladě velice prospělo.

Lyn po hodině málem zapomněla, že si musí domluvit doučování. Neochotně zamířila ke katedře dřív, než se Snape vytratil, a byla jen ráda, že bez jediného pohledu zabručel jednoduše:

„Spojíme to s doučováním lektvarů.“ A byl ten tam.

„Dnešek bude dlouhý den,“ povzdechla si.

„Neboj, jednou to skončí,“ usmála se na ni povzbudivě Farida. „Především je tu vždycky víkend – a nakonec se nějak doplazíme ke konci roku.“

Ale co budu dělat pak?, dodala si Lyn v duchu.

Po hodinovém doučování byly starodávné runy pořád přitažlivé, ale ukázaly se také být neuvěřitelně složitými. Jediná veskrze pozitivní věc byla, že při nich nebylo nutné používat hůlku. Profesorka Sinistrová byla víc než chápavá, což se Lyn zamlouvalo. Odcházela na večeři unavená a vyhladovělá, ale spokojená.

Při jídle jí představitivost malovala temná sklepení, v nichž zřejmě zažije ještě temnější dvě hodiny se Snapem. Bude se muset celou bytostí soustředit na učení, aby jí zase neuklouzla nějaká donebevolající nevhodná myšlenka. Toho se obávala nejvíc – Snape byl prostě materiál, který jí dával ohromné množství inspirace k podobným úvahám. Nakonec došla k závěru, že někdo jako on nejspíš nestydaté myšlenky na svou adresu slýchává často. Je jeho problém, že má potřebu jim naslouchat.

Mohla o tom svobodně přemýšlet, protože se profesor nedostavil k večeři. Když přelétla očima profesorský stůl, blikla jí před duševním zrakem představa netopýra, který někde venku na pozemcích vysává dobytek, a musela se tomu tiše smát. Věděla, že není sama, kdo takto občas uvažoval, a při té úvaze věnovala zkoumavý pohled Harrymu Potterovi na opačném konci místnosti.

„Ty teď máš doučko se Snapem, vid’?“ naklonil se k ní Mallory.

„Hm,“ broukla Lyn.

„Co kdybych se pro tebe pak stávil ke kabinetu?“ mrkl.

„Tys to ještě nevzdal?“ vydechla otráveně.

„On to nikdy nevzdává tak brzo,“ ušklíbla se Farida. „Měla jsi ho vidět minulý rok, když tu byli Krásnohůlští. Dostal školní trest za obtěžování Fleur Delacourové.“

Lyn vyprskla smíchy. „Tak to je maso,“ řekla uznale.

„No, tady to slyšíš,“ obrátil Mallory dlaně vzhůru, jako by to byl kompliment. „Můžeš si ušetřit celý měsíc námahy a vyjít si se mnou už dneska,“ zubil se.

Lyn se nad tím zapřemýšlela. Koneckonců, mohla by tak alespoň přijít na jiné myšlenky. Kromě toho, jakmile slyšela o jezeru, věděla přesně, kam její první procházka po pozemcích povede.

„No proč ne,“ řekla. „V případě potřeby tě přeperu. Stejně totiž myslím, že jakmile mě poznáš, přestaneš dolezat, takže to aspoň budu mít brzo z krku.“

Mallory se smál, protože jejím slovům nevěřil, ale Lyn kupodivu mluvila pravdu. Takhle to s ní dopadalo často: líbila se nějakému hochovi z dálky, ale jakmile ji trochu poznal, lekl se a prchl. Pro svůj vlastní duševní klid to přisuzovala síle své povahy a slabosti všech obyčejných chlapů.

Došlo jí, že ani Mallory, ani nikdo jiný ze studentů vlastně neví, kolik jí je. No, asi bude lepší, když to tak i zůstane. Už tak na ni všichni zahlíželi jako na zjevení, nechtěla mezi sebe a ostatní klást ještě větší vzdálenost.

Z Velké síně Lyn odcházela klidná, ale jak se s Faridou, která ji pro jistotu doprovázela, blížily ke sklepením, znervózněla.

„Tak to přežij,“ popřála jí Farida a vytratila se do koleje. Lyn se několikrát zhluboka nadechla a vydechla, než zaklepala.

Snapeovi trvalo, než otevřel. Po chvilce Lyn dokonce myslela, že na ni zapomněl a vyřizuje někde něco jiného, ale pak se dveře rozlétly dokořán. Nikdo v nich nestál, a tak Lyn pro jistotu vyřkla pozdrav jen tak do prostoru a opatrně vešla.

Profesor seděl u stolu a něco zuřivě psal. Lyn si nemohla všimnout vůně, která plnila celou místnost. Když se nenápadně rozhlédla, všimla si dalších dveří. Domyslela si, že musí vést do ložnice s koupelnou. Ve vzduchu se totiž vznášela mýdlová svěžest a jemný odér pánské kolínské. Bylo jí jasné, že i učitelé musí spát a někde se mýt, ale nikdy nepřemýšlela nad tím, kde se to asi odehrává.

Ta kolínská byla opravdu příjemná. Lyn nemohla říct, že by ji ve Snapeově blízkosti dosud cítila, ale asi se jí také necákal denně ve velkém množství, jak to dělávali mnozí starší hoši na její škole (a to někteří nejspíš i místo sprchy). Jak se Snape skláněl nad pergamenem, umyté vlhké vlasy mu padaly do očí, a Lyn naskočila husí kůže, protože si v ten moment palčivě uvědomila, že kromě učitele je Snape především muž.

Asi za to mohla vůně té místnosti, protože pachy na Lyn odjakživa působily silně. Rychle potřásla hlavou a tiše si odkašlala, aby co nejslušněji upoutala jeho pozornost.

„Zavřete za sebou a posaďte se,“ řekl jen. Uprostřed místnosti stál malý stolek a židle, které jí zjevně vyšetřil po dobu doučování. Lyn klesla na tvrdé dřevo a dál čekala. Zpívala si při tom v duchu infantilní písničku, kterou kdysi složila trojice starších děvčat ze školy, aby si zabránila přemýšlet o Snapeovi. Vyvinula při tom snad nadlidskou sílu, protože ten divný pocit, který na ni po vstupu do jeho pracovny padl, jí tlačil na spánky jako svěrák. Mezitím se co nejnenápadněji v koutku mysli modlila, že Snape byl příliš zaměstnaný psaním, než aby slyšel to, co jí před chvílí prolétlo hlavou jako rozžhavený drát.

Když zvedl hlavu, Lyn skoro nadskočila.

„Projděte si dnes seznam nejběžnějších známých přísad do lektvarů, je to ta malá knížečka v kůži přímo před vámi. U každé najdete krátký popis vlastností a použití. Snažte se zapamatovat si jich co nejvíce. Příští doučování si prohlédnete samotné přísady, abyste si spojila názvy a popisy s hmotnými objekty. Na konci měsíce byste měla být schopna poznat alespoň polovinu z nich. Dejte se do čtení.“

Lyn potlačila bolestný povzdech a nenadšeně popadla knihu. Raději se zdržela jakýchkoli vnitřních komentářů, které by ji mohly mrzet. Písmo bylo droboučké a špatně čitelné; po půlhodině usilovného mžourání se Lyn vzdala a dopřála si chvilku odpočinku, protože se jí názvy přísad začaly zdvojit a popisy rozpíjet. Potichu dlouze vydechla ve snaze zbavit se napětí, ve kterém celou dobu setrvala, a neubránila se kradnému pohledu ke Snapeově stolu.

Zjistila, že se dívá do černi jeho očí. Útroby se jí sevřely při zoufalém pokusu vrátit zpátky čas, ale to už se Snape k jejímu překvapení prudce zdvihl ze židle a zády k ní začal přerovnávat něco v polici za stolem. Vypadal ještě víc vyvedený z míry, než se sama cítila – jako by to byla Lyn, kdo při něčem nekalém přistihl jeho, ne naopak. Když se trošku uklidnila, přišlo jí to k smíchu. Jen se pro sebe usmála a raději pokračovala ve čtení. Napadlo ji, co jí asi zadá při doučování obrany, když už i tak nevinná činnost, jako pročitání přísad, jí dává možnost ho znervózňovat.

Byl to bizarní pocit. Při čtení knih ji sotvakdy napadlo, že by Snape mohl být hezký a přitažlivý, i když se samozřejmě nevyhnula představě smyslného grázla, něčeho na styl starého Malfoye. Jako postava jí byl sympatický, ale spíš osobitostí povahy – ráda zlým hochům v myšlenkách přidávala nějaké dramatické jádro plné významu, citu a bolesti, které by mohli vinit za to, po jakých křivolakých cestách se ubírali. V tom směru byl Snape opravdu žhavé zboží. Nikdy by však nečekala, že ji bude v útrobach mravenčit při představě, že se na ni možná díval dlouho předtím, než vzhlédla od četby. Jakékoli pocity, které dosud z nedostatku času na pečlivější prozkoumání řadila do regálu ke strachu a odporu, se najednou začaly vyostřovat v něco nečekaně naprosto odlišného.

A co teprve sám Snape? Uznávala, že bylo troufale domyšlivé předpokládat, že by k ní choval skrytou náklonnost, ale v tu chvíli to vysvětlení krásně zapadalo do celkového obrazu situace. Bylo to zřejmě dost hloupé, ale nikdy si nepřipouštěla, že by Snape, ta vosková upírovitá postavička zahalená černým hábitem, byl někde pod vším tím studeným a nenávisným nátěrem z masa a kostí a horké krve. Jeho popisované chování, jakožto gesta, grimasy i slova v ní nikdy nevyvolaly dojem, že by mohl vést i nějaký milostný život, i kdyby jen chudý a osamělý. Na stránkách knih působil tak sterilně, že Lyn v tomto okamžiku skoro až šokovalo zjištění, že pod vší tou snapeovitou se vlastně schovává obyčejný muž s obyčejnými potřebami a touhami. Žádný tajemný fantom, jen člověk.

Přistihla se, že místo čtení se nechala unést úvahami, které ji sváděly už od okamžiku, kdy vešla do pracovny, a v duchu se za to proklela. Bylo by to v pořádku v blízkosti snad kohokoli jiného, nikoli však samotného objektu, který vám navíc dokázal číst myšlenky. Doufala jen, že Snape byl ve chvílích jejích úvah sám tak vyveden z míry, že neměl čas zkoumat zároveň i obsah cizí hlavy. Chlapům by se ostatně vůbec nemělo dovolovat se hrabat v myšlenkách ženy – měli až příliš časté sklony nabytých poznatků zneužívat k vlastnímu prospěchu.

Nestihla projít celou knížečku, když se Snape znovu ozval.

„Máte hotovo?“

„Ehm, nemám, pane,“ hlesla.

„Nevadí, dočtete příště,“ usekl. „Nyní se přesuneme k doučování obrany proti černé magii. Jak jste na tom s hůlkou?“

„Bledě, pane,“ přiznala. „Možná to není ta správná pro mě. Třeba taková ani neexistuje, jelikož se v tomhle světě se mnou nepočítalo,“ nadnesla myšlenku, která jí při válčení s tou větví nejednou proběhla hlavou.

„Nesmysl. Komnata nejvyšší potřeby by vám nedala hůlku, která by vám neměla vyhovovat,“ zamítl rezolutně Snape. „Ukažte.“

Lyn mu váhavě podala dřívko.

„Hm,“ zabručel po chvíli. Švihl s ní do vzduchu a z jejího konce se vyvalil proud světla. „Nevidím nic, co by mohlo být špatně.“ Vytáhl pak svoji hůlku a podal ji Lyn. „Schválně zkuste jinou. Tamhle,“ ukázal na prázdnou vázu, „pokuste se s ní pohnout.“

Lyn mávla hůlkou. Kromě toho, že z její špičky začaly vztekle sršet jiskry, se nestalo nic. Snape jí hůlku podrážděně vytrhl z prstů.

„Ta hůlka je rozhodně vaše,“ uzavřel. „Problém bude ve vás.“ Lyn mu do zad dotčeně zabodla vražedný pohled.

„Ale co s tím?“ nadnesla pak pečlivě neutrálním tónem.

„Ne každý ovládne práci s hůlkou za den. Bude vás to stát ještě hodně úsilí, ale jestli je ve vás nějaká čarodějka, nevidím důvod, proč byste to nedokázala.“

Na to Lyn neměla co říct. Nevěděla, zda v ní nějaká čarodějka je. Vždycky si to přála – *vždycky* – ale tváří v tvář světu čarodějek a kouzelníků se nyní cítila hloupě malá a pošetilá. Možná se ocitla v Bradavicích, ale to ji ještě nepředurčovalo stát ve velkou mágyní, ha-ha. Nejspíš se jen zbytečně namáhá a ztrapňuje.

„Žádná snaha není zbytečná, jestliže máte vytyčený cíl,“ zabručel Snape, stále zády k ní, ponořen v jakési knížce.

„Pane profesore,“ odvážila se Lyn, které vzkypěla žluč, „oceňuji váš příspěvek, ale nemůžu říct, že by se mi líbilo sdílet obsah své hlavy s kýmkoli, kdo do ní umí nahlédnout. Zatím tomu neumím zabránit,

ráda bych tedy, kdybyste to nedělal, nebo alespoň nedával najevo, že to děláte.“ V nastalém tichu Lyn slyšela i to, jak pomalinku sedal prach. „Prosím?“ zkusila to. „Není mi to příjemné.“

„To není příjemné nikomu,“ odtušil a vrhl na ni divný úsměv. Lyn si nebyla jistá, jestli to byla známka smíření, nebo jen chvilková pauza na dobití zbraní a odklizení raněných. „Máte však pravdu... a ačkoli to nedělám často, tentokrát bych se opravdu chtěl omluvit. Zachytávám myšlenky lidí kolem sebe už celkem automaticky a obvykle to na mně nikdo nepozná, ale vaše umění být tak hlasité, neodbytné a *trefné*, že se občas přistihnu v údivu, jak je možné, že je neslyší i všichni ostatní.“

Lyn zaraženě vylétlo obočí. Sbohem, dojme tajemnosti, pomyslela si sarkasticky a Snape se znovu usmál. Lyn se zuřivě plácla přes oči. Zaslechla tichý pobavený smích a znovu vzhledla. Profesor poprvé působil hřejivě lidsky; odhalil dvě řady rovných zubů, kolem očí se mu udělaly vějířky a i samotné oči se smály. Lyn proti její vůli cukaly koutky.

„Jste jako otevřená kniha, slečno Downeyová,“ prohlásil pak tiše. Jeho tón prozrazoval zaujetí, což Lyn vysloveně fascinovalo. „Číst ve vás je osvěžující, ačkoli si jsem jist, že mnohý z odstavců v tom křiklavém, různobarevném textu má mezi řádky mnohem hlubší význam.“

Udiveně na něj civěla. Uvědomila si, že takovou poklonu jí v životě nikdo nesložil. A Snape? Nemožné! Někdo mu snad do pití přidal gin, nebo nějaké povznášející drogy; Lyn vážně pochybovala o tom, že by se s ní jinak bavil tak otevřeně.

Měl zjevně své důvody, proč se pro veřejnost stal chladným, nenaloženým zlosynem. Lyn by jen strašně ráda věděla, jaké to jsou. Co bylo v jeho životě tak těžké nebo důležité, že se kvůli tomu vzdával sám sebe. Kvůli čemu od sebe odháněl ostatní...

Sakra! Opravdu si bude muset najít způsob, jak uzavřít mysl, protože ve Snapeově výrazu se objevilo varování. Nechal ji poodhrnout závěs a nahlédnout za něj, ale už zacházela dál, než ji byl ochoten pustit. Není všem dnům konec, třeba ještě bude příležitost navázat, kde skončili.

„Jelikož vám to s hůlkou nejde, zkusíme místo toho vaši mentální odolnost vůči kouzlům,“ řekl Snape, jako by se posledních pět minut vůbec nic nedělo. „Jistě je vám jasné, že ne vždy budete mít příležitost mávat hůlkou a pronášet zaklínadla, abyste se bránila. Jako dospělá čarodějka se můžete stát prostředkem k uskutečnění plánů nejrůznějších zákeřných kouzelníků, a pokud nebudete věnovat dostatečnou péči tréninku vlastní mysli, může vás kdokoli přinutit dělat cokoli. Musíte se naučit, jak nenechat nikoho pustit ke kormidlu vaší vůle.“

Tak s tím mám hojné zkušenosti, povzdechla si Lyn v duchu. Kdo ví, kde bych dneska byla, kdybych se nechala terorizovat vlastními démony?

„Můj předchůdce dostal povolení zkoušet na studentech kletbu Imperius jako součást tréninku obrany proti ní,“ pokračoval Snape. „Na hodinách už nic takového zkoušet nemůžeme, ale pan ředitel mi udělil výjimku, co se týče vaší osoby. Tímto způsobem se můžeme přesvědčit, zda byste se mohla stát zranitelným místem ochrany Bradavic. Pán Zla si rád podrobuje mladé, vystrašené a nejisté čaroděje a používá je ve své hře o moc jako pěšáky.“

Lyn se zamračila, ale pro jistotu jen v duchu. Možná byla mladá a nejistá, ale na Voldemorta měla čistý a jasný názor. Pokud dokázala čelit zástupu rádoby svatých byrokratů, jeden černokněžník s morbidními choutkami byl slabý čaj. Za dobrou věc by vždy radši žila, ale smrti se rozhodně nebála.

„A co takhle bolest?“ naklonil Snape hlavu ke straně. Lyn se pod silou jeho pohledu otřásla. V tu chvíli měla dojem, že na ni pro znázornění svého úhlu pohledu sešle Cruciatus, už jen z posměšné zvědavosti, s jakou hrdostí a odvahou mu bude schopna čelit.

Snape se však jen krutě pousmál, namířil na ni hůlkou a zřetelně a hlasitě vyslovil: „*Imperio!*“

Zalapala po dechu. Měla pocit, že se její vědomí schoulilo k sobě a schovalo v koutku, zatímco prostor vyplnil vetřelec. Divoce potřásla hlavou, i když věděla, že to nepomůže. Cítila, že se dala do pohybu. Věděla, že by se měla bránit, ale marně hledala páku s nápisem *hchi*, která stála na začátku každé podobné akce. Zamrkala a zkusila se prostě jen soustředit na to, co vlastně dělá, na svou vlastní mysl, na svou vůli.

Mezitím došla ke dveřím kabinetu, otevřela je a zase zavřela. Pak přešla k polici, vytáhla z ní odporného pavouka v láku a postavila ji na stůl. Když jí však Snape poručil sklenici otevřít a vzít pavouka do ruky, zarazila se uprostřed pohybu. Tento povel zřejmě spustil alarm tlačítkem *nechci*. Konečně našla tu správnou páku! Opřela se do ní vši silou a zjistila, že svěšuje paže a odstupuje od stolu. Šlo to čím dál snáz. Zasmála se nad tím zjištěním. Zatočila se na jedné noze, vzala knihu, vyhodila ji do vzduchu a obratně zachytila. Pořád cítila, že se něco snaží utlačit její vědomí, ale to se začalo bránit, roztahovalo se a obrazně řečeno se probíjelo lokty zpět na své právoplatné území. Nakonec zjistila, že stojí tváří v tvář usmívajícímu se Snapeovi s pocitem, že je ve své hlavě opět sama.

„Výborně, slečno Downeyová, to si zaslouží pochvalu,“ řekl uznale. Když se však Lyn rozeběhlo žilami zadostiučinění, dodal: „Napoprve jsem vás ale chtěl šetřit. Pamatujte, že když na vás někdo tuto kletbu použije s vážnými úmysly, nebude to žádné hraní, bude to opravdový souboj vůle. Máte zájem to zkusit?“ Lyn bez rozmýšlení přikývla. Tohle byla skutečná výzva. Sama byla zvědavá, kolik duševní síly v ní vlastně je.

„Dobrá. *Imperio!*“

Nečekala, že to bude až tak drsné. Lyn už stála na vrcholku skříně, když si konečně byla schopna uvědomit, co dělá. Ani nevěděla, jak dlouho už plní Snapeova přání, ale v tom malém zbytečku vědomí byla pevně rozhodnuta s tím co nejdříve přestat. Zdálo se, že v ní první záchvěv odporu vyvolal strach, který se ozval, když jí poručil skočit dolů. V letu se uvolnil další kousek, zřejmě díky tomu nepříjemnému pocitu v útrokách, který skok způsobil. Přistála na podlaze ve dřepu a pokusila se znovu vzepřít celou silou, kterou v sobě našla. Skoro slyšela své svaly křičet námahou, když je dva opačné příkazy posílaly proti sobě. Nakonec cítila, jak se spojení přetrhlo, a zaplavila ji úleva. Vysíleně oddechovala na všech čtyřech a snažila se odněkud vyhrabat ještě kapku důstojnosti.

„Jste silná a váš boj je logický a metodický,“ komentoval to Snape odněkud shora. „Nacházíte pevné body ve strachu a odporu a o ty se pak dokážete zapřít. Žádný trénovaný však z nebe nespádl. Myslím, že pro dnešek jste toho zvládla víc než dost. Tohle si zopakujeme někdy jindy, třeba až za měsíc. Kletba *Imperius* vyčerpává mysl i tělo.

Zatím pracujte na své koexistenci s hůlkou; budete to potřebovat.“

K Lynině vrcholnému údivu jí podal ruku a vytáhl ji na nohy. Jeho dlaň byla příjemně suchá a teplá a stisk něžný. Lyn se ho pouštěla značně neochotně.

„Teď už běžte, mám tu jinou práci,“ usekl pak, jako by usoudil, že projevil až příliš vřelosti, a pokusil se to trochu vyrovnat.

„Děkuji. Dobrou noc, pane profesore.“

„Dobrou, Downeyová.“

Zarazila se čelem ke dveřím. „Ehm,“ odkašlala si.

„Děje se něco?“

„Ehm,“ zopakovala nervózně, „já ještě pořád netrefím sama,“ vysvětlila omluvným tónem.

„Zní to, jako byste se přiznávala ke zločinu,“ podotkl Snape a zamířil k ní. Než Lyn stačila zareagovat, otevřel dveře a stál tváří v tvář Mallorymu.

„Brej večír, pane profesore,“ zahlaholil.

„A já, na tebe jsem zapomněla,“ vyhrkla. „Omlouvám se, pane, doprovodí mě Mallory.“

Snapeovi na tváři vykvetl nerudný úšklebek. Mallory se zachoval jako slepice, která vesele běží vstříc řezníkovi pohrávajícímu si s velkým sekáčkem na maso.

„Se omlouvám, že stojím za dveřmi, ale čekám na Lyn – máme rande.“

„Nemáme rande, je to odstrašující informativní schůzka,“ zavrčela Lyn a v duchu nadávala. Neměla mu na to kývat, stejně toho nakonec vždycky litovala.

„Nezapomeňte, že večerka je v deset,“ sykl Snape. Než za Lyn zavřel, stačil na ni hodit nevěřící pohled. Na rozdíl od Malloryho věděl, kolik jí je, a díky své schopnosti číst v její mysli měl nejspíš i celkem dobrou představu o jejím vkusu. Dveře se zabouchly a Lynin společník ji zatahal za rukáv.

„Tak pojď, máme jen slabý dvě hodinky.“

Z procházky se vyklubala snesitelná, až docela příjemná záležitost. U jezera bylo chladno a Mallory jí hrdinsky půjčil svetr, ale jinak celou dobu jen nenáročně tlachal. Lyn jeho řeč chvílemi vynechávala a jen se bezdeše kochala krásou jezera.

Milovala vodu. V jejím objetí byla lehkost, bezpečí i trocha toho dobrodružství. Dokázala v ní strávit celé hodiny. Byla přesvědčená, že kdyby dostala žábry, ocas a plovací blány, vyplula by daleko na moře a nikdy se už nevrátila. Plavání bylo pro ni jen dostupnější verzí létání, znamenalo volnost a svobodu.

Jak se stmívalo, jezero nabíralo čím dál temnější barvu. Po jeho hladině začínaly plavat odrazy hvězd. Lyn se natáhla do trávy a vnímala neskutečně lákavou velikost vesmíru.

„Jaký jseš znamení?“ prorazil k ní Malloryho hlas.

„Lev.“

„Ty jo, to bych do tebe neřek. A ascendent?“

„Vodnář. Se o to zajímáš nějak důkladně. Nenapadlo mě, že by studenti Bradavic potřebovali studovat astrologii.“

„To je jen koníček,“ usmál se skromně Mallory.

„A co jsi ty za znamení?“

„Střelec šmrncnutej Beranem.“

„Aha, tak proto jseš tak ztřeštěnej,“ usoudila Lyn. Mallory se zasmál.

„Jo, tím to bude. Kolik ti vlastně je? Mám neodbytný dojem, že jsi starší než já.“

„Ten dojem nekecá. Je mi dvaadvacet.“

Nastalo ticho. Lyn se zvědavě nadzvedla, aby Mallorymu viděla do tváře. Zíral na ni pln údivu.

„Fí,“ hvízdal, když to trochu strávil. „Ty mi dáváš. Teda, dospělou holku jsem ještě neměl.“

„Ani mít nebudeš, jestli mluvíš o mně,“ odsekla Lyn. „Měl jsi vlastně vůbec nějakou?“ napadlo ji.

„Budeš mi věřit, když řeknu, že jo?“

Lyn se usmála na hvězdy.

„Myslím, že ne. Jsi prima cvok, ale mám pocit, že se nespokojíš s čímkoli.“

„Máš recht. Sice mám komplexy z toho, že zaostávám za borcema ze školy, ale když na to přijde, ten správný pocit je pro mě důležitější. Jak jsi na to přišla?“

„Většinou dokážu lidi odhadnout. A když s nima navíc strávím nějaký čas, kdy do mě nepřetržitě hustí,“ usmála se pobaveně, „udělám si obrázek docela snadno. Ne vždycky se trefím přesně, přirozeně, ale málokdy jsem úplně vedle.“

„Jsi dobrá. To já se seknu skoro vždycky. Snažím se s každým bejt zadobře, a tak v něm hledám ty nejlepší vlastnosti, ale ono se nakonec ukáže, že i kdyby nějaký takový hluboko v sobě měl, nemá zájem je dávat najevo.“

„To znám. Takhle to dělá má máma. Já jsem daleko skeptičtější, ale kupodivu to funguje líp. Když obě odhadujeme jednoho člověka, obvykle je to můj názor, který nakonec sedne.“

Odmlčeli se. Pak do ní Mallory jemně šťouchl.

„Hej, Lyn... fakt se mi líbíš. I když jseš o tolik starší.“

„Nestačí ti se mnou kamarádit?“ nadzdvihla Lyn obočí. „Můžu bejt tvoje velká sestra.“

„No, asi to tak bude nejlepší,“ hlesl Mallory.

„Neber si to tak,“ konejšila ho Lyn, které se ho zželelo. „Všechno má svůj čas. Podívej se na mě – já žila o sedm let dýl a mám s láskou asi tolik zkušeností, co ty. Ne každé se do toho vrhá po hlavě, a je to tak dobře. Na takový úlety pak většina lidí stejně vzpomíná s lítostí, že se do něčeho takového vůbec pouštěli. O to fakt nestojím, ráda si počkám.“

„Jakmile takhle promluvíš, veškerej dojem tajemný romantiky je v čudu,“ zasmál se. „Máš asi recht.“

„Já vím, že mám,“ zazubila se Lyn do nebe.

Třetí den

Lyn se probouzela se sladkým pocitem. Chvilí se ještě převalovala v posteli a užívala si té spokojenosti, než jí došlo, že právě snila mírně erotický sen o Snapeovi. Prudce se posadila a chytila se za hlavu. Jestli to takhle půjde dál, bude si rovnou moct pořídít odznáček a transparent s nápisem *Severe, miluju tě!*, protože už nebude co skrývat. To jediné by vzniklé situaci opravdu nasadilo korunu.

Ne že by šlo o lásku, o té měla dost jiné představy. Ten chlap se jí prostě dostal pod kůži a nechtěl vylézt. Bylo marné si to logicky vymlouvat, příchůť zakázaného ovoce celou situaci naopak kořenila. Mladí a pohlední učitelé a profesori na celém světě by měli být psychicky připraveni na to, že se vždy vyskytne přinejmenším jedna studentka, která je bude pozorovat s hříchem v očích. Nejžhavějším zbožím bývali pravidelně ti, kteří se tvářili nedostupně.

Lyn se rozhodla tomu nevěnovat pozornost. Nějak se to už vsákne, tím si byla jistá. Stačilo si představit, jak uboze by okolí musela připadat, kdyby své pocity vyjádřila, aby ji přešla chuť. Za svůj život se dle svého soudu ztrapnila už dost, nepotřebovala si přidávat.

Byla ráda, že měli první hodinu dějiny. Mohla nerušeně sklonit hlavu a dovolit svým myšlenkám utéct, kam chtěly. Mallory si s ní přes Faridu pokoušel posílat psaníčka, ale asi po třetí výměně Lyn vypnula a zapomněla, že ani neodpověděla.

Probudila se trhnutím. Farida do ní šťouchala, protože zvonilo. Naštěstí si nikdo jiný nevšiml, že spí, za což byla vděčná. Profesor Binns ji svým způsobem děsil jako její bývalý fyzikář – nezajímalo ji, co vykládá, ale cítila by se příšerně, kdyby to zjistil. Ostatně asi nikomu by nepřidalo, kdyby právě na *jeho* hodině nějaký student usnul.

Lyn se ulevilo, když se Snape toho dne neobjevil u oběda. Zdálo se, že by jí mohl poskytnout alespoň den nerušené psychické přípravy, než mu bude muset znovu čelit.

Nakonec se úspěšně dobrala konce týdne. Na hodinách lektvarů a obrany se prostě věnovala učení tak intenzivně, že neměla příležitost popustit uzdu své mysli. Při obraně bylo práce dost pro všechny a lektvary za Lyn vyřešil sám Snape, protože jí dočasně přesunul doučování do samotných hodin: naložil jí náruč knih pro začátečníky, zavalil ji přísadami k rozpoznávání, a když výjimečně zbyla nějaká chvilka, snažila se Lyn rozchodit svou neslavnou hůlku, což byla těžká a neplodná práce.

Den šestý

Když se tedy budila po týdnu úmorné dřiny, regulérních hodin i každodenního dvouhodinového doučování, málem na kolenou děkovala všem příležitostným bohům, že je sobota.

„Panebože, to byl týden,“ zívla. Farida přizvukovala, zatímco si před zrcadlem, které drželo ve vzduchu kouzlem, zaplétala vlasy.

„Měla jsem toho míň než ty, a i tak jsem měla dojem, že jsem dřela jako vůl,“ zabručela. „Nebyl čas ani na rozbroje se spolubydlíci a hádky s příbuznými.“

„Ty tu máš nějaké příbuzné?“ podivila se Lyn.

„No jo, Malloryho.“

„He?“ upadla Lyn čelist. „Co jste si?“

„Je to bratranec. Z tátovy strany.“

„Proč mu říkáš Mallory?“

„Protože se jmenuje John jako můj bratr a já nerada označuju stejnými jmény lidi neporovnatelných kvalit. Brácha loni vyšel,“ vysvětlila, než se na to Lyn stihla zeptat.

„Takže hádám, že to musí být tvoje máma, kdo ti dal ty exotický geny, co?“

„Jo, trefa. Otec byl vždycky nenapravitelný dobrodruh. Máma je taková jeho trofej, jestli se tak dá říkat ženské, co má ve vztahu s chlapem navrch.“

„Páni. Odkud vlastně jsi?“

„Z Londýna. Máma tu žije už dvacet let, co ještě neměla ani mého bratra. Odkud jsi ty? Podle přízvuku tě hádám na Američanku, ale mě už taky spousta lidí zařadila mezi Araby jen na základě vzhledu.“

„Já jsem z Philly, ale mám kořeny v Rusku a Irsku.“

„To zní dobře. Myslíš, že někdo z těch, koho znáš, je čaroděj?“

Lyn rozhodně zavrtěla hlavou.

„Jestli jsem v našem světě nebyla čarodějkou já, tak asi už nikdo. Svým způsobem se tam dala najít magie, ale všechno bylo takové náznakové, pocitové, skromné. Já odjakživa chtěla dokazovat velké věci a místo toho jsem hnla prakticky na jednom místě. Jediné, co jsem mohla dělat, bylo čarovat v sobě – zaměřit se dovnitř a snažit se vylepšit podmínky alespoň tam. Věnuju se takovému tomu nenucenému duchovnu asi od šestnácti.“

„Hm, to jsi jediná taková, koho znám,“ nakrčila obočí Farida. „Počkej... od šestnácti? Kolik ti vlastně je?“

„Dvaadvacet. Myslela jsem, že Mallory ti to už řekl.“

„Ne, nebavili jsme se o tobě. Jak jsem říkala, nebyl čas ani na hádky s příbuznými.“

To jsi teda o dost starší. Nečekala bych to, chováš se jako normální, kapku ztřeštěná teenagerka. Ale ony ty dojmy člověka ne vždycky vedou správným směrem, co.“

„Dobře vyjádřeno,“ přikývla Lyn.

„To ti závidím, ty jo,“ usmála se na ni Farida zničehonic do zrcadla. „Můžeš do Prasinek bez povolení a tam dělat, co se ti zachce. Dokonce máš o hodinu posunutou večerku. Dospěláci si tu užívají daleko víc zábavy, pokud zrovna nemusí zuřivě studovat.“

„Umím si to představit,“ uchechtla se Lyn.

Rozhodla se, že místo snídaně se půjde projít k jezeru. Ukázalo se, že Mallory o Komnatě nejvyšší potřeby ví, takže si Lyn v pátek po vyučování zašla pro všechny věci, které prve zapomněla, nebo jednoduše už neunesla. Ještě se raději opatrně vyptala okolí, zda je dovoleno se v jezeře koupat. Dostalo se jí několik přikývnutí a dodatek 'na vlastní nebezpečí', s čímž po přečtení čtvrtého dílu série počítala. Někdo se vyjádřil v tom smyslu, že bez dozoru se tam smí koupat jen dospěláci, nad čímž Lyn jen mávla rukou.

U stolu ve Velké síni popadla jen opravdu velký obložený chléb, nalila si dýňovou šťávu do lahve, kterou si rovněž odnesla z Komnaty nejvyšší potřeby, a bez dalšího zdržování běžela ven. Slunce už stálo poměrně vysoko, Lyn si ale byla jistá, že v těchhle severních končinách nebude voda teplá ani odpoledne uprostřed nejžhavějšího léta. Chvíli jí trvalo, než k jezeru došla a našla úkryt za několika krajními stromy lesa, ale aspoň se zahřála, než se ponořila do ledové vody.

Poprvé se nadšeně cachtala dobrou hodinu, než zmrzla natolik, že musela vylézt a trochu se rozmrazit na slunci. Raději neplavala nijak daleko, aby náhodou opravdu nenarazila na něco, co by potkat nechtěla, když neměla ani funkční hůlku, kterou by se mohla bránit. Voda byla úžasně čistá a sladká a z Lyn odplavovala psychickou únavu, napětí i všechny starosti.

Když vylezla na břeh podruhé, padla šťastně na svou maxi osušku a usnula. Probudila se kolem poledne, kdy zaslechla výkřiky prváčků, kteří se prali nedaleko. Po celých pozemcích, na které ze svého místa dohlédla, se studenti i učitelé slunili a užívali si posledních dnů léta. Lyn se rozhodla ještě jednou si zaplavat a sebrala se k odchodu, protože její svaly, které během týdne plného mozkové dřiny ztuhly, nyní bolely z nárazového množství pohybu. Vzpomněla si na své pravidelné hodiny wing chun a trochu jí pokleslo srdce; v Bradavicích asi těžko objeví někoho, kdo by ji učil, nebo s ní alespoň trénoval to, co už znala. Snad si to vynahradí alespoň plaváním.

Celý den pak proležela na gauči ve společenské místnosti a četla si v učebnicích, aby trochu dohnala učení, které během týdne odmítla stihnout.

Až k večeru se začalo něco dít. Lyn se ani nedivila, že to byl právě Mallory, kdo s několika staršími hochy dotáhl čtyři bedny máslového ležáku a dva kartony vína, „aby přeživší mohli oslavit konec prvního tejdne školy a zapomenout na těch zbytejch bůhvíkolik, který je ještě čekaj“. Vytáhl pak dvě lahve a jednu z nich obřadně donesl Lyn.

„Tady máš,“ usmál se.

„Dík,“ ocenila to a vděčně se napila. „Hm, je to dobré.“

„Tys to ještě nikdy nepila?“

„Ne, u nás nic takového není. Víno, pivo, tvrdý chlást, to ano, ale žádné máslo.“

„To jsi přišla o hodně,“ usoudil a zapadl do křesla vedle ní.

„Co to máte za krabičák?“ nadhodila, když se dívala, jak si někteří studenti nahýbají vína. „To je docela kontraproduktivní, nalívat se ve škole bolehlavem poslední jakosti, ne?“

Mallory se uchechtl. „Nesud' podle obalu, křepeličko, to je naprosto luxusní zboží. Nejsvěžejší a nejsladší červený, jaký se dá sehnat ve studentský cenový kategorii – kdysi ho začali pěstovat sami studenti, prej aby tak příštím generacím školou povinnejších zajistili uvolňující míru opilosti za přijatelný prachy a bez ošklivejších následků.“

„Týjo,“ hvízdla Lyn. „To bych jednu tu krábkou taky načila. Víno já můžu.“ Mallory s potěšeným šklebem vytáhl hůlku a nechal si jedno z vín přistát v ruce. Po zbytek večera se spokojeně nalévali a ignorovali svědomitější studenty, kteří na ně napůl závistivě zahlíželi zpoza učebnic.

Den sedmý

V neděli ráno, navzdory vypitému vínu obdivuhodně svěží, opět neohroženě nakráčela k jezeru a strávila v něm dalších pár blažených hodin. Po jednom z kotoulů si všimla vysoké postavy v černém, která se zvolna procházela podél vody. Možná si to jen sugerovala, ale v tom okamžiku ji přepadl silný dojem, že si Snape vyšel na sluníčko, jen aby mohl pozorovat ji. Od té chvíle se už nedokázala uvolnit, a tak se sebrala a odešla na kolej dřív, než plánovala. Když procházela kolem Snapea a pozdravila, vypadal překvapený, že ji vidí, ale Lyn si přesto nemohla pomoci, aby ho nepodezírala.

Ve společenské místnosti si ji tentokrát všiml Malfoy, který evidentně neměl co na práci.

„Nazdar,“ obrátil se na ni, jakmile prošla tajným vchodem. „Odkud máš mokré vlasy?“

„Byla jsem plavat,“ odbyla ho lhostejným tónem.

„Ty musíš být mladší sestra Cathaíra Downeyho,“ soudil Draco s převahou. „Jeho otec je naším dlouholetým rodinným přítelem. I když o tobě se z nějakého důvodu nikdy otevřeně nebavil. Prý jsi žila někde daleko a nevidali jste se.“

Lyn na něj chvíli zaraženě civěla. Nejdřív chtěla odseknout, že k žádnému zdejšímu Downeymu nepatří, a už vůbec ne k nějakému, který má cokoli společného s Malfoyovými. Pak ji ale napadlo, že její život možná bude jednodušší a pohodlnější a možná i zábavnější, když nechá Draca při jeho scestném přesvědčení.

„A co má být?“ opáčila.

„Jen jsem ti chtěl oznámit, že tu máš víc přátel, než sis možná myslela. Je užitečné vědět, na koho se můžeš obrátit, nemyslíš?“ usmíval se povýšeně.

„Pravda,“ uznala Lyn a souhlasně zkřivila rty.

„Předpokládám, že víš, kdo jsem já,“ navázal Malfoy.

„Tvá pověst tě předhání,“ zabručela nezaujatě Lyn. Sušila si u krbu vlasy, zatímco osušku rozvěsila na jedno z křesel.

„Myslel jsem si to,“ ušklíbl se spokojeně. „Takže jestli budeš něco potřebovat, můžeš přijít za mnou.“

„To je od tebe milé,“ vrhla na něj neupřímný úsměv. Draco si toho oparem vlastní důležitosti sotva všiml. Jakmile se odporoučel z místnosti, padla Lyn na gauč a s povzdechem se začetla do další knihy. Úkosem pohlédla na hůlku, kterou odhodila na stůl, a povzdechla si ještě jednou. Její poslední pokusy v tomto směru ji přiměly tím krámem se vzteklým výkřikem mrštit přes celou ložnici. Tolik k úspěchům s kouzlením.

Den osmý

V pondělí o lektvarech se Lyn konečně mohla připojit ke zbytku třídy při vaření. Zapadla vedle Faridy a vytáhla si kotlík a přísady. Snape její čin ocenil pozvednutím obočí a řekl, že se tedy může pustit do přípravy, jestli si věří. Lyn si nebyla jistá, zda věří vůbec nějakým svým schopnostem, co se magie týče, ale přikývla. Chtěla se o to alespoň pokusit, když její boj s hůlkou byl tak skličující. Doufala, že alespoň něco jí dá příležitost veřejně ukázat, že není úplně nemešlo.

„Nuže,“ začal Snape hodinu, až Lyn navzdory tichému tónu, jaký použil, nadskočila; ten zvuk ji totiž zalechtal kolem žaludku. Téměř cítila, že se na ni v tom okamžiku podíval, a neodvážila se vzhlednout, aby se opět nestřetla s jeho očima. „Dnes vás pověřím úkolem namíchat Lektvar zapomnění, takzvaný Oblivion. Pro některé z vás jistě bude nadlidským výkonem připravit jej alespoň z poloviny správně, ti šikovnější se však budou moci pochlubit nahoustlou tekutinou sytě mentolové barvy se zlatými odlesky. Pamatujte, že Lektvar zapomnění má při vnitřním užití účinky pouze na paměť a podává se výhradně jako dvacetiprocentní roztok, dostane-li se však na kůži koncentrovaný, dokáže napáchat nepěkné věci, buďte tedy ve vlastním zájmu opatrní, pokud se vám nakonec podaří namíchat skutečný Oblivion.

Návod k přípravě je zde,“ mávl nonšalantně hůlkou k tabuli, „dejte se do práce. Na konci hodiny váš výsledek oznámkuji.“

Lyn zabořila nos do kotlíku a soustředila se na přípravu. Koneckonců, s vařením jako takovým nikdy problémy neměla, dělala to intuitivně a šlo jí to od ruky, přestože nikdy nevěnovala moc času tréninku. Bylo jí jasné, že se všemi těmi nachlup přesnými postupy je míchání lektvarů něco docela jiného, ale byla si docela jistá, že při dostatečné pílí na tom nemůže být nic tak světoborného. Chtěla dokázat, že je dobrá.

Hodinu tiše a neúnavně krájela, strouhala, škrabala, mačkala, loupala a míchala, až nakonec k jejímu zadostiučinění ta podivná hnědozelená břečka pomalu ustoupila světlounce zelené barvě. Lyn do ní s úsměvem vhodila poslední přísadu a potěšeně sledovala, jak lektvar mírně zmodral a začal zlatě jiskřit. Vypadal kouzelně a Lyn se líbil o to víc, že byl důkazem jejích schopností.

Se zadostiučiněním se rozhlédla po třídě. Málokdo měl v kotlíku mentolové zlato jako ona. Její očekávání splnila Hermiona Grangerová, která spokojeně míchala bezchybný Oblivion, většina ostatních se však dostala jen k té hnědozelené břečce a tvářila se nad svými kotlíky jako umučení, zbrocení potem a zamračení v soustředění. Mallory měl kupodivu před sebou onu jemně zelenkavou, ale Farida vedle něj zuřila nad svým bahnem. Lyn měla pocit, že musí být třídní premiantkou – a možná jí i byla, ale dnes se jí evidentně nedařilo. Mallory tomu nepomáhal: hučel do ní, co udělala špatně, a pokoušel se jí poradit, jak z toho ven, ale cokoli udělala, situaci ještě zhoršilo. Když jí z kotlíku začal stoupat hustý šedý dým, Lyn doslova cítila, jak se v ní samotné dme zlost. Zařala ruce v pěst, ale nepomohlo to.

V tom si všimla, že k ní zamířil Snape. Na tváři mu hrál výraz, který by se s velkou nadsázkou dal označit za potěšený. Lyn na okamžik emocionálně zakolísala – měla pocit, jako by stála na desce stolu s jedinou nohou – a v příští chvíli její kotlík vybuchl.

Stihla si jen tak-tak zakrýt oči rukama. Lektvar byl skoro všude. Lyn byla natolik v šoku, že ji ani nenapadlo se rozhlédnout, zdali byl zasažen i někdo jiný, ale měla dojem, že Oblivion si pro přistání vybral jen její tělo. Zatímco jí po těle naskakovaly modřiny v místech, kam ji zasáhly letící kusy kotlíku, zírala na tu zářivou spoušť, která pomalu začala měnit barvu, až přešla do temně rudého odstínu nápadně připomínajícího krev.

Věděla, že k ní Snape přiskočil, ale vnímala jen okrajově, co se kolem ní vlastně děje. Ucítla na krku něco jako... ano, pocit, jako by se právě pořezala žiletkou. Vzápětí to samé ucítla na hřbetě ruky; pak na koleni, na klíční kosti a na rameni, ale to už přestala stíhat lokalizovat, protože se to rozlezlo po celém těle jako vyrážka. Uvědomovala si, že lektvar z ní už někdo odstranil, ale jeho účinky se tím nezmírnily.

Někdo jí zaklonil hlavu; ucítla, jak jí hrdlem protéká štiplavá tekutina. Něco ji zvedlo do vzduchu. Cítla, že jí hlava přepadla dozadu. Bylo to nepohodlné, ale nedokázala ji zvednout, dokud pod sebou neucítla podložku. Měla ruce pořád sevřené a nyní na dlaních cítila teplé vlhko. Pak zřejmě ztratila vědomí.

Probudila se na podivně chladném lůžku zabalená do gázy. Chvíli si užívala sladkou nepřítomnost myšlenek a jen se rozespale dívala na bílý strop nad sebou. Byl vysoký, klenutý a uprostřed každých čtyř sloupů měl okrasný ornamentální reliéf. Milovala takové stropy a všechno ostatní, co k nim obvykle patřilo. Vždy si přála žít v zámečku, který by alespoň na pohled připomínal všechny ty vznešené doby minulosti.

K její nelibosti ji vzápětí udeřilo vědomí. Signály z celého těla, které dočasně nepřijímala, jako by mezitím stály ve frontě a hromadily se, aby se na ni mohly sesypat v jediném zdrcujícím momentu. Zasténala a marně se pokusila ulevit zmučeným tkáním pohybem – bolelo to ještě víc.

„No tak, dítě, ležte klidně,“ ozval se ženský hlas. Lyn si pořád tak docela nezvykla, že je v Bradavicích, a tak musela okamžik přemýšlet, než jí došlo, že je na ošetřovně a stará se o ni madame Pomfreyová. Cítla se vždy trapně, když byla přistižena při slabosti jakéhokoli druhu, ale momentálně nebyla schopna zadržet tiché zvuky, které se jí násilím draly z hrdla. Měla dojem, že má místo kůže skelný papír.

„Tady máte dokrvující lektvar a něco na bolest,“ naklonila se k ní ošetřovatelka a podepřela jí hlavu. Lyn neochotně otevřela ústa a polkla pár doušků hořkého nápoje. Když zvedla oči, uviděla něco nečekaného: o jeden sloup opodál se opíral Snape. Paže měl založené na hrudi, na tváři ten samý nerudný výraz jako vždy, ale pozoroval ji nezvratně starostlivým způsobem.

„Deset minut, profesore, ani o vteřinu déle,“ prohodila madame Pomfreyová jeho směrem a odklidila se do své pracovny. Snape přistoupil k Lyn. S hlavou na polštáři se jí na něj špatně dívalo, ale on si k jejímu překvapení přisedl na okraj postele a naklonil se nad ni, aby mu dobře viděla do tváře.

„Oblivion má tu nepěknou vlastnost, že se rychle vstřebává do tkání a tam pak dál páchá škody,“ řekl, jako by se omlouval, zatímco si ji prohlížel. „Dostala jste lék, který tyto účinky zastavuje, skoro okamžitě, ale vaše zranění se nemůžou zhojit, dokud je lektvar stále ve vašem oběhu, a tak prakticky neustále krvácíte. Potrvá to nějakou chvíli, než Oblivion ztratí sílu, ale pak vás madame Pomfreyová zalátá v několika vteřinách a vy budete moci hned jít.“

„Možná by nebylo na škodu, kdyby nějaký šikula vymyslel recept, který by neměl tak ošklivé nežádoucí účinky,“ pokusila se nad tím pousmát. Snape přikývl.

„Pracuje se na tom. Oblivion je velice starý lektvar, jeho vznik není datován v žádném z dochovaných dokumentů. Za svou historii musel stát život mnoho neopatrných kouzelníků.“

Jeho hlas byl tichý a tón pečlivě neutrální, ale Lyn při jeho řeči nemohla nepostřehnout střípek bolesti v jeho očích, když si ji prohlížel. Skoro nevěřila svým zrakům. Naštěstí zjišťovala, že objevila důvěryhodnější zdroj – *cítla*, co cítil on. Zdálo se, že se z ní stala skutečná empatička. Nevěděla dost dobře, jak k tomu došlo, ale ve světě čar a kouzel se stěží mohla divit něčemu takovému. To musel být důvod, proč byla tak rozezlená, než jí vybuchl kotlík; Farida se vztekala hned vedle ní.

Snape znovu promluvil:

„Jen jedinému zatím nemohu přijít na kloub,“ pohlédl jí tvrdě do očí. „Oblivion nemá v popisu účinků vyhazování kotlíků do vzduchu. Rád bych věděl, co se stalo.“

Lyn ztěžka polkla.

„Vy jste telepat,“ řekla místo odpovědi bez výčitky.

„Prosím?“

„Telepat,“ zopakovala. „Tak říkáme lidem, kteří umí nahlížet do mysli jiným, komunikovat s nimi jen myšlenkami. Já naopak vždy projevovala nadání k empatii, ačkoli v našem sterilně racionálním světě se nikdy nemohla rozvinout tak, jako se to zřejmě stalo tady.“

Snape si povzdechl.

„Abych se znovu hloupě neptal – jestliže je telepatie nahlížení do mysli, hádám, že empatie se bude týkat pocitů.“

„Správně. Farida se hrozně rozčilovala, protože pokazila lektvar. Cítila jsem její vztek a nedokázala jsem ho potlačit, ani se od něj odpojit. Hádám, že v tak zesíleném emocionálním stavu se začátečník jako já nemůže divit, že mu pod rukama vybuchují věci.“

Snape se odmlčel a jeho výraz se nezměnil, ale Lyn zřetelně cítila, že ho to zaujalo.

„Pane profesore?“

„Ano?“

„Vím, že asi žádám moc, ale ocenila bych, kdybych vaše pocity mohla raději číst z vaší tváře, pokud vám to nevadí. Možná pak pro mě bude snazší ignorovat vaše emocionální signály.“ Protože na ni Snape zíral dost nevlídně, dodala ještě: „Bylo to pro mě náročné, i když jsem byla při zdraví a síle; hrozně mě to teď vyčerpává.“ Věděla, že se tím mu dost neomaleně pokouší hrát na city a odvolávat se na jeho svědomí, nicméně to byla pravda a Lyn se nacházela v jakémsi povzneseném psychickém stavu, který utlumoval obavy z profesorovy možné reakce.

Snape ještě chvíli uvažoval, ale nakonec si rezignovaně povzdechl.

„Určitě vám už ostatní studenti prozradili, že nejsem právě nejvřelejší osoba,“ odtušil stroze. Lyn mu upřeně hleděla do tmavých očí a musela se přemáhat, aby se nad jeho slovy neusmála. „Vzhledem k vašemu nešťastnému stavu jsem ochoten pro tuto chvíli vyhovět vašemu požadavku. Doufám ale, že tento svůj dar budete mít co nejdříve pod kontrolou. Nemám zájem o to, aby se mi někdo nepovoláný hrabal v soukromí.“

„Nápodobně, pane profesore,“ dovolila si Lyn. Snape se rozhodl její poznámku ignorovat, i když zřetelně cítila, jak se jeho emoční hladina zvlnila. „Zasáhl lektvar ještě někoho jiného?“ poukázala na prázdnou ošetřovnu.

„Naprostou většinu jste si vybrala vy. Slečnu Wilkinsonovou zasáhlo jen malé množství, z čehož jen pár kapek skončilo na kůži; hábit si duchaplně sundala dřív, než se lektvar stačil vsáknout. Dostala stejný lék jako vy a byla odvedena na ošetřovnu, ale s minimálním zraněním ji madame Pomfreyová propustila. Musí se jen ráno přihlásit o dokrvující lektvar.“

„To je dobře,“ ulevilo se Lyn. Pak si na něco vzpomněla. „Pane profesore?“

„Ano?“

„Dostala jsem aspoň... Oznamkoval jste mi ten lektvar? Měla bych alespoň něco z toho, že se mi povedl,“ pokusila se pousmát. Poměrně šokujícím bylo, že i Snape vyloudil úsměv, a to zdaleka ne tak chladný či křivý, k jakým se obvykle uchyloval. Zahřálo ji to u srdce.

„Jistě. Už dlouho se mi nestalo, že by se začátečníkovi napoprvé podařilo správně namíchat tak náročný lektvar. Vaše kolej na vás může být pyšná. Doufám, že jí budete dělat čest i nadále.“ Vstal, ale

zůstal v Lynině zorném poli. „Já, jakožto profesor lektvarů a zároveň ředitel Zmijozelu, jsem samozřejmě také patřičně pyšný. Přeji vám brzké uzdravení, slečno Downeyová.“

„Děkuji, pane profesore,“ hlesla Lyn dojatě, když jeho kroky byly už na půli cesty ke dveřím. Jen na vteřinku se zastavil a Lyn si byla téměř jistá, že se naposledy ohlédl, než zmizel a zvuk jeho chůze utichl v dáli.

Dívala se do stropu (nic jiného jí nezbývalo) a nemohla si pomoci, aby nepřemýšlela o Snapeovi. Byl to zvláštní pocit, pozorovat ho a přitom vědět, co se děje uvnitř, protože to byly dva zrcadlové světy. Vynaložil ohromné úsilí, aby na sobě nedal znát starost a náklonnost, a nakonec jí zdůraznil, že pokud je přesto vycítila, byly to emoce někoho velmi neosobního, kdo s ní měl něco společného jen proto, že byla v jeho koleji a chodila na jeho hodiny. Dařilo se mu ji tím mást, ale věděla, že mu to dlouho procházet nebude. Když už poznala, jaká schopnost se díky magickému vlivu Bradavic probudila v jejím těle, měla v úmyslu ji zkrotit a používat ke svému prospěchu. I Snape musel mít spodní vrstvu nejsoukromějších myšlenek a pocitů, které z každého dělají člověka, a Lyn ji hodlala najít a prozkoumat.

Cítila jisté zadostiučinění. Snape jí celou dobu lezl do hlavy a ona s tím nemohla nic dělat – díky empatii mu to však nyní mohla oplatit a beztrestně mu nahlížet do srdce. Vypadalo to, že oproti ní přišel o jednu z výhod.

Lyn se s tímto příjemným pocitem pomalu propadla do neklidného snění.

Den devátý

Probudila se v bolestech někdy okolo svítání. Madame Pomfreyová k ní okamžitě přiskočila, aby jí podala utišující nápoj. Když se Lyn trochu ulevilo, všimla si, že je nově zafačovaná. Raději si ani nepředstavovala, jak musely vypadat staré obvazy, jestliže jí každé z těch malých příšerných říznutí bez přestání krvácelo. Její atlas utrpení se rozrostl o nové stránky s podrobným popisem nežádoucích účinků Oblivionu.

Ráno před vyučováním za ní přišla Farida. Madame Pomfreyová jí převázala levou ruku a podala lektvar, ale Farida se tvářila, jako by se to týkalo někoho jiného. Posadila se na okraj postele a zahleděla se na Lyn soucitně.

„Ahoj, mumie,“ usmála se. Lyn jí úsměv pobaveně oplátila. „Přinesla jsem ti pár karamel, co mám z domova,“ řekla a pozvedla jednu z nich do vzduchu, aby na ni Lyn viděla. „Zalepí ti pusku tak dokonale, že zapomeš na všechno ostatní, až se ji budeš pokoušet vydolovat ze zubů,“ usmála se. Lyn se uchechtla.

„Dík,“ hlesla dojatě.

„A taky jsem ti přišla zvednout náladu. První den u snídani se ti podařilo něco, o čem vím, že je dost složité a ošemetné i s hůlkou. Moje práce to být nemohla, vyhlížela jsem svou sovu. A když navíc dokážeš vyházet do vzduchu kotlíky, prostě musíš být čarodějka – i když tvá hůlka stávkuje.“

Lyn to ocenila úsměvem.

„Snad mi to k něčemu bude,“ povzdechla si opatrně, aby nepohnula s obvazy.

„No a nakonec jsem tě prostě přišla politovat,“ navázala věcně Farida, „protože já mám pořezanou jen ruku, a i tak je to asi nejnejpříjemnější zranění, k jakému jsem kdy přišla.“

„Promiň,“ nakrčila Lyn čelo.

„Ále, na to kašli,“ mávla Farida zdravou rukou. „Spousta lidí taví kotlíky neschopností připravit lektvary správně, tys měla prostě smůlu. Fakt mě překvapilo, že se ti podařilo ho připravit. Asi jsi viděla, jak jsem s tím bojovala já. Myslím si prostě, že máš na to, být dobrá, jenom na to možná jdeš z nesprávného směru, nebo co, kdoví.“

„Děkuju za podporu. Zatím z toho pořád mám depresi, ale třeba časem zjistím, jak na to.“

„Určitě,“ usmála se povzbudivě. „No,“ nadechla se pak, „já radši poběžím. S učením je dost práce a já se snažím dělat pořádné zápisky, abys pak měla o něco míň věcí na dohánění. Tak se drž a přežij to, zítra se zase zastavím. Tady máš tu karamelu, jestli chceš.“ Lyn otevřela ústa a Farida jí do nich vhodila bonbon. „Ty další ti snad podá madame Pomfreyová. Zatím se měj!“

„Ahoj!“ zvolala Lyn, než se zakousla do karamely. Byla Faridě opravdu vděčná. Měla v životě málo přátel, kteří se ve chvíli nouze chovali tak vstřícně a obětavě. Spokojeně žvýkala sladkou hmotu a strávila dobrou půlhodinu tím, že se ji snažila odstranit z chrupu a okolí. Zaměstnalo ji to natolik, že skutečně na chvíli úplně zapoměla, kde je a proč.

Den desátý

S Lyn třásla madame Pomfreyová.

„Vstávat, děvče, za chvíli budete moct jít,“ volala na ni povzbudivě. Lyn chvíli nechápavě mžourala, ale pak jí došlo, co jí ošetřovatelka řekla. Vydechla úlevou.

„To je skvělý!“

Farida už stála s úsměvem u její postele; vypadala dokonale zdravá. Madame Pomfreyová mávla hůlkou na Lyn a její obvazy zmizely. Na malý okamžik to bylo ještě horší než předtím – rány na vzduchu pálily jako čert. Vzápětí se však začaly stahovat a po chvíli zmizely úplně.

„A je to,“ uzavřela ošetřovatelka. „Oblékněte se a můžete jít na vyučování.“

„Děkuju,“ usmála se Lyn. Za závěsem, jenž ji dnes ráno kryl, na sebe naházela čisté oblečení, které jí přinesla Farida, a mezitím nahlas přemýšlela, co všechno asi propásla. Už beztak byla nucena studovat pět ročníků najednou, natož aby si dovolila nějaké delší zdržení kvůli zraněním nebo nemoci.

„Jsem taky ráda, že to netrvalo moc dlouho,“ nadhodila Farida. „Chvilku po tom, co ti to bouchlo, jsi vypadala fakt hodně ošklivě. Trochu jako by ti nedošlo, co se stalo, jenom ses koukala před sebe a všude ti tekla krev. Ani jsi nepípla. Snape asi čekal, že se to někomu podaří, protože měl u sebe nějakou lahvičku, kterou ti bez váhání obrátil do krku, než vyčaroval lehkátko a odpilotoval tě sem.“

„Na takové případy asi musí být učitelé připraveni,“ usoudila Lyn. „Takový Neville sám by asi stačil jako důvod pro vytvoření celé pohotovostní jednotky v záloze.“ Farida se zasmála.

Lyn prudce odhrnula závěs a obě vyrazily, když v tom zdálky zaslechly rychlé kroky. Dveřmi ošetřovny se jako rozzuřený páv vnesl nějaký vysoký hogo-fogo čaroděj a za ním v závěsu vláli Brumbál, Snape a nějaký méně výrazný chlapík v nepřesvědčivě mudlovské buřince. Lyn se nervózně rozhlédla po ošetřovně: několik lůžek bylo obsazených, ale pacienti dosud spali. Trojice však rozhodným krokem mířila právě k děvčatům. Vyměnily si nechápavý pohled.

Otřásla se. Co když je to někdo z ministerstva a jde jí říct, co ošklivého a definitivního se stává lidem bez identity? Možná tím vpádem porušila přehrsli směšných zákonů, na kterých lpěli nějakí nepřijemní vlivní lidé, a teď si to s ní jdou vyřídit. Jako uvítací výbor se opravdu netvářili.

Když delegace došla až k nim, Brumbál se k její úlevě v obranném gestu zařadil po jejich boku. Snape ovšem postával jen tak opodál, jako by nevěděl, na čí straně chce být. Rozzuřený šlechtic rozhodil paže tak prudce, že svou vycházkovou hůlkou málem trefil svého společníka, který za ním stál jako pěna.

„Elinor!“ zahromoval. „Už zase děláš problémy? Za co se mi mstíš, dítě? To tě mám pro jistotu nechávat i sledovat, abys každou chvíli neskončila někde mezi lidmi?!“

Lyn na něj vytřeštila oči. Nechápala, odkud ji zná, a už vůbec ji nenapadlo, s kým si ji mohl splést. Očima zoufale hledala pomoc u Brumbála. Ten na ni vrhl konejšivý pohled.

„Lorde Downey,“ oslovil muže. Lyn se znovu otřásla, tentokrát šíleným poznáním, že ten děsivý chlap se ji nejspíš snaží vydávat za svou dceru. Malfoy před pár dny musel mluvit o něm, když došel k závěru, že je Lyn sestrou nějakého svého jmenovce. „Lyn se teprve před chvilkou zotavila po ošklivé nehodě s Lektvarem zapomnění. Žádám vás, abyste v jednání s ní byl shovívavý a především trochu tišší – vidíte, že tu nejsme sami.“

„Tohle je ošetřovna!“ ozvala se jako na potvrzenou jeho slov madame Pomfreyová, která vrazila dovnitř. Snažila se šeptat, ale v rozhořčení byl její hlas dobře zřetelný. „Jak si dovoluujete tu tak hulákat?!“

Muž ji obdařil nebezpečným pohledem, ale ošetřovatelka v odpověď jen varovně přimhouřila oči a její výraz ještě ztvrdl. Její postoj jako by vyzýval: *'Jen to zkus!'*

„Omlouvám se,“ vyplivl nakonec znechuceně a opravdu ztišil hlas. Madame Pomfreyová se nicméně nepohnula z místa; zřejmě si to chtěla pohlídat pěkně zblízka.

Downey se obrátil k Lyn a pokusil se nasadit chápavě otcovský výraz. Vypadal při tom ještě strašidelněji. Lyn cítila, že ji Farida pevně chytila za ruku.

„Drahousku Elinor,“ začal medově a rty se mu krutě zvlínily. „Co kdybys jako hodné děvče šla v klidu s otcem? Půjdeme domů, kam patříš. Bylo štěstí, že Draco duchaplně napsal dopis tvému bratrovi, kde

se podíval, že chodíš do Bradavic, jinak bychom tě hledali ještě věčnost. Ošetřovatelům dělalo velkou starost, že tě nemohli najít.“

Lyn jen spadla čelist. Nemohla uvěřit tomu, co se jim všem ten chlap pokoušel věšet na nos.

Pak jí to došlo – a při tom zjištění ji oblil studený pot. Jeho vizáž a postoj nenechávaly nikoho na pochybách o vznešeném irsko-anglickém původu skrývajícím se v jeho příjmení, jeho přízvuk však byl jasně filadelfský. Když se člověk soustředil, uviděl i podobnost v rysech obličeje a barvě vlasů a očí, nemluvě o výšce. Zdálo se, že zdejší realita se pro Lyn pokouší vytvořit právoplatné místo, jaksi logický a přirozený důvod vzniku, když už se jí nějakou skulinou podařilo vpadnout a narušit tak celý obraz – při pohledu na muže, který do ní vpíjel jedovatý pohled, a přesto si bez uzardění dovolil tvrdit, že je jejím milujícím otcem, to však nějak nedovedla patřičně ocenit. Pokud jí nikdo tak docela nevěřil předtím, nyní už musí vypadat jako ukázková pohádkářka.

„Lyn byla zařazena Moudrým kloboukem, vaše lordstvo,“ říkal Brumbál, právě když se vynořila z úvah. „Má právo a dokonce povinnost studovat na škole čar a kouzel. Podle informací z Ministerstva nikdy školu nezakončila, že je to tak? Domnívám se, že v záznamech byl uveden jediný rok studia, po kterém byla ze školy vypsána.“

„Ač mě to velice rmoutí,“ řekl lord tónem, ve kterém nebylo po zármutku ani stopy, „má drahocenná dcera se narodila jako beznadějný moták, milý Brumbále. Ze školy jsem ji musel vzít; ač jsem zprvu doufal, že se její situace ještě obrátí v dobré, Lyn neprojevila ani nadání, ani snahu. Myslím, že to měl na svědomí její pocit bezmoci, který byl rovněž poslední kapkou pro její už tak nestabilní duševní zdraví.“

„Cože?“ neudržela se Lyn a s očima dokořán nevěřičně potřásala hlavou. Naznačuje ten šašek, že je nejen neschopná v magii, ale ještě i blázen?

„Musím podotknout, že ačkoli vaše dcera nevykazuje úspěchy v používání hůlky, Lektvar zapomnění, který jí způsobil zranění, byl jejím dílem,“ zastal se jí Brumbál.

„No ano,“ vrhl na ni Downey ledový úsměv. „Elinor se vždycky uměla ohánět nad kotlíkem, ale soustřeďovala se spíš na vaření jídla než na přípravu lektvarů. Počítám, že s Oblivionem jí musel tajně někdo pomoci. Vidím, že si stačila najít přátele,“ sjel pohrdavým pohledem Faridu; Lyn cítila, jak zesílila stisk, ale neodvážila se na ni pohlédnout.

Při hledání podpory se naopak obrátila na Snapea. On koneckonců měl oči všude, její hlavu nevyjímaje, a dobře věděl, že jí nikdo nepomáhal ani neradil. Ten však odvrátil oči, jako by se styděl za to, že jí nepodal pomocnou ruku. Brumbál jediný nezklamal.

„Dokázala ho i s kotlíkem vyhodit do povětří. Vybuchl jí prakticky do tváře, lorde Downey. Její nadání se sice nezaostřilo, ale příležitostně se projevuje. Nevěřím, že by si s tím za nějaký čas nedokázala poradit; na této škole se o to rozhodně snaží.“

Lord Downey si unaveně povzdechl.

„Brumbále, jestli jí vybuchl kotlík, musel to mít na svědomí nějaký zlomyslný spolužák,“ zabručel otráveně. „Nemůžete si absolutně všechno vysvětlovat prvním, co se nabízí. A jestli vám sama řekla, že to bylo jejím přičiněním, tím spíš tomu nesmíte věřit. Má dcera žije ve vlastním světě a jen ona sama ví, co je v takovém vlastně možné.“

„Nejsem vaše dcera!“ rozkřikla se Lyn konečně. „Mám vlastní, naprosto normální rodiče a žádné další nemám zapotřebí! Jsem absolutně duševně zdravá, samostatná a nezávislá bytost a vy nemáte právo o mně roznášet takové pomluvy!“

Třásla se vztekem, odporem i strachem od hlavy k patě. K jejímu zděšení však její výstup nezanechal na lordově tváři jedinou známku. Obrátil se k řediteli.

„Vidíte, o čem mluvím?“ řekl nepřesvědčivě zklamaným tónem. „Je to ošklivý případ schizofrenie. Vymyslela si vlastní realitu, kde motáci neexistují. Vyměnila i vlastního otce, aby si nemusela přiznat, že je s ní něco v nepořádku. Nahradila celé své kouzelnické dědictví za sprostou mudlovskou rodinu – a k čemu? Jen aby se nemusela podívat pravdě do očí.“

Je mi to krajně nepříjemné, Brumbále, protože jsem nešťastný osud své dcery držel v utajení kvůli rodinnému jménu, ale v takovéto situaci vám nemohu neprozradit, že posledních deset let strávila na odloučeném oddělení Svatého Munga, kde se jí ošetřovatelé s pochopením snaží pomoci a navrátit ji ke zdravému rozumu. Bohužel se tomu všemožně vzpírá, přestože dobře ví, že je to jen pro její dobro. Když právě neprchá – a neváhá při tom zranit ošetřovatele – pokouší se všechny lstí přesvědčit o tom, že je zdravá, aby ji propustili. Čím zuřivěji se brání, tím víc ubližuje sama sobě i celé rodině, protože její chorobou samozřejmě všichni strádáme.“

Lyn nemohla uvěřit vlastním uším. Ta neupřímná slova mu klouzala z krutých rtů lehce jako pára, ale snad nikdo nemohl uvěřit jeho výrazu: v očích mu vítězoslavně blýskala jiskra lovce, který svou kořist zahnal do kouta. Přirozeně očekával, že se mu v zoufalství bude bránit, ale byl přesvědčen, že proti jeho zbraním nemá šanci. Ovanula ji chladná beznaděj.

Bála se, že ji bude pronásledovat absence identity. Ani ve snu ji nenapadlo, že ji potká opak.

Zdalo se, že se vzdal i Brumbál, protože nenašel nic, co by na to řekl. Downey po ní natáhl paži a s rádoby shovívavým úsměvem zapředel: „Tak pojď, půjdeme domů, malá.“ Lyn jeho paži automaticky setřásla a o krok ustoupila. Downeymu zmizel úsměv z tváře, ale Brumbál mu zastoupil cestu.

„Podívejte, vaše lordstvo, chápu vaši starost, ale Lyn už je dospělá. Má právo rozhodovat sama o sobě. Jestli tu chce zůstat, měl byste respektovat její přání.“

Úsměv se vrátil, ale tentokrát byl nepokrytě žraločí. Vytáhl z náprsní kapsy kus pergamenu a podal ho řediteli.

„Potíž je v tom, Brumbále, že to není tak docela pravda. Lyn byla na základě svého mentálního stavu zbavena svéprávnosti. Odpovědnost za ni nesu já a já také rozhoduji o tom, co může a co nesmí a kde bude trávit svůj čas.“

Ten *bastard*, pomyslela si procítěně Lyn. Srdce jí divoce bušilo až v krku a svaly protestovaly proti míře napětí, ale nedbala na to. Byla připravena se bránit zuby nehty. Nějaký hnusný, nejspíš smrtijedský hajzl, který se jen tak prohlásil jejím otcem, ji proti její vůli nikam odvádět nebude. Byla vyděšená, uražená a znechucená jak za svou osobu, tak za onu dívku, kterou vlastní otec zavřel do blázince, aby mu nepřekážela.

V tónu ředitelova posledního výroku Lyn zřetelně cítila rezignaci. Hodila ještě posledním pohledem po Snapeovi. Měla dojem, že z jeho směru pocítila střípek studu, ale protože měla hrud' přeplněnou vlastními emocemi, nebyla si jistá. Faktem bylo, že stále postával opodál a raději se na ni nedíval. Věděla ale, že její myšlenky musel zachytit – křičely v ní sborem na poplach tak hlasitě, že se stěží soustředila na cokoli jiného.

„Nesahej na mě!“ obořila se na Downeyho, když se protáhl kolem Brumbála, vytrhl mu dokument a opět se po ní sápal.

„Elinor, jestli to nepůjde po dobrém, půjde to po zlém,“ zavrčel špatně ovládaje hněv. „Je to jen na tobě.“

„To mě vážně necháte na pospas tomuhle chlapovi?“ utrhla se Lyn zoufale na kohokoli, kdo právě poslouchal. Pacienti, kteří toho byli schopni, zvědavě celou scénu pozorovali opření o lokty. Madame Pomfreyová se ani nenamáhala Lyn tišit; možná tušila, že by se jí to nepovedlo, ale především sama se zaujetím naslouchala. Farida vedle ní se tvářila skoro stejně vyděšeně a těkala očima z kamarádky na

Downeyho a zpět. Brumbál na Lyn vrhl pohled tak plný bezmocné lítosti, že cítila, jak se jí ledovým strachem odkrvují konečky prstů.

„Nikam s ním nejdu!“ křičela dál. „Vůbec ho neznám, nikdy v životě jsem ho neviděla! Jestli jsem blázen, tak jen proto, že jsem vám kdy věřila!“ Poslední slova patřila především Brumbálovi; Snape se odvrátil a předstíral, že ji neslyší.

Lyn se v zápasu o vlastní přičetnost scvrkávaly plíce, ale i přesto byla schopná vykopnout Downeymu z ruky hůlku, kterou proti ní namířil, a pak ho vyválet po podlaze, když ji chytil za ramena. Jeho společník skončil pod jednou z postelí s nakřápnutým kolenem a hlasitě klel, což bylo následkem jeho nešťastného pokusu ji zezadu sevřít kolem těla. Když se lord Downey snažil zvednout a chytit ji za kotník, podařilo se jí zlomit mu kopnutím nos. Farida se amatérsky pokoušela jí pomoci, ale Lyn ji raději pohybem paže odstrčila z dosahu.

Svým způsobem ji potěšilo to, že se Brumbál ani Snape celého střetu jednoduše alespoň nezúčastnili; stáli naproti sobě a napjatě pozorovali vývoj zápasu. Zřejmě prostě netušili, komu z nich dvou mají věřit. S Downeyho konexemi nejspíš musely veškeré oficiální podklady mluvit proti ní, nehledě na to, že sama své situaci vůbec nepomohla. Objevili ji, jak se toulá po hradu bosá a v noční košili, zmatená a plácající nesmysly o paralelní realitě a fantastických knihách, neschopná dostat z hůlky nic než jiskry. Nemohla působit jako ztělesnění důvěryhodné racionálnosti. Svou upřímností si sama podepsala rozsudek.

Bojovala zapáleně, dobře však věděla, že nemá šanci. Měla na své straně jen vlastní obratnost, zatímco stála proti schopným čarodějům. Downeymu stačila chvílka, ve které Lyn věnovala pozornost jeho nepoučenému kumpánovi, aby vykřikl: „*Petrificus totalus!*“ Lynin odpor byl zmražen; narovnal se jako prkno, nohy přitiskla jednu k druhé, paže k tělu a hrdlo jí stiskla jakási neviditelná síla, jež ji odřízla i od možnosti křičet. Než stihla dopadnout na zem, Downey ji s pomocí hůlky zvedl do vzduchu.

Nevěřila, že to je možné, ale cítila se ještě trapněji a vyděšeněji než předtím. To ponižující poutací kouzlo bylo třešničkou na dortu. Lépe by snad vypadalo jen to, kdyby jí rovnou nasadili svěrací kazajku. V takové pozici si vážně připadala jako nějaký blázen nebo těžký zločinec.

„Oblouváb se za du zcédu, Brubbále,“ vrčel Downey a prudce oddechoval. Zamával si hůlkou do obličeje a nosní kůstka mu s tichým křupnutím skočila na místo; dalším pohybem odstranil potok krve. „Čím je Elinor starší, tím obtížnější je udržovat ji na uzdě. U Munga bude muset dostat zvýšenou dávku tisících léků,“ procedil skrz zařaté zuby a zlobným pohledem při tom probodával Lyn i Faridu opodál.

„Doufám, že se jí brzy uleví,“ popřál nepřesvědčeně Brumbál. Zdálo se, že navzdory Downeyho přesvědčivosti a důkazům mu nevěřil, nicméně nyní nebyl pánem situace.

„To každopádně,“ usekl s temným přízvukem Downey. „Sbohem. S osudem mé dcery si nemusíte nadále dělat starosti. Já už se o ni postarám.“

S těmito slovy opustil ošetřovnu. Jeho kumpán klusal za ním a mezi nimi plula ztuhlá Lyn. Celá trojice nechala hrad za zády, a jakmile byla vně chráněných pozemků, přemístila se.

Lyn opět zažila ten samý nepříjemný, dusivý pocit, který ji doprovázel cestou mezi světy. Když se jí žaludek ustálil, odvážíla se otevřít oči.

Znovu zírala do stropu. Tento byl rovněž s ornamenty, ale navíc ho zdobilo zlato a ohromný křišťálový svícen. Ten byl v místnosti hlavním zdrojem světla, protože venku za okny, jejichž vrchní oblouky sahaly téměř ke stropu, byla z nějakých nepochopitelných důvodů tma. (Philadelphia: GMT-5) Lyn se na okamžik zapřemýšlela, kam ji to Downey asi zatáhl, a vzpomněla si, že je vlastně Američan jako ona. S jistou dávkou sarkasmu hádala, že je ve své rodné Filadelfii, a věděla, že jestli se z téhle noční mury někdy dostane domů, nikdy se po ulicích svého města nebude procházet se stejným pocitem jako dřív.

Ucítila pohyb. Někdo se konečně obtěžoval ji uvést do svislé polohy, ačkoli se stále ještě vznášela. Pohlédla na jeho lordstvo, které se pohodlně uvelebilo v měkké kožené pohovce naproti ní.

„Vítej doma, Elinor,“ promluvil po chvilce ticha. „Škoda, že si nemůžeme udělat malou party na oslavu tvého nalezení, protože strýček Avery už musel běžet.“

Avery!, vykřikla Lyn v duchu. Byla si jistá, že ten chlap musí být až po krk namočený v něčem páchnoucím, a teď už věděla i v čem konkrétně: paktoval se s Voldemortem a Smrtijedy. Nebyla si jistá, zdali byl sám Smrtijed. Do té představy nezapadal – způsob, jakým řečený Pán zla zacházel se svými služebníky, nemohl lákat někoho tak pyšného a sebejistého, jako byl Downey. Starý Malfoy byl slabý čaj proti tomu, jakou auru síly a autority vyzařoval její domnělý otec. Lyn si neuměla představit, že by byl ochotný někomu sloužit, obzvlášť ne za tak ponižujících podmínek. A z hloubi duše se jí ozval rýpavý hlásek: přesně jako *ty*.

Downey ji upřeně pozoroval, zatímco přemýšlela. Jeho výraz poztrácel výsměch, byl nyní spíš unaveně shovívavý, i když pod jeho povrchem Lyn stále cítila bublat hněv.

„Ošetřovatelé se po chvíli hrubého nátlaku přiznali, že jsi byla dlouho tak hodná, že tě přesunuli na normální pokoj, což ti prý umožnilo jedné ze sester šikovně ukrást klíče a proklouznout kolem hlídačů v noci na posledního srpna,“ nadhodil klidně. „Vím, že jsi dost šikovná a chytrá, abys utekla partě měkkých, nezodpovědných léčitelů, ale nemohl jsem uvěřit vlastním očím, že tě vidím v Bradavicích. Opravdu by mě zajímalo, jak ses tam ocitla. Je mi ale jasné, proč jsi tam zamířila – vsadím se, že jsi chtěla zapůsobit na city toho Lidumila Vševěda a získat ho na svou stranu, což se ti evidentně podařilo. Bohužel jsi netušila, že ti to nebude nic platné, a tak ses vystavovala hloupému riziku naprosto zbytečně. Doufám, že to tvé nenávistné srdéčko alespoň potěší, že jsi mi tím zmizením připravila peklo na zemi.“

Když budu mít příležitost, udělám to ráda znova, zavrčela Lyn v soukromí své lebky. Marně se pokoušela uvolnit z poutací kletby, což jí poskytovalo další důvod ke vzteku.

Downey pomalu vstal a popošel k ní, aby jí dobře viděl do tváře. Lyn mu vzdorovitě hleděla do očí, překvapivě hezkých a zrádně sympatických, stejně hnědých jako ty její.

„Už jsem ani nečekal, že tě najdu živou a zdravou, ale vidím, že jsi během toho výletu na vzduch pookřála. Musím léčitelům říct, aby tě častěji vodili ven, třeba ti to pomůže dostat rozum, když budeš svému mozku poskytovat dost kyslíku k přemýšlení.“

Lyn nehlasně vrčela. Nesnášela, když ji někdo označoval za tupou či pomalou, a lord to očividně dobře věděl. Chápala mnohem víc věcí, než si pravděpodobně dokázal představit. Rozčilovalo ji, že mu to nemůže vmést do tváře, a tak se jen snažila svůj postoj naznačit výrazem očí, které jediné měly svobodu pohybu.

„Nepočítej ale s tím,“ pokračoval Downey, „že tě ještě někdy léčitelé nechají bez dozoru. Platím ti luxusní péči a jsem odhodlán za ni dostat také bezchybnou ochranu. Znovu se ti utéct nepodaří, to ti slibuju. Jestli chceš přijít k nepříjemnostem, budeš si muset vystačit s těmi, které nabízí pavilón.“

S pažemi sepnutými za zády udělal kolečko kolem pohovky, zatímco přemýšlel. Když se znovu zastavil před Lyn, povzdechl si.

„Doufal jsem, že už tě to přejde,“ zavrtěl hlavou. „Vypadá to ale, že jsi odhodlána dělat potíže stejně jako před lety mladý Black. Pošpinil jméno své rodině, vysmál se pohodlí a bezpečí, které mu nabízeli, a ještě se pustil do riskantních podniků proti Voldemortovi, jako by se naschvál pokoušel přijít o život, který mu dali. Hloupější snad už byl jen jeho bratr, když se naopak snížil k tomu, že dělal Voldemortovi holku pro všechno a nechal se za to nakonec zabít. Věčná škoda, že jejich máti už byla po smrti, když Siria odsoudili za masovou vraždu jako Smrtijeda – jistě by se nad tou ironií osudu smála tak, že by ji z toho stejně trefilo, sůvu starou.“

Hajzle, ryčela Lyn němě. Ubohý Sirius, oběť osudu a zjevně i vlastní rodiny, si nezasloužil, aby si ho do úst bral takový bezpátevní parazit jako Downey. Při myšlence na něj ji bodlo u srdce: jeho, stejně jako Snapea a Lupina měla ze všech postav nejradši a ještě před malou chvílí jí byli na dosah, nyní ovšem podléhala skličujícímu dojmu, že o zbylých dvou bude dál jen snít v bezpečí polstrované cely.

„Budu se ještě muset poptat léčitelů, kde ses naučila tak dobře prát,“ vzpomněl si Downey a zamračeně si sáhl na nos. „Nevěřil jsem, že můžeš klesnout ještě níž pod svou vrozenou důstojnost, ale těmhle ubohými mudlovskými náhražkami souborových kouzel jsi to dokázala. Ještě chvíli a začneš se ohánět čepelí jako nějaký venkovský řezník. Jestli nejsi schopná přimět soupeře krváčet pomocí magie, neměla bys vůbec mít možnost to dělat, neboť se tak okázale vysmíváš svému vznešenému dědictví, a to ti nemůžu dovolit, přestože vím, jak moc tě to baví.“

Vznešenému dědictví, z něž jsem neviděla ani jiskru, dodala si Lyn sarkasticky. Tedy až na ten slavný lektvar a dva dny utrpení v obvazech, což by vážně oželela, kdyby se jí někdo obtěžoval zeptat předem.

„Teď ale chci vědět, jak se ti povedlo se propašovat do Bradavic. Chrání je silná magie. Jestli ti někdo pomohl, dozvím se to a dotyčnému osladím život způsobem, při kterém bude litovat, že se vůbec narodil,“ zavrčel Downey. „Ne že bych si myslel, že by se ti podařilo sehnat komplice, leda by i on byl všeobecně považován za blázna a ocenil tak, že mu pro změnu někdo věří.“

Otočil se na podpatku a zamířil zpět k pohovce. Usadil se a sepnul ruce na kolenou.

„Jak víš, nitrozpyt nikdy nebyl mou silnou stránkou a ty ses navíc vždy urputně bránila,“ řekl, jako by jen nahlas přemýšlel. „Zkusíme to po dobrém, ano? Nechám tě mluvit, když mi slíbíš, že nebudeš křičet a nadávat a místo toho mi klidně povyprávíš, jak ses měla za pozemky léčebny.“

Mávl hůlkou a Lyn ucítila, že se jí uvolnila hlava a krk. Automaticky se pokusila vysvobodit i zbytek těla, ale jen se ve vzduchu divoce rozkymácela a vysloužila si pobavený úsměv jeho lordstva. Byla rozhodnuta nevydat ani hlásku, jen na Downeyho rozlíceně zahlížela a sledovala, jak ho její tvrdohlavost vyčerpává.

„No tak, Elinor,“ rozhodil paže, „proč u nás *nikdy* nejde nic po dobrém? Víš přece, že nakonec stejně budeš mluvit.“ Když Lyn ignorovala jeho pohled plný očekávání, ztěžka si povzdechl. „Dobrá. Když jinak nedáš... *Imperio!*“

Lynina mysl se opět stáhla do pozadí. Cítila jen mlhu, která vyplňovala její vnímání, a slyšela sama sebe, jak říká:

„Propadla jsem se stěnou reality, když mě kopl elektrika, a přistála jsem na ksichtě na podlaze ve sklepení, kde mě načapal Snape –“

Downey se vymrštil jako podrážděný had. Lyniným nitrem projel vztek jako žhavý drát a ve vteřině vytlačil lordovu vůli z její mysli. Ucítila, že má nad sebou opět kontrolu.

„Jak si dovoluješ mi všet na nos tak nehorázné bulíky?!“ rozkřikl se Downey. „To ti vážně přeskočilo a uvěřila jsi tomu, že to vykládáš i pod vlivem Imperia? A kde ses ksakru naučila mu vzdorovat? Který prašivý pes si ho na tobě trénoval? Až na něj přijdu, zabiju ho!“

Mezitím však kouzlo, které Lyn dosud poutalo, jako by popraskalo a osypalo se z ní jako stará omítka. Zničehonic zase začala zajímat zemskou přitažlivost a zamířila k zemi, kde se s ní podlomily nepřipravené nohy. Tak se vyhnula dalšímu Imperiu, který se na ni Downey pokusil uvrhnout.

Hněv se v ní dmul jako žár v jícnu draka. Hbitě podkopla Downeymu nohy, načež mu vyrvala z ruky hůlku a zahodila ji tak daleko, jak jen mohla; jí by ostatně k ničemu nebyla. Vedle sebe nahmátla stojan na pohrabáče a jedním z nich švihla po lordově kolenu. Uslyšela křupnutí, které očekávala, ale zároveň ucítila i bolest, při které se jí zatmělo před očima, což ji naopak ošklivě překvapilo. Rychle se však sebrala – koneckonců její koleno zraněno nebylo – a vyrazila z místnosti. Instinktivně našla schodiště, které vedlo do vstupní haly, vrazila do dveří a ocitla se na chladném venkovním vzduchu. Kromě tlumených nadávek a třeskotu skla, které se ozývaly z domu za jejími zády, byl všude klid.

Zběsile se rozběhla příjezdovou cestou zaklíněnou do impozantní zahrady. Naleštěné staromódní auto stojící u vchodu jí ani nepřišlo na mysl, protože neuměla řídit, ale zato kolo opřené o branku vděčně popadla. Neefektivními trhavými pohyby, které byly obvyklou součástí strachu, nervozity a všeobecně vypjatého stavu myslí, se chvíli potýkala se samotnou brankou. Jakmile byla venku, nasedla na kolo a vydala se po jediné silnici, která od domu vedla.

Tohle byl prakticky venkov. Už když se dívala na zdobený strop v Downeyho domě, napadlo ji, kde asi ve Philly našel takové sídlo. Bylo zjevně pěkně hloupé předpokládat, že bude bydlet někde v centru na hromádce s ostatními. I kdyby nebyl bohatý a nafoukaný, byl každopádně čaroděj, a těm se mezi mudly nemohlo žít dvakrát pohodlně, se vším tím skrýváním kouzel a podobnými záležitostmi.

Cestou horečnatě přemýšlela, jak daleko se lordu podařilo doplazit, zda už našel svou hůlku a napravil škody na zdraví, které mu Lyn způsobila, a co vlastně podnikne, až se tak stane. Neviděla moc šancí, jak by mu mohla opravdu uniknout, ale chladný vítr, který jí hučel v uších, udržoval její naději při životě. Dokud cítila alespoň příchůť svobody, byla odhodlána bojovat.

Když konečně došla k frekventovanější silnici, chvíli jí trvalo, než se trochu zorientovala. V těchto končinách nikdy nebyla – jak také, když se tu usazovala výhradně noblesa. V dále viděla světla centra a rozeznala siluety nejvýznamnějších budov. Usoudila, že nejlepší bude směřovat co nejvíc do centra, kde se jí snad podaří naskočit na vlak metra a dostat se načerno...

...kam vlastně?

Kolo zpomalovalo a její naděje hasla. Neměla vůbec kam jít. Mimo Bradavice v této realitě neznala jediného mizerného človíčka. Neměla u sebe ani peníze, ani nic magického. Byla naprosto sama a úplně bez prostředků, ve městě dříve tak důvěrně známém a nyní děsivě cizím, a snažila se uniknout člověku, který měl naopak všechna esa v rukávu. Zoufalství a bezmoc ji zaplavily tak silně, že se svezla z kola a vyčerpaně klesla na obrubník.

Měla pocit, jako by jí do žaludku někdo nasypal kbelík ledu. Hrudník se jí panikou svíral natolik, že sotva dýchala. Cítila, jak jí vlhnou tváře, a z hrdla se jí draly vzlyky. Veškeré odhodlání bylo pryč.

Uslyšela prásknutí a ani se nenamáhalo zvednout pohled. Kroky k ní pomalu přistoupily. Cítila, jak se lordův hněv vytrácí. Nahradila ho vítězoslavná spokojenost. Ani tyto emoce, na které se automaticky napojila, však nedokázaly přebít či vytěsnit hořkou chuť marnosti v jejím nitru.

„Vidím, že sis nakonec přece jen uvědomila, jak pošetilé je vzdorovat mi,“ pronesl Downey do chladné noci a vánek mu jemně odfoukával slova od úst. „Nemáš jinou možnost, než se vzdát a podrobit, Elinor. Stojíš sama proti ohromné přesile a není ani nikdo, kdo by ti aspoň věřil. Ušetři nás oba plýtvání

časem i silami a prokaž trochu dobré vůle. Počítám, že i tebe ten nekonečný boj musí unavovat k smrti. Přitom by stačilo, jen kdybys přišla k rozumu, Elinor... Mohli bychom být znovu rodina, ty, já a tvůj bratr.“

Lyn si neodpustila odfrknutí. Člověk, který byl schopen proti vlastní krvi používat kletby, které se nepromíjejí, nemohl nikdy vytvořit bezpečný a milující rodinný kruh. Ani kdyby si přečetl návod v nějaké chytré knížce.

„*Přišla k rozumu*, to myslíš jako, že bych měla zahodit svůj žebříček hodnot a vlepit místo něj *tvůj* názor?“ odsekla, její hlas se však topil v beznaději.

„Je mi jedno, že mi nevěříš, Elinor,“ hájil se nečekaně Downey. „Jsem tvůj otec, jediný rodič, který ti zůstal, a ať už o to stojíš, nebo ne, postarám se o to, abys byla v bezpečí. I kdyby to mělo znamenat, že tě navždy připravím o svobodu a donutím užírat se nenávistí.“

S těmito slovy se k ní sklonil, uchopil ji za ruku a přemístil se s ní.

Musela to být nemocnice. Chodbou pospíchali léčitelé v citronově zelených hábitech, tu a tam se s prázdným výrazem potulovali lidé v nočních košilích a pantoflích a i vzduch byl cítit umělou hmotou a dezinfekcí, pachem typickým pro každou nemocnici. Bylo to však tiché a smutné místo, jak už to na podobných místech bývá. Nikde nebyly žádné cedule s informacemi, nikde žádná recepce, nikde žádné návštěvy, jen nudně šedé linoleum ohraničené nudnými bílými stěnami a uvnitř mnoho trápení.

Lord Downey upoutal pozornost jedné ze sestřiček. Okamžitě se k němu rozeběhla a uctivě se mu zařadila po boku, zatímco brebentila o incidentu, který ho sem zavedl. Lyn si mlčky utřela slzy z tváří a trpně šla vedle nich.

„Má dcera se vrátila dobrovolně,“ říkal Downey cestou, „přesto vás však musím požádat, aby dostala samostatný pokoj a byla pod zvýšeným dohledem. Nesmí znovu utéct, už pro své vlastní dobro. Podařilo se jí nakukat Brumbálovi, že je zdravá a schopná čarovat, i když nevím, jak mohl uvěřit té její historce s cestováním mezi světy, a obávám se, že filantrop jeho kalibru se neudrží, aby nezačal strkat nos do její léčby, takže bych vás prosil, abyste k ní nepouštěli nikoho nepovolaného, kdo by se dožadoval její návštěvy. Cokoli, co se kolem ní bude dít, mi neprodleně ohlaste; veškeré následky jejího útěku budu řešit já osobně.“

Mezitím došli do nejvyššího patra a zahnuli doleva. Vstříc jim vyšel léčitel.

„Ach, vaše lordstvo, jaká je úleva vidět naši pacientku opět v bezpečí na oddělení,“ zahlaholil s hraně boдрým úsměvem.

„Ano, zvláště v situaci, kdy bych vás za nedbalost mohl poslat před soud,“ oplatil mu Downey sladce. „Pro tuto chvíli na to však zapomeňme,“ dodal, když léčitelův obličej zesinal. „Elinor potřebuje zvýšenou péči. Chci, aby se zamyslela nad svým chováním, pokud to bude vůbec něco platné. Zatím se tváří odevzdaně, ale obávám se, že to dlouho nevydrží. Bude-li dělat potíže, dávám vám svolení použít veškeré prostředky k jejímu zklidnění. Nechci, aby si ublížila.“

Lyn jeho slova sotva vnímala. Začínala se potit. Cítila úzkost a strach a mírně se jí točil svět. Chladný děs, který léčitel zažíval při pohledu do lordovy tváře, jí zalézal pod nehty; bolest hlavy a ospalost nejspíš patřila pacientce, která právě omámeně proplula kolem. Lyn měla dojem, že na ni začínají všechny ty emoce dopadat jako tlustá deka zatížená po okrajích kameny.

„Co se děje?“ prorazil k ní konečně lordův hlas. Uvědomila si, že s ní třese a zamračeně si ji prohlíží.

„N-nic,“ zašeptala. Bylo marné se svěřovat. Nejspíš by jí takový výrok přičetli na vrub nepřičetnosti. Podle nich by nejspíš jen fantazírovala a snažila se upoutat pozornost a vyvolat soucit.

„Možná bude lepší, když co nejdříve dostane své léky,“ přispíšil si léčitel. „Tyto příznaky může mít na svědomí jejich opakované vynechání. Raději ji odvedeme na její pokoj.“

Lyn seděla na svém lůžku a zoufale se pokoušela potlačit cizí emoce, které k ní prosakovaly ze všech stran. Nečekala, že to bude takové, ale asi to byl logický vývoj situace. Akční rádius jejího přijímače se spolu se sílicí mocí rozšiřoval a zabíral tak čím dál větší okruh lidí. Kdyby tuto fázi zažívala někde stranou od všech, bylo by to jistě mnohem snazší, ale zavřená na samotce ve cvokárně mohla jen těžko utéct dost daleko, aby necítila všechen strach, smutek, zoufalství a beznaděj, které se spolu s pacienty procházely po zdejších chodbách. Kdesi v levém křídle budovy někdo zažíval záchvat paniky, při kterém se navíc zřejmě vrhal na zdi, a Lyn nezbylo, než si svírat hlavu v dlaních a tlumeně kvílet, protože nic jiného dělat nešlo.

Nemohla spát. Většina pacientů se sice svépomocí nebo díky lektvarům dostala do toho blaženého stavu mysli, který zmírňoval každou bolest a trápení, ale někteří byli příliš rozrušeni, než aby usnuli, a Lyn byla rozrušena spolu s nimi. Nakonec se rozhodla požádat o lék na spaní. Ošetřovatel, který měl u ní noční službu, se starostlivě zajímal, co ji bolí, ale Lyn jen odsekla, že chce spát. Bolest několika desítek, či snad stovek lidí jí nenechávala moc prostoru pro vděčnost či pochopení. Když jí léčitel dal kalíšek silného uspávacího lektvaru, s úlevou se vrhla do náruče nevědomí.

Den jedenáctý

Ze sladkého snění byla vytržena už v šest hodin ráno, kdy jednoho z pacientů popadl hysterický záchvat. Lyn sklouzla z postele na studenou podlahu a se zatnutými pěstmi si chladila čelo. Její snaha však byla marná. Cítila, že onen záchvat, který dokonce slabě slyšela přes dveře, inspiroval ostatní pacienty. Když se rozohnili další dva, Lyn křičela s nimi.

Našli ji se zmítat na podlaze. Tloukla hlavou o zem a nehty si zarývala do kůže na pažích a obličejí. V tu chvíli sama netušila, co dělá; nedokázala se zastavit, ani potlačit emoce, na které byla proti své vůli tak silně naladěná. Někde v koutku mysli, který zůstával uzamčen a sloužil výhradně jako sídlo chladných myšlenek, děkovala všem kolemjdoucím bohům, když jedna ze sester vytáhla ohromnou jehlu se sedativem. Když ji látka otupila, ošetřili jí hlavu i škrábance a odnesli ji do jiného pokoje.

Neměl okna a kromě postele ani žádný nábytek. Stěny byly skutečně polstrované, i když to snad bylo zbytečné plýtvání materiálem, protože uprostřed byla do podlahy zapuštěná kovová postel, kterou zdobily kožené popruhy. Lyn neměla dost sil se bránit a také si pomyslela, že ji to aspoň uchrání od bezděčné fyzické sebedestrukce z přemíry pocitů, a tak se nechala připoutat bez protestů. Zanechali ji sobě samé a tmě.

Účinky sedativ bohužel nevydržely dlouho. Ve světlé chvílce mezi nejsilnějšími emocionálními vlnami uvažovala o tom, za jak dlouho se opravdu pomátne, bude-li nadále vystavena takovému duševnímu týrání. Kdysi svou schopnost cítit se do druhých využívala vědomě a byla na ni pyšná, ale momentálně by dala cokoli za to, aby se jí zbavila.

Za nějaký, dle měřítek Lyniny agónie neskutečně dlouhý čas uslyšela, že se dveře do cely odemykají. Modlila se ke všem svatým, aby to byli léčitelé s dalšími uklidňujícími drogami, ale v jejím zorném poli stanula podivná černá skvrna. Když zamrkala a soustředila se, proměnila se jí před očima v Severa Snapea.

Kdyby měla v hrudi dost místa pro další pocity, byla by to nechuť a zklamání. Když ho viděla naposledy, se svěšenýma rukama pozoroval, jak ji její údajný otec odvádí s nezaměnitelně

pomstychtivým výrazem v tváři. Nyní byla v naprosto ponižující pozici a zuboženém stavu, za které se před mužem, jehož měla sklony obdivovat, hluboce styděla. Při pohledu na nezvykle soucitný pohled v jeho očích, které si ji prohlížely od hlavy k patě, jí v krku páčila nenávisť.

Ovšem pocity, které do místnosti přinesl s sebou, jí bolely nejpálčivěji.

„Jděte... pryč!“ Vztekly tón, který chtěla použít, znehodnocovaly a přerývaly kvílivé steny, které se jí nekontrolovatelně draly z hrdla. Zmítala se v pokusu utéct před všemi těmi pocity. „Vaše bolest... a lítost mě... zabíjí!“

Snape skutečně po pár okamžicích odešel. Nevěděla, čeho tou návštěvou chtěl docílit. Možná dostal od otce za úkol ji trochu potrápít. Z knih dosud nikdy nebylo jasné, zda je Snape Smrtijed, a Lyn se do nedávna domnívala, že Harry tu myšlenku živí jen z touhy dokázat, že je profesor krivý a nedůvěryhodný. Momentálně však potřebovala něco, čím by jeho osobu ve vlastních očích srazila co nejniž, a nemusela se tedy cítit tak uboze jen proto, že pošlapal a poplival veškerou náklonnost a důvěru, kterou k němu chovala.

Léčitelé se nad ní k večeru opět smílovali a podali jí uspávací lektvar. Alespoň na několik hodin byla vytržena z osidel empatie a mohla se trochu zregenerovat před dalším zápasem o holou přičetnost.

Den dvanáctý

Překvapilo ji, když druhý den její agónii opět prořízlo cvaknutí zámku a na prahu dveří stála ta samá postava v černém. Lyn znechuceně odvrátila hlavu a zatnula zuby, když se jí jeho soucit zařízl do srdce.

Stoupl si nad ni a podával jí lahvičku. Lyn na něj skrz rudý oblak bolesti vrhla podezřívavý pohled.

„Jdete milostivě ukončit... moje trápení?“ zachraptěla mezi vzlyky a podařilo se jí vydávit ironický úšklebek. Snape nevěřicně zavrtěl hlavou a pousmál se.

„I v takovém stavu jste schopna nevhodně žertovat?“ povzdechl si. „Tehle lektvar vám uleví, ale rozhodně ne na pořád. Potřebuji s vámi mluvit a bez tohoto opatření to zjevně nepůjde.“

Lyn usoudila, že hůř už jí asi být nemůže a nechala Snapea, aby jí tekutinu opatrně nalil do úst. Účinky se dostavily rychle: emoční vír, ve kterém se zmítala, jako by někdo postupně utlumil, až z pocitů nezbylo vůbec nic, ani ty její. Bylo jí to jedno. Ze své polohy, kdy se v křečovitě strnulosti vzpírala proti popruhům, padla zpět na matraci a chvíli se ani nehnula, užívajíc si blaženosti té náhlé prázdnoty.

Snape ji na okamžik zanechal o samotě. Vrátil se s několika ošetřovateli, kteří Lyn odpoutali z lůžka. Když osaměli, Lyn se svezla z matrace a opřela se o měkkou zeď. Snape si kolegiálně přisedl vedle.

„Co mi chcete?“ ucedila.

„Posílá mě za vámi Brumbál.“

„No jo, ještě že nešel sám, z jeho lítosti by se mi musela rozskočit hlava,“ zavrčela Lyn.

Snape si povzdechl.

„Je mi jasné, že jste rozzlobená, a upřímně řečeno máte proč být. Některé věci jste si ale vyložila úplně jinak a já bych to rád uvedl na pravou míru.“

„To jsem na vás zvědavá.“

Zdalo se, že si musel srovnat myšlenky. Zjevně toho bylo tolik, co potřeboval vyjádřit, že nevěděl, z jakého konce začít. Nakonec se přece jen odhodlaně nadechl.

„Ředitel věděl, kdo jste, už první den školy,“ prozradil. Lyn se překvapeně zamračila. „Při rozhovoru s vámi měl však pocit, že jste naprosto duševně zdravá, a ačkoli vaše historka napínala hranice všeobecné uvěřitelnosti k prasknutí, ve vašich očích nečetl nic než upřímnost a bezelstnost.“ Lyn si

odfrkla, ale Snape ji ignoroval. „Svým způsobem jsem tedy měl pravdu, co se týče vašeho vztahu k Voldemortovi a jeho stoupencům – opravdu tu existuje spojení, já si ho pouze nesprávně vyložil a dosadil mínus tam, kde bylo třeba postavit plus. Ovlivnily mě vlastní subjektivní pocity, což se mi často nestává,“ dodal s náznakem studu v tváři.

„Brumbál mi všechno pověděl už ráno a kladl mi na srdce, abych vás pozoroval a hlídal.“ V tu chvíli Lyn kleslo otupené srdce. Tím se totiž konečně vysvětlil Snapeův zájem o její osobu a všechny ty otevřené i kradmé pohledy, bohužel však ne tak, jak by si bývala přála. „Když si však pro vás přišel váš otec, měl svázané ruce.“

„Není to můj otec,“ zavrčela. Snape pozvedl ruku ve smírném gestu. „A o svázaných rukou mi něco povídejte. Stál jste tam jak solný sloup a ani jste se neodvážil se mi podívat do očí.“

„Jestliže proti lordu Downeymu nedokázal účinně argumentovat Brumbál, já bych sotva uspěl. Nemělo smysl si ho hněvat, neboť jsem doufal, že vám budu prospěšnější jako jeho přítel a spojenec. Měl jsem pravdu – sedím tu s vámi jen proto, že mi to osobně dovolil. Řekl jsem sice, že mě posílá Brumbál, protože jsem na sebe nemohl strhávat podezření, ale žádal jsem ho o laskavost na základě dlouholeté známosti a on mi vyhověl. Vlastně mě dokonce požádal o to, abych vám domluvil, jestli si přý myslím, že má slova si vezmete k srdci spíš než ta jeho.“

Lyn si znovu odfrkla, tentokrát nevěřicně.

„Neberu si k srdci ničí slova, jestliže mluví, jako by mu chybělo pár koleček,“ zavrčela. Snape ji překvapil skromným pobaveným úsměvem a nadechl se k dalšímu objasňování.

„Věřte mi, že bylo velice těžké nečinně stát a vědět, že se tak zasloužím o vaše opovržení, ale považoval jsem to za nutné zlo. Mnoho věcí, které dělám, na vás může na první pohled působit špatným dojmem, nicméně mají svůj smysl. Vyměnil jsem tehdy dočasně vaši důvěru za pro vás mnohem cennější možnost se dostat z téhle zoufalé situace.“

Když to podal takhle, znělo to skoro hrdinsky a Lyn musela uznat, že na tom něco je. O navrácení důvěry však nemohla být řeč. Zdálo se však, že s tím Snape počítal a je smířen.

„Mám to tedy brát tak,“ navázala Lyn pomalu, „že s vámi můžu počítat?“

„Považujte nás za svůj záchranný tým, jak řekl Brumbál,“ přisvědčil Snape vážně.

„Prima,“ povyskočilo Lyn obočí. Věděla, že někde v utlumené části svého já cítí vděčnost, ale vědomí zrady bylo ještě syrové. „Jenže co chcete dělat?“ potřásla hlavou. „Pořád patřím otci, jako kdybych navěky zkusla někde v nezodpovědných čtrnácti, a nejspíš neexistuje způsob, jak se ho zbavit, tedy kromě toho, který se vnucuje při pohledu na tu jeho povýšeneckou čelist. A jakmile vás jednou mají za blázna, milý pane profesore, přičetnost se prokazuje zatraceně těžko. Jsem ve slepé uličce a jedinou únikovou cestu mi zatarasil otec a jeho nedozírné, málem hmotné ego. Jsem odepsaná.“

„Vidím, že jste nakonec asimilovala představu lorda Downeyho coby svého otce,“ podotkl pochmurně Snape. Pak se hořce usmál. „Nicméně vždycky existují možnosti, slečno Downeyová, jen je třeba pořádně hledat. To si pamatujte.“

S těmito slovy se elegantním pohybem vyhoupl na nohy a zamířil ke dveřím. V nich se ještě naposledy otočil.

„Ten lektvar působí poměrně dlouho,“ informoval. „Jsem si jist, že schopnost napojovat se na city ostatních byste do vínku nedostala, kdyby nebylo ve vaší moci ji zvládnout. Doufám, že se vám chvíle odpočinku a nerušeného přemýšlení odvděčí řešením. Buďte však opatrná a zacházejte obezřetně jak se svými schopnostmi, tak s informacemi: nikdo nesmí vědět, že s naší pomocí zbrojíte proti svému otci, ani že ve skutečnosti nejste moták. Vaše momentální pozice vás chrání, proto se jí zatím držte, dokud vám neposkytnou úkryt Bradavice.“

Přijdu se za vámi podívat příští týden. Snažte se ovládnout a nevzdávejte se, ke každým dveřím existuje klíč – nebo přinejmenším páčidlo.“

Když Lyn osaměla, uvědomila si, že v ní opravdu vzklíčilo semínko nové naděje. Obávala se však, že nepřezíje srážku s realitou.

Den třináctý

Tu noc byla díky lektvaru schopna normálně usnout. Jakmile po sladkém probuzení zjistila, že je stále příjemně prostá pocitů, našla díky té úlevě nový elán a chuť znovu bojovat.

Strávila v úvahách celý den, zatímco se převalovala na nepohodlných řemenech. Musela přijít na způsob, jak si empatii podrobit; dřív než ji stráví zaživa. Musela se znova ujmout velení nad svou myslí i tělem. Stačilo jen najít tu správnou páčku a všechnu tu novou, divokou energii uzemnit.

Energie – to byl klíč. V citech byla síla. Člověk v silně vypjatém stavu vědomí dokázal neuvěřitelné věci. A empatie byla ohromný zdroj moci.

Řešením tedy bylo nalezení způsobu, jak onu energii emocí přeměnit v sílu a dokázat ji tak využít. Existoval pouze jediný, který v teorii zněl až neuvěřitelně jednoduše, ovšem v praxi byl pro amatéra velice těžký. Vtip byl v tom, přijmout proudící energii, protože jen tak ji mohla přeměnit v sílu a použít. Musela přijmout svou novou schopnost a s ní všechno, co přinášela – což byly cizí emoce.

Snape měl pravdu – nebyla by obdařena ničím, s čím by si nedokázala poradit. Všechny její schopnosti byly odjakživa její součástí, a jestliže právě tento moment vybraly k tomu, aby se projevíly, musel to být ten správný čas. Bála se, že ji to roztrhá, že jí exploduje hlava, že ji tíha vši té lidské bolesti zabije, a přitom jediné, co jí mohlo pomoci, bylo otevřít brány svého srdce a pozvat všechny pocity dovnitř. A Lyn v tu chvíli věděla, že ač se to zdálo nemožné a doslova sebevražedné, ona byla schopná přijmout a procítit všechno, co na onu bránu klepalo.

Nebylo kam utíkat. Snažila se schovat sama před sebou. Bylo načase postavit se tomu tváří v tvář.

Den čtrnáctý

Po vydatném odpočinku skoro zapoměla, jak kruté je cítit všechno, co cítili jiní. Zdálo se jí, že její akční rádius se zatím nepozorován rozšířil na polovinu města. Nyní čelila plné síle svého daru a prokletí.

Představila si, že se noří sama do sebe, a v duchu si opakovala fráze o smíření a přijetí. Byl to jen výstřel naslepo, ale lepší nápad neměla. Snažila se prostě v celém tom chaosu po hmatu najít onen malý knoflík, který by vše vyřešil. Byl to dlouhý a těžký boj, ale neměla na vybranou. Kapitulace by mohla znamenat smrt.

Podářilo se jí soustředit natolik, že si v první chvíli ani neuvědomila, když se něco změnilo. Jakmile se však probrala z mírného transu, bylo jí jasné, že vyhrála. Už se nezmítala v duševních, ani fyzických bolestech. Její mysl byla opět klidná a čistá. Za tím vším stále bouřilo moře pocitů, už ji však neovládalo; našla si nad nimi stabilní místo, ze kterého vše vnímala s nadhledem. Cítila, že se překlenula přes propast a nyní znovu stojí nohama pevně na zemi. Už nebylo proč se jí bát, neohrožovala ji, ani neděsila; propast byla její součástí.

Ležela ještě dlouho bez hnutí na lůžku a přemítala.

Den patnáctý

Bylo načase zjistit, zda byla správná její teorie o napojení emocí na magické schopnosti. Ve zvukotěsné místnosti bez oken mohla svobodně zkoušet, co dokáže. Věděla, že se jen musí za každou cenu vyhnout výbuchům, protože si nebyla jistá, zda by je dokázala napravit dřív, než by na ně někdo přišel. Pokoušela se tedy zprvu o nějaký jiný, méně destruktivní trik.

Telekineze byla bez problémů. Lyn místo hůlky prostě používala ruce a prsty. Hůlka jí v kouzlení opravdu jen překážela. Kromě toho omezovala palebnou sílu pouze na jeden směr, podobně jako kord, kterému se tak trochu podobala, kdežto s použitím paží jste mohli současně útočit zepředu a bránit se zezadu. Také jste je měli vždy hezky po ruce, haha.

Lyn při tréninku napadlo, proč se vlastně kouzelníci s těmi kusy dřeva vůbec zdržují. Použití slov bylo podle ní v pořádku, rovnalo myšlenky a pomáhalo utvořit konkrétní představu o tom, jak se má magie v daném okamžiku zachovat, nedokázal-li to kouzelník sám o sobě. Ovšem hůlky byly jen jakýmsi zbytečným prodloužením ruky, které zvláště začínajícím kouzelníkům muselo nenapravitelně plést hlavy, protože měli pocit, že kouzlí hůlka a ne oni. Bez ní pak byli jako želvy obrácené na krunýř, bezmocní a bezbranní.

Sílu, kterou měla v rukou, jí nikdo nemohl zabavit a zlomit (leďa by jí zlomil paže, ale takové řešení by stejně nebylo efektivní v dlouhodobém hledisku). Nemohli jí tím hrozit za porušení zákazu kouzlit. Magie byla její součástí, stejně jako jí patřily její údy, a jako si dnes žádná autorita nemohla usmyslet, že odepře lidem požitky z používání rukou, nemohla jí nařizovat vzdát se výhod kouzlení.

Lyn tím byla fascinována, i když věděla, že navzdory naprosto dokonalé logice, která se skrývala v její úvaze, praxe bude jako vždy o dost náročnější a bude rovněž provázena spoustou němých výkřiků uražené ješitnosti. Kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde. Kdyby všem těm falešným autoritám šlo o rozum a logiku, dávno by v návalu studu nad vlastní zbytečností přestaly existovat.

Den devatenáctý

Snape přišel, jak slíbil. Na tváři se mu nečekaně rozprostřel úsměv, když našel Lyn klidně sedět na podlaze, mentálně naprosto vyrovnanou a jako čarodějkou smrtelně nebezpečnou.

„Věděl jsem, že to dokážete,“ prozradil suše, než si k ní přisedl.

„Hm, to je, panečku, důvěra,“ opáčila ironicky Lyn, přestože cítila, že nelhal. Snape jako by věděl, že ho jen zkouší, se pouze mírně pousmál.

„Ředitel vás mým prostřednictvím žádá, abyste se pokusila si vzpomenout na *cokoli*, co se týká této situace a vašeho otce, co by nám mohlo pomoci přijít na způsob, jak vás z toho vysekat. Něco, co by se dalo použít proti Downeymu a ve váš prospěch.“

„Jak si asi mám vzpomenout na něco, co vůbec nevím?“ odsekla Lyn. „Jestli jste to už stihl vypustit z paměti, ráda bych vám připomněla, že Downey opravdu není můj otec, ne v realitě, ze které pocházím.“

Snape si unaveně povzdechl.

„I kdybychom vám nakrásně věřili my dva, tímhle těžko přesvědčíte okolí. Pomůžete si tím leda k další závažné diagnóze ohledně svého psychického stavu. Soustřeďte se na fakta z této reality, prosím.“

Lyn chvíli doutnala. Nad jejich tvrdohlavostí jí zůstával rozum stát. Byla si jistá, že někdy v průběhu těch několika dní se určitě nejednou projevila způsobem, který jim musel přinejmenším vrtat hlavou, pokud chtěli vážně věřit, že je jen pomatená lordova dcerka. Nechápala, jak mohou být tak slepí.

Rozhodla se, že jako zbraň použije své znalosti z knih. Musela přece vyčíst něco, co by jako blázen odříznutý od zbytku světa nikdy zjistit nemohla.

„Koukněte, tak já vám budu říkat věci, o kterých vím z knih,“ nadnesla a nenamáhala se skrývat podráždění. „Snad se mi podaří vás konečně přesvědčit. Sám dobře víte, že jsem mizerný telepat.“

„Dobrá, zkuste to,“ přikývl Snape, i když jeho obličej i emoce prozrazovaly silnou pochybnost.

„Tak třeba... Víím, že když Hagrid přinesl Harrymu do té chatrče na ostrůvku dopis z Bradavic, Dudley z toho vyšel s prasečím ocáskem. Svůj první návrat za Harryho školních dob Voldemort provedl jako parazit na Quirrellově zátylku. Jeho deník používala jako svůj vlastní Ginny, než se ho pokusila spláchnout do záchodu. Někde v hradu je sociálka mimo provoz kvůli Ufňukané Uršule, kterou kdysi zabil bazilišek. Brumbál má škodolibý sklon říkat Voldemortovi křestním jménem Tom, protože ví, jak moc svůj mudlovský původ nenávidí. Remus Lupin byl od dětství vlkodlakem, proto se mu bubák měnil v měsíc v úplňku. Myslím, že to byl chudák Neville, komu se bubák proměnil ve vás. Mladý James Potter spolu s dalšími přáteli poskytovali Lupinovi podporu tím, že se stali zvěromágy a doprovázeli ho ve zvířecí podobě jako jelen, pes a krysa – z toho důvodu se Harryho Patronus zjevuje ve tvaru jelena. Pettigrew byl zrádcovská malá svině; podrazil Jamese a Lily Potterovy,“ při zmínce o ní Lyn zaznamenala silný emocionální výboj, který si uložila do paměti k pozdějšímu prozkoumání, „vyhodil do vzduchu kus ulice plné lidí a s pomocí ukazováčku, který si chvilku předtím sám uřízl, to celé shodil na Siria Blacka, jenž nikdy nebyl Smrtijedem, nikdy nikoho nezabil a díky Harrymu utekl z Astronomické věže na hypogryfu jménem Klofan, k čemuž jsem mu mimochodem z celého srdce fandila, a to chvíli předtím než jste za ním *vy* přivedl mozkomory, aby mu vysáli duši. Abych se přiznala, tu knihu jsem četla nejmíň desetkrát, než konečně vyšel čtvrtý díl. No a v tom se mladý Skrk umně přestrojený za Pošuka Moodyho zasloužil o to, že Harryho a Cedrika dostal na hřbitov v Malém Visánku, kde byl pohřben Voldemortův mudlovský otec, pohár přeměněný v přenášedlo. Můžu vám ještě povyprávět o zajímavých efektech, které vyvolalo setkání identických hůlek Harryho a Voldemorta, vyjmenovat nějaké Smrtijedy, kteří toho byli svědky, nebo si vzpomenout na pár hesel k ředitelně nebo Nebelvírské věži za portrétem Buclaté dámy,“ usmála se s převahou.

Snape na ni skutečně hleděl udiveně.

„Jak tohle všechno víte?“ nadhodil tiše. Lyn na něj vrhla unavený pohled.

„Mám vám to vyprávět ještě jednou?“ naklonila hlavu na stranu.

„Dobrá, dobrá,“ uznal Snape. „Myslím, že vám věřím... i když asi budu potřebovat čas, abych se s tím trochu srovnal. Proč jste nám ale tohle všechno neřekla už dřív?“

„Nejspíš proto, že jsem podlehla bláhovému dojmu, že mi věříte,“ ušklíbala se Lyn. „Nenapadlo mě, že kouzelníci a čarodějky, kteří se denně setkávají se všelijakými podivnostmi, budou tak nebetyčně omezení, když přijde na myšlenku cestování světy.“

„Za to se vám evidentně musím omluvit,“ hlesl Snape. Vypadalo to, že je opravdu vyvedený z míry. Lyn se odmlčela a nechala ho vlastním úvahám. Cítila, že mu zvířila emocionální hladinu – to už ztráta falešných životních jistot dělává.

Když se znovu ozval, mluvil pomalu a trochu nejistě.

„V tom případě toho jistě víte hodně o Voldemortovi a jeho služebnících. Všiml jsem si už dávno, že ho bezostyšně nazýváte jménem, ale přisuzoval jsem to vašemu hrdému rodinnému dědictví. Lord Downey byl vždy příliš pyšný a sebejistý, než aby se přidal do řad Smrtijedů.“

„Myslela jsem si to,“ přikývla Lyn. „O Voldemortovi vím slušnou řádku věcí, ale předpokládám, že stejně jako se Harry dozvěděl v každém roce vždy něco dalšího, nevím zdaleka všechno, když jsem se nedostala ani k pátému dílu.“

Snape se opět odmlčel. Lyn vnímala jeho úzkost, kterou cítil snad poprvé od chvíle, kdy ho poznala. Přemýšlela, co tak strašného asi má na srdci, že má zábrany před ní.

„Znáte hodně Smrtijedů?“ nadhodil opatrně.

„U Voldyho návratu se autorka zmínila aspoň o deseti,“ přikývla. „Oslovoval je nebojácně jmény, protože si byl jistý, že z toho žádní svědci nevyjdou živi. Ale stěží to byli všichni. Víím, že Karkarov se určitě nepřidal, když na to došlo; byl podělaný až za ušima.“

„Aha,“ zabručel Snape. Dal si na čas, než znovu otevřel ústa, a mluvil pomalu, jako by se pohyboval po minovém poli a nechtěl skončit jako obláček mastného dýmu. „Předpokládám, že Potterovy podezíravé úvahy na mou adresu vám nejsou cizí, ale zajímalo by mě upřímně, kolik skutečných informací vám vaše zdroje poskytly.“

Lyn pochopila, kam tím míří. Harryho výlet do Brumbálovy Myslánky přinesl spoustu nových, zajímavých údajů, ke kterým člověk jinde nepřišel. Snape nejspíš netušil, kolik podobného materiálu Harry za své dosavadní studium nashromáždil, proto zřejmě jen tápal v temnotách, pokud měl hádat, co všechno ví ona.

„Vím, že jste Smrtijed,“ řekla na rovinu. „A navzdory všemu, co profesor Brumbál tvrdí o vaší důvěryhodnosti, si vůbec nejsem jistá, co si vlastně můžu myslet. Vaše poslední činy vůči mé osobě mému mínění vážně neprospěly.“

Snape si dlouze vydechl; zřejmě byl rád, že má za sebou alespoň část nesnadného úkolu. Opětovným hlubokým nádechem si dodal odvalu k překonání druhé poloviny.

„Potter mě nemá v lásce, Downeyová, což ovlivňuje jeho úsudek. On ovšem není jediný, kdo mi nevěří a stále mě podezírá, ať dělám cokoli.“ K Lyninu překvapení profesor sklonil hlavu a opřel se čelem o nastavené dlaně. Vypadal v tu chvíli smrtelně znaven a Lyn cítila závan osamělosti a frustrace z jeho směru. „Rád bych k vám byl naprosto upřímný a svěřil se vám s celou tíhou svého úkolu, ale potíže je v tom, že je nadmíru důležité, aby tato informace neunikla někam, kde by ublížila nejen mně, ale i mnoha dalším lidem.“

„Chcete naznačit, že já musím být první, kdo prokáže důvěryhodnost?“ nadhodila Lyn zaujatě. „A jak to chcete udělat, pohrabet se mi v hlavě? Jak můžu vědět, že tam nenajdete něco, co použijete proti mně, jestli se nakonec ukáže, že jste třídní zrádce?“

Snape vzhlédl a obdařil ji pobaveným úsměvem.

„Jste bystrá,“ poznamenal a v jeho hlase zněla špetka obdivu. „Nemohu si pomoci, abych ve vás neviděl podobnost s vaším otcem. Ale budeme-li oba podezřívaví a nedůvěřiví, jen těžko dojdeme k nějakému rozumnému konci.“

Uznávám, že vaše postavení a zážitky posledních dnů vás plně opravňují setrvávat v obranné pozici. Ovšem má zdrženlivost nepramení z toho, že bych vás považoval za bezpátevní pragmatičku, ale z vaší momentální nezpůsobivosti ovládat nitrobranu. V hlavě by se vám totiž mohli hrabat i jiní než já, kteří by nasbírané informace jistě vesele zneužili k vlastnímu prospěchu.“

Lyn si povzdechla a probodla ho pohledem.

„Jste silný protivník. Je mi jasné, že nemám šanci. Mohl byste mi ale říct aspoň ten kus své pohádky, který znají ostatní, a já si jeho pravdivost ověřím nahlédnutím do vašich emocí, když mi to dovolíte. Předpokládám, že *tam* se žádné nebezpečné informace nedozvím.“

Snape zjevně zvažoval její nabídku. Lyn cítila stín několika obav, které jejím dobrému pocitu z celé věci nepřidaly.

„Zní to fér a celkem bezpečně,“ uznal nakonec. „Skutečně jsem *byl* Smrtijedem, ještě jako mladý, nejistý a vyděšený. Po pádu Temného pána jsem si poseděl v Azkabanu, odkud mě dostal ven Brumbál a poskytl mi útočiště v Bradavicích. Nyní se aktivně podílím na činnosti Fénixova řádu, dělám dvojitého špeha. Jen Brumbál ví, kde skutečně leží má věrnost; ve všem ostatním mi pomáhá nitrobrana.“

„A zjevně vám i něco dalšího pomáhá udržet si od svých soukromých pocitů i empatiky,“ ohrnula ret Lyn. Snažila se při jeho řeči napojit na jeho emocionální proud, ale všechno bylo tlumené, zastřené a skoro nerozeznatelné. Bylo to jako pokoušet se dohlédnout na dno bažiny – viděli jste pohyb na hladině, ale zbylá masa vody byla naprosto neproniknutelná.

„Jestli si myslíte, že vám něco takového pomůže získat si moji důvěru, jste pěkně vedle,“ dodala kysele. „Schováváte podobně i myšlenky? Jak vlastně může sám Brumbál vědět, že mu ukazujete svou pravou tvář? Zdá se mi totiž, že jste natolik dobrý herec, že už ani sám pořádně nevíte, co jste vlastně opravdu zač.“

„Netvrdím, že nemáte pravdu,“ přiznal tiše Snape. „Je lehčí hrát, když se do role skutečně vžijete. Musím hrát denně, slečno Downeyová. *Denně*.“ Vrhla na ni pohled plný zoufalství. „Občas se přistihnu, že se na sebe dívám do zrcadla a nepoznávám se v něm.“ Zavřel oči a na okamžik se jen hlavou mlčky opřel o polstrovanou zeď. Jeho náhle rozvířené emoce se jako na povel ustálily. Lyn žasla nad tou absolutní sebekontrolou a v tom kontextu už asi tušila, proč se mu milostný život vyhýbal.

„Zopakuj, co jsem řekl předtím,“ ozval se po chvíli, „ale tentokrát chci, abyste se mi dívala do očí, Downeyová. Víím, že to podstatně usnadňuje práci nitrozpytcům – mohlo by to pomoci i vám. Musíte se soustředit. Velmi nerad někoho pouštím tak hluboko, ale nestojím o to, abyste mě navzdory veškeré snaze neustále podezřívala. Komplikovalo by to situaci víc, než je nutné.“

Natočil se k ní a zabodl jí zrak do očí. Lyn se pokusila soustředit co nejvíc. Po několika slovech už nevnímala, co jí říká; propadla se do té bažiny pocitů a zjistila, že pod hladinou je voda docela čirá a přeplněná k prasknutí. Bolest, strach, nejistota, úzkost, obavy, naděje, zklamání, bezmoc, hořkost, žal, zoufalství, touha... láska... To všechno se zmítalo ve Snapeově nitru, uvězněné, utiskované a toužící uniknout jako pára v tlakovém hrnci. Byl to hotová Říše divů v porovnání s tichou, chladnou, temnou strohostí, kterou se profesor obalil na povrchu.

Otevřela oči. Víčka se jí v sebeobraně semkla v momentu, kdy náhle čelila náporu zadržovaných emocí, ale to čistotu a intenzitu jejího vnímání nijak neovlivnilo. Snape právě znovu zakončil vyprávění a hleděl na ni v očekávání.

„Je dost těžké se ve vás vyznat i s přístupem k vašim pocitům,“ vydechla. „Věděla jsem, že pod tou maskou netvora musí být schovaný zářivý, křiklavě barevný lidský vnitřek.“ Okamžik tonula v jeho očích. Pod zářivkami dostaly nazelenalou barvu, ale jejich hluboká temná hněď byla stále stejně hypnotická. Potřásla hlavou, aby se vzpamatovala. „Ale procházel jste si moje myšlenky jako zápisky v bloku až příliš často, abyste měl dost příležitostí zjistit, co na mě platí. Jak si mám být jistá, že jste nepřišel na to, jak obalamutit empatika? Že proti mně nepoužíváte mé vlastní slabosti?“

Snape zamrkal. Evidentně si uvědomil, že pronikla příliš hluboko a objevila věci, které nechtěl nikomu ukázat, především jí ne. Zalupal po dechu, prudce vyskočil a zády k ní poodešel opodál. „Tohle jste skutečně nikdy neměla objevit,“ ucedil namáhavě a hlas se mu chvěl.

Lyn bylo jasné, že je to příliš citlivé místo, než aby se ho pokoušel použít jako trik k získání její důvěry. Byly to city, které se pokoušel skrýt i sám před sebou; musely mu dost komplikovat život a stěžovat jakoukoli konfrontaci s ní. Cítila jeho zděšení a řezavý stud. Než ale přišla na to, co by k tomu řekla, opět se ovládl.

„Navzdory tomu, že jste zjevně skutečně původem odjinud, lord Downey je skálopevně přesvědčen, že jste jeho dcera,“ pokračoval v původním rozhovoru a na jeho tónu nebylo znát, že by se před chvílkou něco stalo. Usadil se zpět na své místo vedle ní. „Jak je to možné?“

„Přemýšlela jsem o tom,“ přikývla. „Řekla bych, že mi váš svět v zájmu zachování rovnováhy a tak dále vytvořil právoplatné místo. Každý ze zdejších odněkud vzešel, neobjevil se jen tak zničehonic, a tak jsem i já dostala vlastní kořeny. Vytvořila jsem svým příchodem nelogický článek v celkovém obrazu, a ten mě v sebeobraně vstřebal a zakomponoval. Myslím, že tak vznikl i lord Downey, pokud tedy neexistoval už předtím, ale to nepředpokládám, neboť aby byl prokazatelně mým otcem, musí mít identickou polovinu mé genetické výbavy.“ Snape zjevně v genetice plaval, pokud se v ní přímo netopil, ale Lyn si tenhle kousek stejně říkala spíš pro sebe. „Leda by prostě realita vyhledala někoho, kdo do jeho role zapadal nejsnáze, a jen ho trochu upravila. On netuší, že já nejsem jeho dcera odjakživa, nemá ponětí, že moje vzpomínky na celých dvaadvacet let života se týkají úplně jiné reality, protože ve *svých* vzpomínkách mě zná od narození. Nevím, možná tu i předtím existovala nějaká ubohá Lyn Downeyová, vlastním otcem zaživa pohřbená v ústavu pro mentálně narušené, a já jen zapadla na její místo, ale utrpení jedné i druhé každopádně končí. Objevila jsem svou sílu a našla si i spojence a to by v tom musel být čert, aby se mi nějakým způsobem nepodařilo získat zpět vládu nad vlastní osobou.“

Snape byl očividně zaujat. Lyn věděla, že ačkoli něco takového nejspíš slyší poprvé v životě, jeho logické, analytické myšli to dává smysl. Kromě toho cítila jisté zadostiučinění, když v jeho emočním proudu zachytila dávku obdivu a respektu k vlastní osobě, zvláště při jejích tónem experta zmiňovaných znalostech, které jemu ve škole nikdy nabídnuty nebyly.

Pak si ale vzpomněl na něco jiného a nezvyklá jiskra v jeho očích opět pohasla.

„Je ovšem škoda, že kvůli tomu nemáme nic, co by se dalo použít proti Downeymu,“ podotkl. „Možná by se dal objevit způsob, jak by se ve vás daly vyvolat vzpomínky vašeho paralelního já.“

„Páni,“ vylétlo Lyn obočí. „To jako že bych si vzpomněla na to, co jsem nikdy nezažila?“

„Přesně tak. Jestliže ty vzpomínky existují v myšli lorda Downeyho, musí někde existovat i ty vaše. My bychom je prostě přivolali tam, kam patří – do vaší hlavy.“

„Tak to zní jako magie nejvyššího kalibru,“ pokývala Lyn uznale hlavou.

„Bohužel to tak je,“ souhlasil Snape. „Prostě to jen zní, ale jsem si jist, že by dalo ohromné množství práce to uvést do praxe. Navíc by to nejspíš neposloužilo jako věrohodný zdroj důkazů. Lord Downey vládne brilantním mozkiem a hbitým jazykem a nepochybně by pádně argumentoval jak vašim oficiálním duševním stavem, tak i údajně podvodným pokusem o jeho kompromitaci ze strany Brumbála.“

Kromě toho si v zájmu velkého množství lidí nemohu dovolit na sebe strhnout podezření tím, že bych se na vašem osvobození veřejně podílel. Musí to být něco bezpečného a snadno prokazatelného, co zároveň zůstane přičteno na vrub pouze Brumbálovi. Snad chápete, že ve své situaci nesmím z téhle cely oficiálně vynést informaci, která by Downeyho mohla usvědčit.

Strávila jste s otcem nějakou chvíli po tom, co vás odvedl – jak se k vám choval? Byl hrubý, použil proti vám fyzickou sílu nebo nějaké kouzlo? Dala by se na tom při troše štěstí vystavět obžaloba z domácího násilí.“

Lyn zklamaně potřásla hlavou.

„Ne, byl naopak slušnější a vřelejší, než jsem čekala. Nedotkl se mě ani prstem a dokonce mě ani nijak hrubě psychicky netlačil. Ale,“ vzpomněla si najednou vítězoslavně, „snažil se mě přimět mu povědět pravdu Imperiem. Je to přece kletba, za kterou by šel sedět. A kdo ví, co by byl ještě ochotný použít, kdybych mu dala čas a další důvody ke vzteku?“

„Výborně,“ pousmál se pochvalně Snape. „I to by ovšem potřebovalo nějaký hmatatelný důkaz, na což vzpomínka nestačí. Už však alespoň máme něco, z čeho můžeme vycházet. Prodiskutujeme to s ředitelem a dáme vám vědět, jestli přijdeme na něco použitelného.“

Vytáhl se na nohy a zjevně se chystal odejít. Lyn si ale ještě na něco vzpomněla.

„Profesore?“

„Ano, Downeyová?“

„Mluvil jste o nějakém Řádu... Co je to?“

„Spolek kouzelníků a čarodějů, kteří bojují proti Voldemortovi všemi dostupnými prostředky. Kdysi ho založil sám Brumbál. Nyní jsme kvůli Popletalovi prakticky jedinými lidmi, kteří nejen věří tomu, že se Voldemort vrátil, ale zároveň i podnikají kroky, které mu přinejmenším znepříjemňují existenci.“

„To zní skvěle,“ ožila Lyn a vyskočila. „Jaké jsou podmínky vstupu? Mohla bych se přidat? Myslím, že bych mohla být užitečná. Chci bojovat!“

„Jestli se vám podaří dostat se z tohoto maléru,“ pohlédl na ni vážně, „budete mít možnost si svobodně požádat o libovolný počet dalších.“ Jeho tón i emoce, jež vysílal, zchladily její nadšení. Snape se jí zahleděl do očí s jistou bolestí, která pronikla i silnou krustou jeho sebeovládání. Lyn došlo, že je to poprvé, kdy se na ni podíval tak bezostyšně vřele. Vzápětí už byl pryč a zavřel za sebou dveře cely. O pár vteřin později zarachotil v zámku klíč.

Lyn se zamýšleně zhroutila na své lůžko. Aby svou mysl uchránila před další nekontrolovatelnou vlnou úvah o Snapeovi a jeho potenciálnímu vztahu k ní, trénovala se v používání svých schopností.

Den dvacátý

Klid na samotce dodal Lyn vše, co potřebovala ke zdokonalení všech svých duševních zbraní. Následujícího dne ráno, když se na lůžku protáhla a jen tak mimochodem pomyslela na to, jak by bylo skvělé a pohodlné spát na holé matraci bez všech těch tvrdých řemenů, zjistila, že zmíněné řemeny zmizely. Chvilí nechápavě civěla střídavě na své ruce, které se při tom triku ani nepohnuly, a na místo, kde před vteřinou ležel pruh zčernalé tuhé kůže s přezkami.

Zdálo se, že ani ruce nakonec nepotřebovala k čarování. Všechno to byly jen zbytečnosti, berličky, které měly srovnat myšlenky. Když však člověk všechny své myšlenky srovnané měl, nic mu nebránilo ve svobodném používání kouzel jakýmkoli způsobem. Potvrzovalo to teorii o tom, že pouhá mysl je skutečný Stvořitel všehomíra. Lyn se spokojeně usmála a bez mrknutí vrátila popruhy na své místo, aby neupozorňovala léčitely, kteří by se určitě zajímali, jak se jí podařilo je nechat beze stopy zmizet.

Začala v ní hlodat jedna zajímavá úvaha, která přímo propojovala všemohoucí mysl a její přítomnost ve světě Harryho Pottera. Co když se jí to povedlo jen tak, že si často usilovně představovala, jak se prochází po hradních chodbách, mluví se studenty a učiteli a kouzlí? Pokud ano, musela existovat i cesta zpět. Lyn však po vítězství v boji sama nad sebou cítila ohromnou touhu vytrvat; líbilo se jí být čarodějkou a zatím tu zdaleka nestihla poznat všechno, o čem snila. A jestliže si tato realita dokázala poradit s jejím vpádem, musela se ta druhá už dávno vyrovnat s jejím zmizením. Kdo ví, jestli má tam doma stále ještě rodiče, kteří vědí o tom, že ji kdysi zplodili? Možná v její původní realitě už neexistuje místo ve tvaru Lyn Downeyové, do kterého by se ještě vešla, protože ta díra v materii se smrškla a zahojila. Silně pochybovala o tom, že by se to všechno vrátilo jen kvůli ní – nejspíš by pro ni byla vytvořena nějaká další přílehlavá skutečnost, noví rodiče, nová identita. Navzdory veškerému nadšení z čarování při té myšlence pocítila lítost.

Den dvacátý třetí

Plán, se kterým Brumbál přišel, byl docela prostý; jediná věc, která povážlivě snižovala jeho šance na úspěch, bylo štěstí. Okolnosti by mu musely opravdu přát, aby se vyvedl.

Snape, který jí vše vysvětlil a předal jí důležité pokyny, nevyzařoval přílišné nadšení a při odchodu se jako posledně zastavil, aby Lyn věnoval pohled plný významu. Cítila, jak se mu úzkostí svírá žaludek, když jí řekl prostě „hodně štěstí“ a zanechal ji v cele opět samotnou, aby čelila osudu.

V čase se zorientovala podle emocionální hladiny celého ústavu. Většina pacientů v době oběda dostávala léky, které dočasně stabilizovaly jejich stav, tišily jejich záchvaty a bolesti a navracely jim kus přičetnosti. Mnozí z nich se uzdravovali a léčebnu opouštěli, jen někteří setrvali a jejich duše byly plné zoufalství: za celou dobu, kdy se léčitelům dařilo přivádět k sobě lidi, kteří skutečně nebyli zaostřeni ve zdejší realitě, nikoho nenapadlo, že ti druzí, ony takzvané ztracené případy, které se nikam neposouvaly, možná vůbec nejsou nemocní, jen jim nikdo zarytě nechce věřit.

Jakmile se tedy pocity zbytku obyvatel ustálily a ztišily, Lyn zaťukala na dveře své cely, aby upoutala pozornost léčitelů.

Nebylo nutné předvádět herecké výkony. Úkolem Lyn bylo jen co nejupřímněji vypovědět její verzi životního příběhu domnělého blázna Lyn Downeyové, který si během pobytu v cele mnohokrát probírala. Klidným hlasem tedy ošetřovatelům vyložila osud dívky, která doplatila na touhu žít podle

vlastních hodnot a pravidel, o jejím vztahu s otcem a bratrem, kteří smýšleli jinak, o jejich zhoubném přesvědčení, že dobré jméno rodiny je cennější než osobní štěstí jejího člena, a absenci studu otce vychovávat dceru pomocí kleteb, které se nepromíjejí.

Postavila celý případ způsobem, který naznačoval, že její psychická labilita je dílem „výchovné“ dávký Cruciatu, kterou ji otec pravidelně ctíl. Netušila, jestli je to pravda, ale dokázala si to živě představit, což napomohlo důvěryhodnosti jejího výkonu. Věděla, že její tón a výraz zabral. Léčitelé samozřejmě hned neuvěřili jejím slovům, ale když trvala na tom, že by ji zajímalo, jak se k jejímu obvinění postaví její otec, zavolali lorda Downeyho. V jejich nitru začal hlodat červík pochybností, kterého zvláště některé ze sester ochotně živily – stačilo jim si vzpomenout na hrůzu, kterou jeho lordstvo mělo ve sklonu budít v lidech, se kterými jednalo.

Když se Downey zamračeně dostavil, udeřili na něj. Zasypan trefnými otázkami na malou chvíli ztratil duševní rovnováhu a pocítil střep strachu. Lyn napjatě čekala za dveřmi a vývoj situace odhadovala podle emocí.

Downeyho hadí jazyk pochopitelně vše urovnal. Ačkoli někteří z léčitelů zůstávali nepřesvědčeni, nebyli dostatečně placeni za to, aby si nevhodnou iniciativou zadělávali na ošklivé problémy. Když byl lord hotov s nimi, vešel do cely k dceři.

Dlouze na ní ulpěl pohledem, souboj vůle však nevyhrál. Lyn zaplavovala vlna naděje a zadostiučinění, se kterou se hrozba v jeho očích nemohla měřit silami.

„Moje maličká,“ povzdechl si nakonec. Z jeho tónu, který pro tak něžně oslovení zvolil, Lyn přece jen zamrazilo – někde uvnitř tuhé skořápky pýchy, egoismu a lhostejnosti se totiž zjevně zachvěly zbytky citlivého a shovívavého člověka. „Opravdu si myslíš, že mě můžeš jen tak udat? Že stačí někomu zapůsobit na city, udělat psí oči a ukázat obviňujícím prstem na mě? Vážně věříš, že se ti podaří najít nějaký slabý článek, díky kterému se ti podaří desítky lidí, kteří tě považují za šílence, přesvědčit o tom, že jsi jen oběť? Vidím, že ses při posledním útěku naučila v Bradavicích víc, než je ti zdrávo.“

Vybrala sis tuhle cestu sama, má drahá. Vím, že nemáš v povaze být mi vděčná za nemilá, ale nutná rozhodnutí, jen stále nechápu, jak mě za svou situaci můžeš vinit. Odjakživa jsem tě učil, že každý jedinec je plně zodpovědný za svůj život. Jak se mi to odplácíš?“

Hněv, se kterým přicházel na oddělení, nejistota, která na něj padla při střetu s ošetřovateli, i spokojenost z vítězství, jímž se oblažil před vstupem do její cely, byly nahrazeny palčivým pocitem zklamání. Lyn cítila, jak se jí obraz nelidského tyрана začíná drolit před očima a její nenávisť se pomalu rozplývala v nečekaném přílivu soucitu. Jakkoli donebevolající byly jeho výchovné metody, jakkoli nízké bylo jeho přesvědčení o vlastní povýšenosti, nemohla nevidět nezlomné odhodlání chránit vlastní krev, touhu po uznání svých dětí a lásku, jež k ní přese všechno choval.

Před svou empatií nemohla zavírat oči, ať se snažila sebevíc. Ten obávaný muž, který se nad ní hrozivě tyčil, se pouze celý život snažil být otcem, kterému měly jednoho dne všechny jeho děti být vděčné za vše, čím je vybavil do života. Nemohl tak docela za to, jaký byl, protože i on měl rodiče, kteří ho vychovávali podle svého nejlepšího svědomí, a veškerá jeho scestná rozhodnutí a činy pramenily z víry, že pro své potomky dělá vše, co je v jeho silách. Byl na to koneckonců sám, protože matku už jeho děti ztratily.

V očích ji zaštíply slzy. Bylo to jako dostat kovovou tyčí do žaludku. Zatímco Lyn nevěřícně mrkala, lord Downey popošel k ní a vytáhl hůlku.

„Dobře víš, že jsem nikdy nevztáhl ruku ani naprosto cizího člověka, pokud jsem se právě nebránil,“ řekl, když si dřívko se zamyšleným výrazem prohlížel. „Nikdy jsem neměl v úmyslu ti ublížit, jen jsem tě uklidil, abys nemohla napáchat škody na tom, co jsem po celý život budoval. Tady se o tebe vždy dobře

starali a měla jsi veškeré pohodlí, jaké mi má finanční situace dovolila. Byla jsi chráněna před záludnostmi, které jsi na sebe chtěla poštvat těmi hloupými názory na správné a špatné a snahou se dostat do co největších malérů. Byla jsi tu v bezpečí. A přece se v tobě našlo tolik zášti a nenávisné zlomyslnosti, že chceš vlastního otce poslat do Azkabanu?“ Zavrtěl smutně hlavou a Lyn věděla, že ten výraz nehrál. „Už nevím, co s tebou, dítě. Myslím, že nemám jinou možnost, než tě doopravdy připravit o rozum. Snad mi to jednoho dne odpustíš...“

Namířil na ni hůlkou, ale Lyn v ten moment vyskočila.

„Ne, počkej!“ zarazila ho napřaženými pažemi. „Není to, jak si myslíš! Nechci, abys skončil za mřížemi, přísahám. Rozleželo se mi to v hlavě a vím, že jsem udělala chybu. Vím, že pro mě chceš to nejlepší, věřím ti!“

Downey se nechápavě zamračil.

„To je další z tvých triků, má drahá?“ nadhodil jízlivě.

„Ne, opravdu, věř mi,“ vydechla Lyn. Věděla, že tím naprosto pokazí celý plán, ale nemohla ho chladnokrevně odsoudit, ne teď, když měla čas prohlédnout jeho masku. Bylo nejspíš bláznivé doufat, že se jí podaří ho přesvědčit po dobrém, ale zkusit to musela. Nemohla se dopustit takového činu na člověku, který zasvětil život tomu, aby jí bylo dobře. Nedokázala zadržet slzy lítosti, které jí plnily oční kanálky, a cítila, že je Downey opravdu překvapen jejím chováním.

Bušilo jí srdce, protože si uvědomovala, že nemá moc času. Očekávala, že Popletal, kterého k ní na návštěvu podle plánu poslal Brumbál, se někde cestou zdrží, ale nemohla s tím počítat. Stála na hraně a měla jedinečnou příležitost konečně vykročit správným směrem.

„Byla jsem hloupá, tati,“ hlesla a ono oslovení jí sklouzlo ze rtů nečekaně přirozeně. „Byla jsem hloupá a slepá. Neviděla jsem a nechápala jsem, co se pro mě snažíš udělat. To se ale dětem stává docela běžně – málokterý rodič obdrží vděčnost, kterou si zaslouží. Všichni se snažíme žít, jak nejlíp dokážeme, a někdy je k nám okolí hodně nespravedlivé.“

Downey udiveně sklonil hůlku.

„Ještě nikdy jsem tě neslyšel mluvit tak dospěle,“ uznal nejistým tónem. Pak ale přimhouřil oči. „Kdo ti co sel do hlavy? Neříkej mi, že ti promlouval do duše ten nesnesitelný vševěd Brumbál,“ zavrčel znechuceně.

„Na to jsem přišla sama, tati,“ zavrtěla Lyn unaveně hlavou. „To já jsem pochopila, nikdo mě nenaváděl.“

„Chováš se divně,“ založil si ruce na hrudi. „Zatím nemůžu přijít na to, jestli je to další chytrý způsob, jak se odsud dostat, nebo ti opravdu přskočilo. Ošetřovatelé říkali, že jsi pár dní pěkně vyváděla.“

„Měla jsem bolesti,“ vysvětlila prostě. Chtěla se pokusit o smírné řešení, aniž by při tom zbytečně vyslepičila cokoli, co by proti ní v případě neúspěchu mohl použít – a nejen proti ní. V téhle hře byla opatrnost klíčová. „Asi mi tou dobou docházela spousta věcí a já jim nechtěla věřit.“

„Pochopení často bolí,“ přikývl Downey.

„Ano,“ přisvědčila Lyn. „Bolelo to hodně. Nenáviděla jsem tě a bojovala proti tobě; chtěla jsem tě vidět jako zákeřného tyрана, kterého těší mi dělat ze života peklo. Teď vidím, že cokoli jsi dělal, bylo z lásky – jen jsi mi nikdy nedokázal říct, že mě miluješ, a neuměl jsi to dát najevo způsobem, který bych pochopila.“

Chci to slyšet teď, tati. Prosím, řekni mi, co si o mně doopravdy myslíš. Řekni, co jsi vlastně pro mě udělal a čeho jsi tím chtěl dosáhnout. Nikdy jsem tě neposlouchala, ale nyní jsem připravena slyšet všechno, co bys mi chtěl říct. Chci vědět, jestli ti na mně vážně záleží.“

Byl to tak trochu zoufalý výstřel do tmy, ale Lyn cítila, že mu musí dát šanci. Dokázala si živě představit, jak málo sdílný asi ohledně svých úvah i citů byl. Její skutečný otec tam někde za stěnou vesmíru odešel, když jí bylo pět, a od té doby ji místo něj vychovával dědeček, který byl nemluvným filozofem prudké povahy – nyní jí ho Downey silně připomněl. Nemohla si však sama pamatovat, jaký život jeho dcera prožila, a potřebovala to vědět dřív, než udělala něco definitivního, čeho by mohla trpce litovat.

Cítila, že Downey tím byl dojat. Její slova zasáhla jeho nitro a přiměla ho podívat se na Lyn opět jako na svoji dceru, ne na vzteklou a tvrdohlavou potízičku, která mu znepríjemňuje bytí. Povzdechl si.

„Ach, Elinor,“ hlesl. Chvilí hledal slova, která by vyjádřila, co právě prožíval. „Ani nevíš, jak mě mrzí tvá nenávisť. Nikdy jsem neměl v úmyslu ti ublížit. Chtěl jsem tě jen chránit.“ Ztěžka si povzdechl a promnul si oči.

„Když se ukázalo, že jsi moták, bylo mi jasné, že nedoděláš školu a nebudeš nikdy schopná se bránit případným magickým útokům. Než jsi na prázdniny přijela domů, plánoval jsem si zamknout tě v tvém pokoji a nenechat tě ani na vteřinu bez dozoru. To jsem ale ještě netušil, jakým nebezpečným svinstvem tě v té proklaté škole nakrmili.“

Když jsi začala pubertálně vyvádět a dělat mi naschvály, byl jsem strachy bez sebe. Kolikrát jsem zažil, že děti jako ty skončily v nějakých idealistických sektách, kde jim vymývali mozky, daly se na drogy a prostituci, nebo jednoduše utekly z domova a skončili na dlažbě. Nehodlal jsem něco takového dopustit, nemohl jsem ti dovolit jen tak odejít a nechat tě zemřít v ponížení někde mezi mudly. Nikdo z rodu Downeyových neskončil tak bídně a ty jsi navíc moje jediná dcera. Protože ani domlouvání, ani fyzická výchova neměly žádné pozitivní účinky, neměl jsem jinou možnost, než tě schovat někam, kde *nikoho* nenapadne tě hledat.

Tvůj bratr o tom všem věděl, ale byl už dost starý, aby pochopil, proč to dělám. On sám za svých školních dnů dostával pěkně zabrat, aby z něj vyrostl kouzelník, který se o sebe bude umět postarat – koneckonců bylo mou povinností z něj vychovat skutečného muže, který by dělal čest svému jménu. Naproti tomu ty jsi byla jako sněženka, kterou by zabil i slabý mráz, a přitom ses pokoušela přijít k co největším potížím.

Doufal jsem, že za tu dobu, kterou tu strávíš, pochopíš, co jsem pro tebe udělal, a budeš za to vděčná – za ten nerušený čas k přemýšlení a dospívání, za bezpečí, které jsem ti poskytl. Nikdy jsem si nepředstavoval, že mě budeš nenávidět tak hrozně dlouho a prudce.

Jestli nebylo dost jasné, že to dělám jen proto, že mi na tobě záleží, omlouvám se ti. Miluju tě, malá, i když jsem ti to asi nikdy neřekl.“

Lyn zkrápěla náprsenku své nemocniční halenky slzami velkými jako hrachy. Němě se otci vrhla do náruče a zabořila mu obličej do dlouhých, voňavých vlasů. Z takového obratu byl trochu v šoku, ale nakonec ji pevně objal a pohoupal.

„Děkuju,“ bylo jediné, na co se s knedlíkem v krku zmohla.

„Za nic, maličká,“ pohladil ji po vlasech. „Byl jsem strachy bez sebe, když jsem tě po tvém posledním útěku nemohl najít. V Bradavicích nefungovalo sledovací kouzlo, kterým jsem si tě hlídal; myslel jsem, že tě cestou někdo znásilnil, zabil a pohodil do stoky, nebo jsi posloužila jako hračka Smrtijedům, což by nejspíš vypadalo podobně.“

A omlouvám se za to, jak jsem se choval a vyjadřoval na ošetřovně, ale bylo to nutné pro tvoje vlastní bezpečí. Je mi známo, že Brumbál své studenty chrání, ať se děje cokoli, ale měl jsem s sebou Averyho, který trval na tom, že mi pomůže tě přivést domů. I když je rodina, neví, že jsi ve skutečnosti zdravá a že

tě tu držím, abych tě chránil před takovými, jací jsou jeho páníček a kolegové Smrtijedi. Nemohl jsem si dovolit dělat chyby, za které bych zaplatil tvou ztrátou.“

To byla ale absurdní situace, pomyslela si Lyn v duchu. Sama se bála tak, že ji ani nenapadlo, že by část toho strachu patřila tomu, kdo ji v tu chvíli tak děsil. Byla odhodlaná ho považovat za nepřítele a vyhlásit mu válku jen proto, že v domnělém zápasu o život nenašla čas se přesvědčit, zda lordovy činy nemají nějaký jiný, mnohem ušlechtilější důvod, který se schovával vespod. Byla připravena ho odsoudit k pobytu v Azkabanu jen na základě svých domněnek.

Ať už ale byla situace jakákoli, nemohla se jen tak smířit s životem ve cvokařské cele. Pustila otce a upřeně se mu zadívala do očí.

„Tati, musíš mě nechat jít,“ vyhrkla naléhavě. „Musíš mi konečně dovolit žít vlastní život. Žádné místo pro mě nebude bezpečné, dokud se budu cítit jako vězeň a budu se snažit utéct. Už mi není dvanáct a opravdu jsem za ten čas dospěla, napřemýšlela jsem se ažaž a přišla na takové věci, že by ses divil, kdybych ti o tom vyprávěla. Nejsem tak slabá a bezbranná, jak si myslíš. Objevila jsem v sobě magii – je ohromná a silná. Dokážu se o sebe postarat i tváří v tvář čaroději.“

Downey se nechápavě zakabonil.

„Jakou magii jsi v sobě objevila? Vždyť jsi z hůlky dvacet let nedostala nic než jiskry!“

„Jestli chceš, ukážu ti to,“ usmála se. V zájmu opatrnosti ještě dodala: „Jestli mi věříš, půjči mi prosím hůlku. Naučila jsem se kontrolovat své schopnosti. Budeš zírat, jak jsem se zlepšila.“

K jejímu potěšenému překvapení jí podal svou hůlku. Lyn se obrátila k lůžku, švihla jeho směrem a nechala z matrace vyrůst malý, bonsaji podobný stromek. Když mávla podruhé, obsypal se květinami a nepřeberným množstvím různého ovoce. Třetím švihnutím vykouzila motýly, kteří začali poletovat kolem stromu jako planety kolem slunce.

Viděla, jak otci spadla čelist. Ještě dlouho nevěřícně hleděl na její dílo a vstřebával ty novinky.

„Opravdu zíráš,“ polkl. „Jak jsi to dokázala?“ obrátil se k ní užasle.

„Začala jsem si věřit,“ opáčila spokojeně. Věděla, že to nebyla celá pravda, ale jemu to muselo stačit. Dokud si nebyla jistá, jak zareaguje na její prosbu, nechtěla mu prozrazovat víc, než bylo nutné. Pro jistotu znovu mávla hůlkou a nechala všechno zmizet, kdyby se v dohledné době ráčil dostavit Popletal.

„Bude z tebe dobrá iluzionistka,“ soudil Downey.

„Neřekla bych,“ nesouhlasila Lyn. „Ten strom, ovoce i motýli, všechno bylo hmotné. Podívej,“ nadhodila a vyčarovala ze vzduchu jablko. Podala ho otci, který se zvědavě zakousl.

„Chutná jako pravé,“ uznal. Vzápětí ho vyhodil do vzduchu a Lyn jej nechala zmizet. Pak se znovu zadíval na dceru. Viděla v jeho očích pýchu, kterou tak dlouho toužil při pohledu na ni pocítit. Usmála se.

„Nevím, proč jsi mě celé ty roky mučila dojmem naprostého antitalentu, Elinor, ale myslím, že jsi mi to právě vynahrádila. Ale ještě mi ukaž nějaké užitečné kouzlo, nějakou municí pro případný boj. Stromy, motýli a jablka tě nezachrání, když ti zastoupí cestu smečka Smrtijedů.“

Lyn předstírala, že si zaklínadla říká v duchu, a rozmetala na kousky své Záhořovo lože. Když jej opět opravila, nechala ho vzplanout ohněm. Potom rozmáchle švihla hůlkou a lůžko tím pohybem rozsekla napůl. Downey začal nadšeně tleskat.

„Ani nevíš, jakou radost jsi mi udělala,“ vydechl. „Před chvílí jsem se připravoval na to, že na tebe budu muset vztáhnout ruku, abych ochránil tvůj život, a teď tu stojím s otevřenými ústy a dívám se, jak ses prakticky před mými zraky proměnila v dospělou, vyrovnanou a mocnou čarodějkou. Už jsem přestal doufat, Elinor...“

Lyn mu znovu padla kolem krku. Ani ona nevěřila, že se něco takového stalo. Hodlala se toho však držet zuby nehty a nenechat si to uklouznout mezi prsty kvůli nějaké pitomosti.

Když se Popletal dostavil do léčebny, málem vrazil do dvojice čarodějů, kteří právě ruku v ruce odcházeli. V nejvyšším patře našel prázdnou celu a ošetřovatelé mu s úsměvy oznámili, že se stav slečny Downeyové zlepšil natolik, že si ji otec odvedl domů. Ministr si v duchu rozzuřeně ulevil a pospíchal za svými povinnostmi, ale umiňoval si, že se s Brumbálem co nejdříve spojí, aby mu pořádně od plic vynadal.

Den dvacátý čtvrtý

Lyn se po probuzení vylekala, protože nepoznala pokoj, ve kterém se nacházela – bílý strop se příjemně ztrácel v nedohlednu a stěny byly pokryty mléčně zelenými ornamentálními tapetami. Pak si vzpomněla, že se včera s otcem vrátila do sídla ve Philly, kde na oslavu všech báječných změn na rozlehlé zahradě rozdělali táborák a pozvali nějaké kouzelnické známé na grilování. Lyn nikoho neznala, ale vymluvila se na to, že se v léčebně udeřila do hlavy a přišla o část paměti. Všichni se k ní pak chovali přehnaně blahosklonně, ale když si toho všiml lord Downey, sám je bez okolků okřikl: „Uvědomte si, s kým to vlastně mluvíte!“ Mělo to zázračný účinek; až na jednoho nebo dva pomaleji chápající hosty se s ní opět začali bavit jako se sobě rovnou.

Byl úžasný pocit mít zase rodinu. Ve své cele tváří v tvář osudu skoro cítila, jak se otevřely kalhoty času a nabízely jí dvě diametrálně odlišné budoucnosti. Všechno viselo na jediném rozhodnutí, na které měla dohromady pár vteřin, ale rozhodla se rychle. Věděla, že zvolila správně.

Vyklouzla z heboučkových peřin a spustila nohy na okrové parkety. V moderním elektrickém krbu naproti posteli už plápolal oheň. Víc věcí tu bylo o dost modernějších než třeba v hradu, ovšem i ty vždy fungovaly na nějaké důmyslné kouzlo, které šetřilo lordu práci i peníze. Nikde také nevisely portréty, které by ji okukovaly (což vyloženě nesnášela); místo nich stěny zdobily obyčejné statické malby známých světových umělců (nebo snad jen jejich kopie, Lyn nebyla profík, aby to poznala). Lord Downey se rád obklopoval krásou a pohodlím bez ohledu na to, zda byly kouzelnické, či mudlovské.

Dopřála si včera večer horkou vanu v jedné z dokonalých koupelen a alespoň na chvíli si užívala luxusu vlastního domu. Uvědomovala si, že jí dělá hříšné potěšení moct se procházet rozlehlými místnostmi s vysokými stropy a obrovskými okny, spoustou hedvábí a sametu, po bezchybných dřevěných parketách a kolem nejvyššího dřevěného i kovového nábytku. Když se s tím svěřila otci, prozradil jí s úsměvem, že ten dům po jeho smrti má zdědit ona, tedy za předpokladu, že tou dobou bude „zdravá“, neboť Cathair prý nikdy neprojevil nadšení starat se o „tu kolonizátorskou barabiznu“ a dávno měl někde na jihu vlastní, veskrze funkcionalistický dům.

Sešla dolů a po čichu našla kuchyň. Nepřekvapilo ji, že tam zastihla trojici domácích skřítků, kteří připravovali snídani, ale nemohla říct, že by ji to potěšilo. Jakkoli byla pohodlná a líná, nenáviděla, když jí někdo sloužil. Nemohla se ubránit představám, jak by se cítila na jeho místě – a nyní to navíc platilo dvojnásob. Jistou úlevou pro ni bylo alespoň to, že skřítkci v tomto domě se cítili spokojení, jak zjistila, když se jim zběžně probrala emocemi.

„Co si budete přát k snídani, slečno?“ upřel na ni velké oči jeden z nich, když nejistě stanula ve dveřích.

„É, ehm,“ zadržela se Lyn. „Jen míchaná vajíčka a topinku s máslem, prosím,“ usmála se nejistě.

„Hned to bude, slečno,“ uklonil se uctivě skřítek a pádlil pro pánev. Lyn se raději vypařila.

Našla otce na pohovce v obývacíku, kde před nedávnem tak nešťastně přišel k úrazu právě její rukou. Byl v županu a pantoflích, na nose měl brýle a v ruce knížku.

„Dobré ráno, maličká,“ usmál se na ni. Lyn si sedla a přitulila se k němu.

„Dobré. Poslyš, promiň za tu ránu pohrabáčem. Brala jsem to jako zápas o život a upřímně řečeno jsem měla takový vztek, že jsi dopadl ještě dobře.“

Potřásl hlavou. „Na to zapomeň. Strach o tebe byl horší, to mi věř.“

Usmála se. „Co to čteš?“

„To je taková zajímavá filozofie jednoho z novodobých autorů,“ ukázal na obálku. Lyn uznale pokývala hlavou. Pak se nadechla.

„Tati, já bych si s tebou potřebovala o něčem promluvit,“ nadnesla pomalu. Lord Downey se na ni okamžik vážně díval přes obroučky; nakonec odložil knihu i brýle a natočil se k ní.

„Počítám, že mi chceš říct, že bys ráda vyrazila do světa,“ hádal. V jeho tónu se objevila rozmrzelost.

„Ano, přesně to bych chtěla,“ přikývla Lyn. „Je ohromně příjemné žít si v bavlne a nemít starosti, ale jsem nedostudovaná čarodějka a nemám kromě visení na tvém krku žádnou budoucnost, když nemůžu ani legálně kouzlit. Chci se bavit, chci poznávat různá místa a nové lidi a chci něco dokázat. Ráda bych rozhodovala sama za sebe, když už jsem vyrostla z děláním hloupostí a naschválů.“

Povzdechl si a promnul si oči.

„Doufal jsem, že nevyletíš z hnízda tak brzo po tom, co ses po deseti letech sotva stačila vrátit.“

„Z části se mi nechce. Jsem šťastná, že mám zase otce. Ale neříkám přece, že tě opouštím, jen jsem během těch několika dnů svobody začala nové věci, nový život, ve kterém bych ráda pokračovala. Pořád budu mít spoustu prázdnin, které můžu strávit doma s tebou. Budu se sem vracet, neodcházím navždy.“

„Jsi pořád příliš mladá a nezkušená, aby ses vydávala do světa, Elinor. Nejsi připravena mu čelit,“ bručel Downey.

„Jak bych mohla být, když jsem ho ještě prakticky nenavštívila? Nemůžu přece sedět doma jen proto, že by mě venku *mohlo* potkat něco ošklivého. Tak se nikdy nenaučím s těmi ošklivostmi poprat.“

„To máš sice pravdu, ale tady tě alespoň můžu chránit já. Vždyť jsi pořád dítě, moje malá holčička.“

„Říkal jsi, že Cathair dostával zabrat. Jeho ses nebál pustit do školy,“ mračila se Lyn.

„Cathair je syn, musel se naučit postarat se o svou budoucí rodinu,“ odsekl Downey.

„Aha! Takže mě nechceš pustit jen proto, že jsem holka?“ chytla se toho Lyn. „To jsem mohla čekat. Myslíš, že to nezvládnu? Že nejsem tak silná, chytrá nebo šikovná jako kluci? V jaké době to žiješ? Nestačilo ti, že jsem ti dvakrát natrhla zadek, aniž bych použila jediné kouzlo? Zdá se mi, že ženské moc dobře neznáš, tati,“ uzavřela nasupeně.

„To je mi ale nesmysl,“ zavrtěl hlavou Downey. „Zase obracíš moje slova, Elinor. Nikdy jsem netvrdil, že nejsi dost dobrá, říkám jen, že jsi naopak až příliš dobrá, abys byla nucena se o sebe starat sama. Když se nenaučíš přijímat nabízené pohodlí a bezpečí, budeš po zbytek života čelit potížím a ohrožením. Jsi dáma, u všech čertů, už jsi dokonce dávno ve věku na vdávání, a místo aby ses chopila té hojnosti, kterou ti život podává, snažíš se dál utíkat z domu a dovádět na prolézačkách na dětském hřišti jako malý kluk. Copak tě můžu pustit do školy, když vím, že tam vlezeš do každého průšvihy, jen aby ses měla čím bavit?“

Lyn překvapeně mrkala. Tohle jí vážně nenapadlo. Nějak už vstřebala myšlenku, že má najednou otce, a líbily se jí možnosti jeho neskromného domu, ale pořád byla na míle daleko od přijetí faktu, že je to šlechtic, což se jí osobně týká, a tudíž se od ní očekává, že k tomu zaujme náležité stanovisko. Otevíraly se jí možnosti, které v životě neokusila, ale na druhou stranu už si jako lordova dcera nemohla bez následků dovolit si obrazně špinit ruce, i kdyby to dělala na základě ušlechtilého pohnutku.

„Na tohle jsem nepomyslela,“ přiznala tiše. Downey výmluvně rozhodil ruce. „Nícméně mi křivdíš. Možná jsem příležitostný dobrodruh, ale nejsem hloupá a neopatrná. Děláním jen to, co skoro každý jiný: snažím se najít smysluplnou činnost, která by mě naplňovala. Už je mi jasné, že jako tvoje dcera budu mít jisté povinnosti a budu zodpovídat za pověst celé rodiny, ale jsem ochotná to dělat svědomitě. Chci jen mít možnost budovat si vlastní život. Nejsem z těch, co jen čekají na to, až se provdají za někoho bohatého a nebudou muset po zbytek života hnout prstem. Jestli si někoho vezmu, bude to z lásky, a také ho budu moct pustit k vodě, pokud s ním nebudu šťastná. Chci mít možnost volby, tati, chci být svobodná. To je hlavní důvod, proč tolik toužím konečně vyletět z hnízda.“

Jeho lordstvo vstalo a poodešlo ke knihovně, kam uložilo rozečtenou knížku.

„Dal jsem vám všechno, co jsem jen mohl, a nakonec jsem skončil v prázdném domě, kam mě nikdo ani nejezdí navštěvovat,“ zamračilo se na ni pak. „Není to fér, že děti rodičům málokdy aspoň trochu oplácí, co dostali. Vážně po mně chceš, abych tě nechal zmizet pět minut po tom, co jsem tě získal zpátky? Chceš mě zase nechat v těchhle rozlehlých studených místnostech samotného? Co zemřela tvoje matka, je to pro mě těžký život.“

„Tati, od tebe zase není fér mi takhle hrát na city,“ zabručela Lyn. „Nemůžeš mě žádat, abych se tu s tebou dobrovolně zabarikádovala, zatímco budu duchem lítat někde úplně jinde. Věř mi, ani jeden z nás by z toho nebyl šťastný. Moje přítomnost by ti neposkytla žádnou radost, protože bych byla nerudná a protivná.“

K jejímu překvapení se pobaveně usmál.

„Přesně jako tvoje máma,“ potřásl hlavou. „Abys věděla, my se taky brali z lásky, nebyla v tom žádná zvrácená vypočítavost. Mohl jsem si to dovolit, protože tvoje babička už byla nebožka, a její rodiče si zas našim sňatkem dost polepšili. Byly to báječné časy...“ Downey se na chvíli ztratil ve vzpomínkách a na rtech mu hrál úsměv. Pak si povzdechl.

„Máš pravdu, nemůžu si tě zalít zlatem a schovat do vitríny. Ale zkusit jsem to musel. Být starým morousem, který už nemá ani ženu, ani děti, není žádný med. Člověku to leze na mozek.“

„Budu ti psát,“ slíbila Lyn. „Brumbál by mi možná zařídil i nějakou výjimku, abych za tebou mohla cestovat o víkendech, kdybych ho požádala.“

„Pche, ten směšný děd Vševěd teda *mně* ústupky dělat nebude!“ vyprskl a na okamžik se mu přes obličej mihl ten starý zákeřný, povýšenecký výraz. Lyn věděla, že tuhle tvář má někde schovanou, aby ji mohl kdykoli v případě potřeby použít. Tygr své pruhy nezapře a tahle srst se v nóbl rodinách jistě pečlivě šlechtila k naprosté dokonalosti, aby se kořist při pohledu na ni třásla strachy. „Budeš mi psát, každý den trošku, abys na nic nezapomněla, a o víkendu mi pošleš sovu.“

„Tak dobře,“ smála se Lyn. Posadil se zpět na pohovku. Na obličej se mu usadila nespokojenost.

„Ale opravdu mi slib, že budeš dělat čest svému jménu, Elinor,“ podíval se na ni vážně. „Bradavice jsou stará, prestižní škola, ale i tam se dneska najde plno chamradi s nezdravými nápady. Ideologie je velmi nebezpečná věc, dítě. Nechci, aby ses paktovala se studenty v nějakých bláznovských odbojových kroužcích a podobných nesmyslech. Musíš mi slíbit, že se budeš držet pověsti svého rodu a zůstávat dál od všech potíží.“

„Tati, z ideologií jsem vyrostla,“ vzala ho Lyn za ruku. „Nezapomínej, že už je mi dvaadvacet. Nejsem naivní děcko, co vidí svět černobíle a věří čemukoli, co mu kdo nakuká.“

„To moc rád slyším,“ usmál se otec. „Pamatuj si, že Downeyové nestojí na ničí straně, neboť tvoří vlastní, samostatnou a stabilní jednotku, se kterou se nanejvýš sem tam trochu prolnou některá z těch velkých. Často se totiž takzvaní My a Oni nechávají vést partou úplně stejných pitomců, kteří nerozeznají levou od pravé, natož správné od špatného. Může to znít bezcharakterně, ale nejmoudřejší je ve skutečnosti ten třetí, který se směje, zatímco se dva perou – pochopil totiž, v čem je ten vtip. Už Caesar říkal *'rozděl a panuj'* a tisíce let lidstvo ten citát opakuje, aniž by se z něj poučilo. Nesmíme se nechat unášet nízkými vášněmi a musíme vždy stát při sobě, to je zase nepsané motto Downeyů.“

Lyn souhlasně pokývala hlavou. „Králové padají, říše zanikají, jen blbost je věčná,“ zafilozofovala si. Downey se rozesmál.

„To sedí. Chytrému napověz, hloupého kopni, protože pomocí hlupákům přijdeš místo díky tak akorát k úrazu. Pro dobrotu na žebrotu, to je hořká realita. Downeyové se nikdy nesnižovali k otrocké službě všemožným černokněžníkům, kteří se bezdeše snažili si utrhnout co největší kus světa, podobně jako ještěři, co si vyznačují a rozšiřují svá lovecká teritoria, ale především se také nikdy neplazili

bahnem nevděčné služby takzvanému dobru. Každému, co jeho je. Co si kdo nadrobí, to si taky sní. Lidé, kteří nejsou schopni vzít vlastní záležitosti pevně do rukou, si nezaslouží pomoc. Musí se jim samotným rozsvítit, až pak si uvědomí, že si dokážou pomoci sami. Osud stojí na straně těch, kteří si umí poradit, aniž by potřebovali do trablů, které si sami zavinili, tahat své přátele – což je mimochodem ukázkově sobecké. V nouzi je přítelem ten, kdo ti dá prostor se chopit vlastního života a přinutit ho skákat, jak ty pískáš, místo aby se ti motal pod nohama a překážel ti v osobním růstu.“

„Já vím,“ usmívala se Lyn. „Trvalo mi to dlouho, ale přišla jsem na to. A nyní hodlám chytit ten svůj život za límec a pěkně ho prohnat. Jsem rozhodnuta být totalitním samovládcem svého světa.“

„Moje práce je hotova, teď můžu v míru zemřít,“ zubil se spokojeně Downey. Lyn se rozesmála.

„To sice můžeš, ale opovaž se,“ zahrozila prstem.

„Takže počítám, že se nebudeš míchat do žádných aktivit proti Voldemortovi, že ne?“ nadhodil po krátké odmlce, jako by jí nahlížel do hlavy. Lyn si povzdechla.

„Sám dobře víš, že takové osině v zadku prostě nemůžu neznepříjemňovat bytí. Je to příliš lákavé. Jeho samotná existence je urážkou veškeré vznešenosti kouzelnického pokolení. Chce ovládnout svět a jistě ho nezajímá, přes kolik mrtvol při tom bude muset přejít, natož aby se staral, komu ta těla patřila. Upřímně řečeno mě napadá, proč o ten svět vlastně tolik stojí... Představ si to: kdyby se mu podařilo všechny buď naverbovat, nebo sehnat do ohrad jako ovce na porážku, co by pak dělal? Koho by nakonec terorizoval, kdyby už nenašel žádné ohnisko odporu?“

„Teď jsi oklikou kápla na to, proč nechci, abys proti němu zbrojila,“ usmál se vítězoslavně otec.

„Tím, že mu vyhlásíš válku, ho uznáš za sobě rovného protivníka, za někoho, kdo si zaslouží takovou poctu a pozornost, což Voldemort rozhodně není. Ty jsi *nad ním*, holčičko, všichni skuteční čarodějové jsou. Jakýmkoli odbojem mu ta parta romantických pitomců dává vlastní energii, a to je přesně to, o co mu jde. On *potřebuje* tu pozornost, stejně jako potřebuje vzduch, aby dýchal. Přitom jediné, co by ho mohlo snadno a spolehlivě umlčet bez větších škod, by byla naprostá ignorace. A tímhle způsobem se vypořádáš s většinou zádrhelů ve svém životě – prostě jim nevěnuj pozornost, ony se začnou cítit trapně a zase se radši seberou a vypadnou. Poradil jsem to Averymu, který po návratu svého páníčka začal dost pít, ale myslím, že jeho dny jsou sečteny. Neměl se nikdy snižovat k paktování s takovým otrapou. Kdyby to nebyl můj bratranec, dávno bych ho ani nepustil přes práh svého domu.“

Lyn se opět musela smát. Lord Downey, na první pohled nadutá vzteklina, měl v rukou jednoduchou metodu, jak se zbavit problémů a teroru a nastolit mír na celém světě, a odříkával ji v županu a pantoflích v pohodlí svého domova, jako by se ho takové věci vůbec netýkaly. Kdyby byl svět čas od času ochoten naslouchat tomu, že se věci dají řešit i jinak než složitě, byl by život lidí mnohem sladší a spokojenější.

„Zajímalo by mě, proč jsem tě vlastně nechtěla poslouchat,“ vrtěla nechápavě hlavou. Ve skutečnosti ji důvod napadl: ona sama začala inklinovat k alternativním světovým myšlenkám až někdy kolem šestnáctého roku – to Lyn Downeyová, jejíž místo vyplnila, trávila čas v sanatoriu. Víc by ji zajímalo, jak se v té léčebně asi dostala ke zdrojům pokrokových teorií.

„Hlavní je, že mě posloucháš teď,“ poplácal ji po lokti. „I když to nejspíš bude jen tím, že tomu, co říkám, už sama věříš. Ale to je jedno... Ani nevíš, jakou radost z tebe mám, maličká. Teď už vím, že se o tebe nemusím bát – aspoň už ne tolik, protože vím, že starosti si stejně dělat budu.“

Den dvacátý pátý

Lyn si dopřála ještě jeden den líného povalování v otcově domě, než se vydala na cestu do Bradavic. Downey jí vysvětlil, jak se letaxová síť používá k dálkové komunikaci, a ona s hlavou v krbu vyložila vysmátému Brumbálovi své stávající rodinné záležitosti i konečně objevenou schopnost kouzlit. Navzdory otcově pohrdání se ředitele zeptala, zda by mohla občas víkend strávit doma, aby se otec necítil tak osaměle, a bylo jí vysvětleno, že jako plnoletá si může cestovat, kdy chce a kam chce, pokud bude svědomitě a včas plnit všechny své školní povinnosti. Nakonec vzkázala srdečný pozdrav a omluvu Snapeovi, který si tou dobou určitě musel dělat starosti, když mu nedala vědět, co se s ní stalo. Downey pak s ředitelem dořešil všechny oficiální náležitosti.

Aby otce dál zbytečně nedržela v temnotách, když už si byla jistá jeho záměry, prozradila mu vše o své empatii, jakožto i o agónii před jejím ovládnutím, a o tom, že ke kouzlení nepotřebovala hůlku a prakticky ani nic jiného. Jeho neomezená mysl přijala tento fakt bez hloupých otázek a Lyn se smála tomu, s jakou vervou ihned začal sám zkoušet čarovat bez hůlky. Strávil tím několik hodin v pracovně a potom jí s dětským nadšením ve tváři běžel ukázat, že se mu přece jenom něco povedlo. Lyn nechtěla, aby si připadal nějak znevýhodněn, a vysvětlila mu, že její síla pramení z toho neuvěřitelného množství emocí, které byla nucena pojmout. Downey nad tím však jen mávl rukou a prohlásil, že on možná nebude dělat zázraky, ale zatraceně ukáže tomu kusu dřeva, že se bez něj taky obejde.

Brala si s sebou několik hábitů po mámě. V její staré šatně jich pořád byla celá hromada, protože Downey měl sentimentální sklon nevyhazovat nic, co bylo nasáklé hezkými vzpomínkami, a skřítki se svědomitě starali o to, aby se do šatů nepustili moli a zub času. Padly jí moc dobře a stále hezky voněly. Byla to nejjemnější práce nejlepších švadlen a ušity byly z naprosto luxusních, ovšem nenápadných materiálů. Jako stvořené pro pravou dámu.

Když se Lyn dívala na matčinu fotku v rámečku na otcově nočním stolku, pocítila lítost, že na ni nemá jedinou vlastní vzpomínku. Ani netušila, kdy a jak vlastně zemřela, neměla ponětí, jaká byla; necítila se připravena její představou nahradit ženu, která byla její matkou dosud. Na fotce jí v podzimním větru krásně vlály husté vlasy a oči se jí šibalsky třpytily, zatímco rozzářeně vyhazovala do vzduchu barevné listí. Lyn doufala, že ji jednou pozná aspoň z vyprávění.

„Kde je vlastně Cathair?“ napadlo ji, když obědvali u prostorného stolu v jídelně.

„Našel si přítelkyni a žije si na Floridě,“ odvětil nezaujatě otec. „Vždycky byl spíš do tepla, jako vaše máma. Pracuje v nějaké příšerně tajné kouzelnické organizaci jako vědec a experimentátor. Původně byl bystrozorem na britském ministerstvu, ale pak dostal rozum a šel dělat něco smysluplnějšího.“

„Páni. Musí být odporně chytrý.“

„Ani jsem nečekal, že bude jiný,“ usmál se Downey pyšně. „Stejně jako ty. Ale poslyš, proč se pořád tak ptáš na věci, které bys měla vědět? Zní to, jako bys byla úplně cizí.“

Lyn dlouze vydechla. Nevěděla, jak se s tím otec vypořádá, ale už mu to asi dál tajit nemohla.

„Tati, já jsem vážně z jiného světa. Nepamatuju si nic, co se stalo před prvním zářím večer – čili mám z téhle dimenze vzpomínky jenom na nějakých pětadvacet dní. Nic z toho, co vím, znám a umím, jsem nedostala od tebe, i když vím, že zároveň jsi mi to všechno dal. To, čemu jsi říkal historka, kterou jsem si vymyslela, abych se nemusela podívat pravdě do očí, je doopravdy ta druhá skutečnost, v níž jsem doposud opravdu byla úplně normální mudlovská holka z obyčejné mudlovské rodiny, měla jsem jiné rodiče a byla jsem jedináček.“

Na chvíli se odmlčela, aby viděla, jak se to vstřebá. Downey se zamračil.

„Chceš říct, že vážně věříš tomu, že jsi odjinud? Jak jsi tomu říkala... ano, že ses propadla stěnou reality?“

„Ano.“

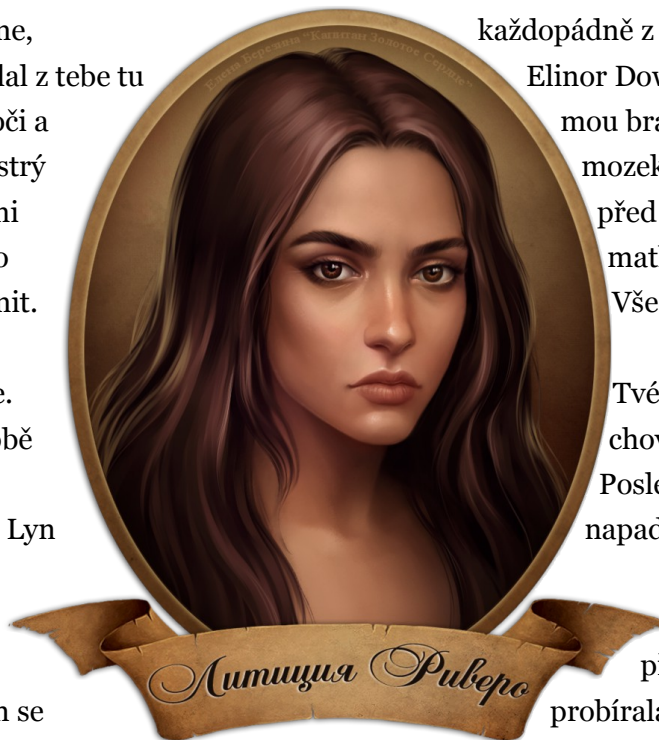
„Ne že bych chtěl zpochybňovat tvůj úsudek, koneckonců ta teorie zní přinejmenším zajímavě, ale já vím, že jsi odjakživa moje dcera, proto ti v zájmu vlastního duševního klidu nebudu věřit. Dejme tomu, že ses někde na útěku ošklivě uhodila do hlavy a ztratila jsi paměť. Je to stejně dobré vysvětlení, jako kterékoli jiné, a aspoň je krátké a snadno srozumitelné.“

„A co ty všechny vzpomínky, které naopak mám?“ nadhodila opatrně. „Dvaadvacet let jsem žila jako někdo úplně jiný.“

„Možná ano, možná ne, kterou jsi právě teď, udělal z tebe tu moji dcera – máš moje oči a jako tvoji předci, máš bystrý talent a jsi to ty, kdo se mi kdo v osmi letech přišel o snažil vychovávat a chránit. nedůležité maličkosti.“

Už se o tom nebavme. věci mají, aby se pak k tobě vlastně vůbec neznáš.“ povzdechem, ale jakmile Lyn se usmíval.

Opoledne strávili Gramofon šumivě si mírumilovně četl a Lyn se bratrovými starými bradavickými cestu. Chtěla si lehnout mnohem dřív, aby se trochu prospala, neboť musela vstávat už někdy v noci, aby v Anglii stihla být brzy ráno.

každopádně z tebe ten život udělal osobu, Elinor Downeyovou, kterou znám. Jsi mou bradu, jsi hrdá a houževnatá mozek, otevřenou mysl a ohromný před dvěma desetiletími narodil, matku a koho jsem se celý život Všechno ostatní jsou jen

Tvému bratrovi povím, jak se choval s ohledem na to, že ho Poslední větou ukončil těžkým napadlo jiné téma k hovoru, zase

posezením u krbu.

přehrával Vivaldiho, Downey probírala sbírkou rodinných fotek a učebnicemi a pomalu se chystala na

Den dvacátý šestý

Downey se s Lyn přemístil na vnější okraj pozemků. Objevili se u nádraží expresu, které vlastně ještě neměla příležitost vidět. Čekal tam na ně onen pověstný kočár bez koní. Ještě než vyjeli, otočila se na své kufry a zahlédla, jak s tichým *puf* zmizely, pravděpodobně stěhovány skřítky do dívčí ložnice pátého ročníku Zmijozelu.

„Nechala jsem tu minule spoustu věcí,“ prohodila cestou. „Doufám, že mi je nikdo nezabavil nebo nepoztrácel. Chci toho hodně vrátit do Komnaty, určitě to ještě někdo bude potřebovat.“

„Brumbál mi včera sdělil, že všechno, co po tobě ve škole zbylo, stojí v krabici v ředitelně,“ prozradil jí otec. „Jen tvé přísady prý profesor lektvarů uschovává ve skladu vedle učebny.“

„Prima.“

„Pověz mi, co ti vlastně Snape chtěl, když mě tehdy žádal, aby tě směl navštívit? Nebo spíš co ti chtěl Brumbál, protože starý Severus se tvářil jako boží umučení, že musí dělat řediteli poslíčka.“

Oj, zasténala v duchu Lyn. Doufala, že na tohle téma nedojde.

„Chtěl vědět, jak na tom jsem. Sám dost dobře nevěřil tomu, že bych byla cvok, a měl starost, když viděl, jak jsem na to všechno reagovala.“ Částečná pravda, zhodnotila to v duchu.

„To se nedivím,“ uchechl se při té vzpomínce Downey a sáhl si na nos. „Máš ale tvrdou ránu, děvče.“

„Díky,“ ušklíbla se Lyn, která to vzala jako kompliment.

„Raději se neptám, kde ses to naučila, abych se nedoslechl něco, co mi nebude dávat smysl.“

„Správná volba.“

Dokodrcali se až na nádvoří. Když sestoupili z kočáru a Lyn v dálce zahlédla světlou hlavu nějakého ranního ptáčete, na něco si vzpomněla.

„Malfoy tvrdil, že jsi s jeho papánkem kamarád, je to pravda?“

„Ten chlap je šašek!“ zavrčel Downey rozčileně. „Ostuda celé kouzelnické šlechtě. Kdyby byl tak vznešený, jak se tváří, nikdy by nedělal poskoka nějakému polomudlovskému šílenci. I když možná se k němu přidal kvůli nějakým svým tajným sadistickým choutkám, kdoví, u něho si člověk nemůže být nikdy jistý. Jeho *kamarád* vážně nejsem. Naše rodiny jsou prostě v takovém tom oficiálním šlechtickém bratrství, protože jsme spřízněni s Narcissinou krví, které se ta Malfoyova nemůže rovnat. Proč *ona* si ho vlastně brala, to mi vždycky vrtalo hlavou.“

Lyn se pro sebe usmála. Otcův názor na Lucia Malfoye vřele sdílela. Ve filmu to byl fešák, ale řebříček hodnot jeho postavy byl opravdu chromý. Ale kdoví, možná jen udělal osudovou chybu, když se přidal do Voldemortova zájmového kroužku násilníků, a nyní byl jen příliš slabý a vyděšený, než aby vycouval. Ostatně Snape kvůli stejné chybě trpěl dodnes, přestože se na rozdíl od Malfoye alespoň nějakým způsobem snažil kompenzovat vzniklé škody.

Kdepak asi zrovna je?, napadlo ji. Zdalipak si o ni opravdu dělal starosti, jak se domnívala, nebo mu sešla z mysli, jakmile mu zmizela z očí?

Vystoupali po nekonečných prázdných schodištích k ředitelně. Lyn si pamatovala heslo a ze zvědavosti ho vyzkoušela, bohužel se však nic nestalo, a tak minutku nebo dvě čekali, než se dveře samy od sebe otevřely, jak je Brumbál pozval dovnitř.

Když vešla, zrak jí ihned padl na Snapea, který při pohledu na ni až příliš prudce vyletěl z křesla. Odvážila se jeho směrem vyslat malý úsměv.

„Dobré ráno, Brumbále,“ zahlaholil Downey. „Ahoj Severe. Jen jsem doprovodil Elinor, Brumbále,“ vysvětlil. „Mířím na Ministerstvo vyřizovat všechny oficiálnosti ohledně jejího duševního zdraví. Od dnešního rána má svůj život ve vlastních rukou. Jen doufám, že s ním naloží dobře,“ obdařil dceru jedním ze svých speciálních pohledů plných pýchy, který si zjevně schovával pro svoje děti. Objal ji na rozloučenou a odešel.

Posadila se a koutkem oka pozorovala Snapea, který si se zájmem prohlížel její hábit. Byl to jeden z matčiny, lehounký, nabíraný a pomněnkově modrý. Uvědomovala si, že její současný vzhled byl neporovnatelný se stavy, jakými prošel při pobytu v léčebně. Když to vzala z téhle strany, mohla jakoukoli jeho náklonnost pravděpodobně považovat za pravou a nepovrchní.

Své myšlenky před ním zjevně stále schovat nedokázala, protože periferním zrakem zaznamenala, jak se při té poslední ošil, a netečná hladina jeho pocitů se mírně zvlnila.

„Jsem rád, že se situace vyřešila smírnou cestou,“ uvedl v tu chvíli Brumbál a Lyn si Snapea raději přestala všimnout. „Vlastně jsem v to tak trochu doufal. Koneckonců kdo jiný než empatik by měl mít pochopení pro druhého?“ pousmál se. „Jak se to vlastně stalo?“

„Byla jsem v šoku, když jsem do svého otce nahlédla, pane profesore,“ vykulila oči Lyn. „Do toho okamžiku mě šířila nenávist, ale pak ji nahradil soucit. Bylo mi ho tak líto, že mi tekly slzy, když jsem si uvědomila, co mu chci provést. Nemohla jsem... Musela jsem to zkusit, aspoň pro klid duše – a ono to vyšlo,“ pousmála se. „Kdybych to neudělala, vězel by touhle dobou v Azkabanu, tedy za předpokladu, že odtud ještě všichni mozkomoři nepoutíkali za Voldemortem, a já bych se prohýbala pod tíhou vlastní viny. Místo toho jsem objevila spřízněnou duši a milujícího ochránce.“

Nevěděla, zda se jí to nezdálo, protože ten záchvěv byl opravdu slabý a nelogický a rychle zmizel, ale měla dojem, že Snapem projel střípek bolesti. Vrhla na něj rychlý pohled, ale nezaznamenala nic, co by tomu nějak naznačovalo: upíral zrak na ředitele a tvářil se neutrálně. Musela se splést.

Proč: Dosud Snape Lyn považoval za ztracenou bytost bez opory a ochrany, která by Voldemorta nikdy nezajímala, tedy dokud by nevěděl, co dokáže. To on chtěl být tím ochráncem, který ji vezme pod své křídlo, nabídne jí rámě a rameno na vyplakání, ucho ke svěřování a péči k milování. V tu chvíli se tahle představa zbořila definitivně, když ji slyšel mluvit tak zamilovaně a vyrovnaně, věda že je chráněna vlastním otcem (který je navíc starý morous a udělal by ze života peklo každému nápadníkovi, který by nevyhovoval jeho standardům – což Snape, dvojitý agent, rozhodně byl). Uvědomil si, že nyní už ho nebude potřebovat a možná ani nebude chtít. Věděl, že jí sice nabízel ryzí zboží, ale to v porovnání s pompézní downeyovskou parádou vypadalo jako smetí, a byl si téměř jistý, že někdo tak silný jako ona dá přednost právě té parádě. Kromě toho byl Downey rodina, zatímco ke Snapeovi ji nevázalo vůbec nic. Cítil se prostě zase, jako kdyby mu někdo na Vánoce slíbil spoustu dárků a štěně, a on se nakonec musel spokojit s tím, že se za mrazivé noci dívá oknem na to, jak u plápolajícího krbu odporně šťastná rodinka rozbaluje právě ty dárky a u nohou jim pobíhá ono štěně, zatímco jemu je zima, je sám a nemá nic. Chlapi :D – jak kdyby se nemohli podělit.

„Tvé rozhodnutí bylo moudré, neboť vycházelo ze srdce, Lyn,“ vrhl na ni Brumbál pronikavý pohled. „Je krásné vidět, že je na světě zase o kousek více lásky na místě, kde bývala nicota a rozklad. Kéž by se to stávalo častěji.“

Vítám tě tedy zpět v Bradavicích!“ rozpráhl paže. „Jsem si jist, že za dostatečné píle ti nebude dělat potíže složit NKÚ spolu s ostatními v ročníku. Budeš-li se na to po zkouškách cítit, můžeš následující rok nastoupit rovnou do sedmého ročníku a na jeho závěru pak složit OVCE. Jinými slovy můžeš být oficiálně vystudovanou čarodějkou za dva roky. Mluvil jsem o tom s Ministerstvem – nebyl by to žádný problém. A i kdyby byl, věřím, že tvůj táta už by to zařídil,“ pousmál se. „Co na to říkáš?“

„Bude to fuška, ale beru,“ usmála se Lyn. „Už tak jsem asi o sto let starší než všichni v ročníku, bylo by únavné po dvacítce začínat s prvňáčky.“

„Tomu věřím,“ smál se Brumbál. „Jistě budeš souhlasit s tím, aby ti s učením a přípravou na zkoušky pomohl ředitel tvé koleje. Máš domluvené hodiny přípravy ze všech základních předmětů. Komise od tebe bude vyžadovat použití hůlky a příslušných formulí, takže ti toho na učení stejně zbývá dost. Nemusíš skládat všechny zkoušky, pokud máš vybrané povolání, k němuž některé z nich nepotřebuješ, ale v opačném případě bych ti doporučoval zaměřit se na všechny základní předměty a vynechat případně pouze ty vedlejší. Srdečně ti přeji, abys uspěla ve všem, co se rozhodneš dělat.“

„Děkuju, pane profesore,“ ocenila to Lyn.

„A teď už utíkej, aby ses stihla připravit na první hodinu! Severe, buď tak laskav a doprovod Lyn do koleje. Počítám, že se v hradu stále dost dobře nevyzná.“

Snape nasadil mílový krok, kterému nestíhala ani dlouhonohá Lyn, takže za ním mírně poklusávala a cítila se trapně. Nevěděla, jestli to byla pomsta za to, že neulehčila včas jeho starostem o ni, nebo jen bezpečnostní opatření, kterým se pokoušel předcházet jakýmkoli jejím pokusům si s ním důvěrně promluvit, ať už k tomu měl důvody jakékoli. Jeho nitro bylo už zase pečlivě obaleno ledem a Lyn neměla v běhu dost času, aby se soustředila a pokusila se nahlédnout hlouběji.

„Jelikož jsem ke všem svým povinnostem dostal navrch ještě dobrovolnickou práci jako váš soukromý učitel,“ ucedil koutkem úst a nepodíval se dokonce ani jejím směrem, „budete se každý pracovní den nacházet od sedmi do devíti večer v mém kabinetu a pečlivě se připravovat na zkoušky.“

Tyto dvě hodiny nezahrnují doplňování lekcí, na kterých jste od začátku roku chyběla, proto se navíc každé pondělí a úterý budete dostavovat o hodinu dřív, dokud neprobereme látku, již jste zameškala. Jakékoli další doučování si domluvte na jiný čas.“

Lyn srdce kleslo až někam ne kolenům a v duchu zasténala. Už při té představě se cítila zoufale vyčerpaná.

„Jeden týden v měsíci budete mít odpoledne volná na samostudium. Na další měsíc vám ze svého času vyšetří několik hodin týdně profesorka McGonagallová a profesor Kratiknot, následující čtyři týdny se vám budou věnovat profesori Binns a Červotočková, po měsíci pojedeme další kolo. Budete-li mít zájem absolvovat zkoušky i z jiných předmětů, domluvte si přípravu s jejich přednášejícími osobně, pokud budete mít pocit, že ji potřebujete.“

Lyn pod náporom tolika informací, které zaváněly nelidskou dřinou, vypustila páru. Snape ji sjel pohledem, který neříkal absolutně nic o tom, co si profesor myslí. Zastavil se až před brněním chránícím vchod do zmijozelské koleje, a to tak prudce, že do něj málem vrazila.

„Doufám, že je to jasné. Vzhledem k tomu, že je dnes pátek, začne vaše příprava příští týden. Uvidíme se na hodině.“

S tímto se otočil na podpatku a odkračel. Lyn jeho zádům věnovala těžký povzdech; patřil zčásti její náročné studijní budoucnosti, zčásti jeho zraňujícímu chladu a lhostejnosti. Pak se raději trochu sebrala a zmizela za brněním.

Děvčata už vstávala a ložnice byla plná čilého ruchu, takže když vešla Lyn, všechny pohledy se upřely na ni. Jediná Farida však vypadala, že má opravdu radost; ostatní děvčata ji nejspíš považovala za blázna; Lyn nevěřila tomu, že by se zpráva o incidentu na ošetřovně neroznesla školou rychlostí lesního požáru. Farida k ní přiskočila a pevně ji objala.

„Jsem ráda, že ses vrátila,“ pohlédla na ni. „Nečekala jsem to, ale tak trochu jsem doufala, takže jsem ti v naději dělala zápisky.“

„Dík,“ vydechla okouzleně Lyn.

„Co se vlastně stalo?“

Unaveně se pousmála. Tohle bude dlouhé a složité vyprávění.

Navzdory zahlížení spolužáků se Lyn ve škole cítila příjemněji než dřív. Věděla, kdo je (to, že byla kdysi někým jiným, bylo vedlejší), měla rodinu, zázemí, vlastní pomůcky a oblečení i vlastní peníze na útratu. Zapustila konečně kořeny a shodou okolností byla její půdou nejkvalitnější černozem. Byla to úleva, mít konečně trochu pohodlí, ať už ji v průběhu roku čekala jakkoli velká hromada učení.

23. prosince

Těch několik týdnů bylo tak nabitých, že se Lyn skoro neměla čas zastavit, aby zjistila, že už jsou vánoční prázdniny. Farida odjela strávit svátky s rodinou a pro Lyn se na nástupišti u školních pozemků zastavil lord Downey, aby se s ní přemístil domů.

„Mluvíš jako kulomet, Elinor,“ zarazil ji vprostřed věty, když mu vyprávěla, co všechno se dělo a především jaká kvanta znalostí se profesorům za tu chvilku podařilo vecpat jí do hlavy. „Vidím, že jsi opravdu měla co dělat; už je mi jasné, proč jsi odtud nezmizela ani na jediný víkend domů a dostal jsem od tebe jen dva krátké dopisy.“

„Promiň,“ hlesla Lyn. „Bylo toho všeho nad hlavu, neměla jsem skoro čas ani jíst a spát. Stíhám momentálně pět ročníků najednou a to jsem ještě musela na začátku dohánět to, co jsem propásla, když jsem trčela ve cvokhausu. Aspoň nemám čas ani na to, abych si všímala všech těch zvědavých pohledů spolužáků. Po škole se teď totiž všeobecně ví, co jsem zač a kde jsem údajně trávil deset let života.“

„Každý, kdo se na tebe dívá přes prsty, je příliš nízko, aby sis ho musela všímat,“ odtušil nevrle otec. „Takové povídačky bují v každé nemocné společnosti. Kdyby se místo toho každý tak vášnivě zajímal o tvoje bravurní kouzelnické schopnosti, nebo excelentní mozek, vypadal by ten svět úplně jinak.“

„Jo, pro začátek by se v něm snad dalo normálně žít,“ zabručela Lyn.

„Nechlubila ses, doufám, svou bezhůlkovostí ve škole moc, že ne?“

„Ne, celou dobu jsem předstírala, že ji používám, dokonce i před přáteli.“

Měla strašnou chuť to říct aspoň Faridě, protože ta by jistě neměla touhu to vyprávět zbytku školy, ale pak si to rozmyslela. Nebylo dobré, když jste dokázali víc než vaše okolí, protože to vám automaticky závidělo, nebo se ve vaší společnosti necítilo dobře, a proto ji nevyhledávalo. Farida ji sice přijímala takovou, jaká byla, ale stejně vždycky zuřila, když se jí lektvar povedl líp než jí – nejspíš z toho prostého důvodu, že Lyn se pro to nenadřela zdaleka tolik. Kdyby věděla, že to má stejně i s kouzly, byla by nejspíš otrávená v jednom kuse, pokud by se ještě vůbec cítila na přátelství s ní. I když to nebylo nejlepší přátelství na světě, bylo to prakticky jediné, které Lyn měla, a tak si nestěžovala a snažila se ho udržovat.

„To je dobře. Nesmíš na sebe zbytečně poutat pozornost. Hned bys našla spoustu závistivých odpůrců nebo falešných přátel a nějaká skupinka sebevrahů by se tě pokoušela naverbovat do svých řad jako posilu. Myslím, že Voldemort na mě nezkoušel hrubou silou jen proto, že mě nepovažoval za tak silného nebo důležitého, aby se zbytečně dlouho otravoval přesvědčováním. Nechci, aby se dozvěděl o tom, co umíš ty, jasné?“

„Já to chápu, tati,“ hlesla unaveně Lyn. „Vždyť se snažím.“

„Ale svému bratrovi se koukej pěkně předvést,“ obrátil otec list a šibalsky se zazubil. „Nesmíš mu dovolit, aby si myslel, že je lepší, a choval se k tobě blahosklonně. A jestli bude chtít – což by rozhodně měl – nauč ho pracovat bez hůlky. Bude z vás skvělá magická dvojka.“

Ve vaně plné horké vody se jí konečně podařilo zpomalit rytmus celého těla na běžné tempo a trochu se uvolnit. Cítila se jako křeček, který vypadl z kolečka, ale z toho běhání mu mezitím přeskočilo tak kvalitně, že pořád ještě ze zvyku ve vzduchu hrabe pacičkami. Opravdu mluvila rychleji, jako by se i její řeč snažila toho stihnout co nejdříve v co nejkratší době, protože už za dalším rohem čekala zase nějaká práce připravena na ni vybafnout.

Jediné, co ji v tom uklidňovalo a těšilo, byl fakt, že jí to učení jde. Nebylo to vždy úplně slavné, ale přinejmenším nikdy nepotkala větší překážku, která by ji výrazně zbrzdila. Dokonce i Snape pár dnů před svátky utrousil chladnou pochvalu, když se jí podařilo bezchybně namíchat další lektvar. Měla

dojem, že toho všeho bylo prostě tolik, že neměla čas na *žádné* myšlenky, které se netýkaly momentální činnosti, a tak byla vždy pekelně soustředěná, což velice prospívalo vstřebávání.

Rozbouřila prsty levé nohy hladinu své koupele a došla k závěru, že absence jakéhokoli zbytečného dumání nad nesmrtelností chrousta jí prospěla. Neměla příležitost rozebírat ostatní studenty, kteří se jí stranili, ani Snapea, který dělal prakticky to samé, jen o poznání elegantněji. Od chvíle, kdy jí přál mnoho štěstí v cele léčebny, s ním nepromluvila skoro ani slovo, když nepočítala ledovým tónem rozebíraná témata obrany proti černé magii nebo suchou diskusí nad všemi známými jedy s pomalým nástupem účinků. Asi to tak bylo dobře. Neposkytlo to živnou půdu jakýmkoli nadějším, co se týkalo jejich platonického vztahu.

Cathaír přijel navečer. Vrazil do domu jako vichřice, pohodil kufry ke zdi v hale a běžel přivítat svou navrátiš sestřičku. Popadl ji a zatočil se s ní.

„To je radosti,“ smála se překvapená Lyn.

„Neviděl jsem tě celou věčnost,“ pokrčil rameny Cathaír. „Vyrostla jsi. Je z tebe kočka,“ culil se, když jí cuchal vlasy.

„A z tebe je seriózní fešák,“ prohlédla si ho Lyn od hlavy k patě. Cathaír se spokojeně pohladil po svém luxusním mudlovském obleku.

„To víš, jdu s dobou,“ mrkl. „Hábity už nosím jen doma, v práci máme bezpečnostní pláště.“

„A kde máš tu hlavní ozdabu? Nevzal jsi svoje děvče?“

„Není to tak vážné, abych ji bral ke své rodině na Vánoce,“ mávl rukou. „Jestli ji chceš poznat, budeš muset na výlet do tepla – ale neváhej a přijed', na tebe si čas najdu.“

Po zbytek večera spolu s otcem proseděli porůznu v obývacím pokoji a věnovali se jeden druhému. Cathaír vyslechl Lynin příběh o cestě mezi světy se zaujetím a přijal ho tak snadno, jako by to nic nebylo – vysvětlil to tím, že věci, které zkoumá v práci, bývají ještě kurióznější a přece existují a fungují stejně dobře, jako to dělaly předtím, než se o ně lidé začali zajímat.

„Ale osobně je mi úplně jedno, odkud jsi přišla, protože tak nebo tak jsi moje sestra, vždycky jsi byla a vždycky budeš, i kdyby ses nám ztratila stejně, jako jsi opustila svou původní rodinu,“ usmál se na ni nakonec. Lyn ho za to objala.

Konečně jsem našla lidi, kteří mě přijímají a dokonce i věří tomu, co já, pomyslela si ulehčeně s hlavou na bratrově rameni.

...a najednou pochopila, co se vlastně doopravdy stalo.

Měla všechno, o čem snívala: milujícího otce, bezvadného staršího brášku, vlastní dům a hojnost hmotných statků, přístup k neomezeným zdrojům magie,... jednoduše celou tu pohádku, kterou si nosila v představách většinu života. Užila si dokonce dobrodružství, až na to, že by ji nikdo nepřinutil zrovna *tohle* dobrovolně opakovat; tušila ale, že v takovém světě se nějaké té akci stěží vyhne. Tenhle celý svět byl její splněný sen!

Jen jeden článek se urputně bránil a tím byl zřejmě Snape. Tyhle věci ovšem potřebovaly svůj čas, aby dozrály a zesládly. Nebyl důvod tlačit na pilu a riskovat tak, že se zlomí, nebylo jí čtyřicet a netoužila zoufale po vlastní rodině, aby nemohla počkat klidně ještě celou věčnost. Při vzpomínce na jeho ledové oči vyhýbající se jejímu pátravému pohledu si však neodpustila tichý smutný povzdech.

Vánoční prázdniny všeobecně

Příští dny Lyn trávila v blaženém nicnedělání. Na pobídku otce se bratrovi skutečně pochlubila, co umí, a on se s elánem začal pokoušet o to samé, přestože se navzdory otcově komentáři nikdy netvářil blahosklonně a nebudil v ní dojem, že by si o sobě myslel něco víc než o ní. Každou volnou chvíli trávili spolu, protože se Cathaír snažil dohnat všechn ten čas, kdy se prakticky nemohli vídat.

Byl to skvělý člověk a báječný bratr. Lyn se na něj dívala s jistou pýchou, přestože ho poznala teprve nedávno. Když zrovna mluvil, zaujatě ho zkoumala, stejně jako ještě občas zírala na otce, aby konečně poznala jeho tvář a nahlédla i do jeho duše. Bylo mu dvacet sedm; už mu vlastně táhlo na třicítku a až na maličkosti nepůsobil dojmem nevytváraného hejska. Zdědil otcovu vysokou postavu a stejně jako Lyn i jeho oříškové oči a husté hnědé vlasy, ale v obličeji měl spíš matčiny rysy, tedy nakolik mohla soudit podle toho, jak ji znala z jejích pohyblivých fotek. Měl tišší, mírnější a jemnější povahu než otec, ale pohyboval se stejně elegantně, s mírně teatrálními, rozevlátými gesty. Byl netypicky vřelý, často se smál, hodně mluvil a rád ji objímal. Měl úžasně široké obzory a mysl tak otevřenou, že se do ní musel vejít celý vesmír. Když se zajímala, bez okolků jí vyprávěl o své práci a výzkumech, vždyť to koneckonců zůstávalo v rodině.

„A jak se ti daří ve škole?“ zeptal se, když už nakousli téma práce a vzdělání.

„Dobře,“ usmála se Lyn. „Je to dril, že se nestíhám nadechnout. Ale jsem ráda, že tak ze školy brzo vypadnu, protože tam se mnou vlastně chodí samé děti.“

„No jo, nemůžeš tam vlastně ani pořádně randit,“ smál se Cathaír. „Leda by sis nabrnkla někoho z učitelů, i když mezi nima taky není zrovna výběr, co?“

Lyn takový bezděčný útok nečekala, a tak se zarazila a do tváří jí stouplo horko. Vnímavý bratr si toho naneštěstí všiml.

„Ale copak?“ protáhl zaujatě. „Že by sis přece jen našla terč obdivu? Povídej, přeháněj!“

„Do toho ti nic není,“ ošila se. Dětský výraz ublížení, který se mu rozprostřel po tváři, by mu nemusel závidět leckterý herec.

„To nemyslíš vážně,“ chytil se za srdce teatrálním pohybem. „Jsem tvůj starší bratr, je mojí svatou povinností vědět i ty nejtajnější podrobnosti – jak bych ti jinak mohl dobře poradit a pomoci? No tak, Lyn, mně můžeš říct všechno, já se ti smát nebudu a nikomu to nepovím. Ty sama mě možná neznáš, ale moje malá sestřička byla vždycky můj neoblíbenější človíček. Počkej, až ti povyprávím, ke kolika tvým průšvihům jsem se za svých časů přihlásil – věřili mi to, protože koneckonců průšviháři jsou přece vždycky kluci – a kolikrát jsem se popral s kluky většími než já, jen protože si tě dobírali.“

Lyn se usmívala. Tvářil se opravdu upřímně a jeho emoce potvrzovaly, že to tak i myslel. Objala ho a povzdechla si.

„Dobrá, řeknu ti to, aspoň se mi uleví. Ale vlastně to vůbec nic není...“

Cathaír ji poslouchal zvědavě a vypadal, že nad tím přemýšlí. Nakonec pokýval hlavou.

„Tak starý Severus, co?“ nadhodil.

„Není starý,“ zamračila se Lyn.

„Já vím,“ zasmál se. „Chápu to, je dospělý. A k tomu je to taková velká sbírka tajemství, to asi musí mít svoje kouzlo, když se ti líbí takový druh lidí.“

Ale nedochází mi, proč se i ve svém věku chová jako pitomec. Člověk by řekl, že bude k dívce, na které mu záleží, aspoň milý. Vždycky jsem si myslel, že musí mít nějakou bolestivou chorobu nebo zranění, nebo ho prostě jen pořád bolí zuby, že byl tak neslavně naladěný, ale ono je to spíš asi choroba mysli.“

„Nemá to lehké,“ zastávala se ho Lyn, přestože v tu chvíli ani nevěděla proč. „Půl života byl nucen si na něco hrát. Možná se do toho položil natolik, že už nedokáže najít způsob, jak přestat. Nebyl vždycky tak nerudný – v léčebně byl jiný, jemný, bez těch ostrých hran, kterými se ohání normálně, i když to sebeovládání ho nepustilo.“

„Hm... Nenapadá mě, co mu mohlo přelétnout přes nos,“ zabručel Cathaír zamračeně. „Leda,“ pozvedl prst, „leda mu vadí náš otec. Jsou sice oficiálně přátelé, ale myslím, že ho Snape neměl nikdy v lásce. Tipl bych, že mu prostě záviděl ten snadný život, zatímco sám se od malička potýkal s problémy, nesnášenlivým světem a nakonec i se službou Voldymu.“

„Ty víš, že je Smrtijed?“ vyhrkla Lyn udiveně.

„Jasně. Táta ho znal už několik let předtím, než se jím stal. Bylo prý dost jasné, že toho vzápětí litoval, ale už se nemohl trhnout, protože by ho Voldemort zabil. Když ho Brumbál vytáhl z Azkabanu a poskytl mu zázemí a pomoc, byl tak vděčný, že se přidal i k Řádu. Teď hraje dobráka a donáší na Voldyho.“

„To mi sám řekl,“ přikývla Lyn. „Ale jak víš o Řádu? Měla jsem dojem, že je to něco strašně tajného, o čem vědí jen nejzavilejší Voldyho odpůrci.“

„Ani ne. Táta tam zvali dokonce dvakrát – jednou před lety, když Řád teprve zakládali, a podruhé letos na začátku léta, to za ním přišel Snape osobně, jestli si to nerozmyslel. Táta ale trval na tom, že zůstane nestranný. A jako kdyby tušil, že si tentokrát bude Řád brousit zuby i na mě, Snapeovi rovnou zakázal za mnou chodit a podpořil to výhrůžkami,“ usmál se pobaveně. „Nedívím se, že ti chtěl pomoci z cvokárny, i kdybys mu sama o sobě byla ukradená – chtěl z toho mít aspoň nějaký pocit zadostiučinění.“

„Páni. Netušila jsem, že jsme tak blízko oběma stranám,“ povytáhla obočí Lyn.

„Blízko možná jsme, ale tou neutralitou si děláme rovnou dva nepřátele.“ Cathaír ohrnul ret. „Já sice chápu, proč na tom otci tak záleží, ale v takovýchhle časech není lehké ani bezpečné nezávat žádnou stranu. Dřív nebo později někoho napadne, že by tě mohl zlikvidovat jako potenciální hrozbu, dokud tě nezačal chránit protivník.“

Lyn si ztěžka povzdechla.

„Jo, tak už lidi jsou schopní uvažovat,“ zamručela.

„Čili jsme momentálně všem pěkně na ráně a já jen čekám, odkud to přilétne,“ uzavřel věcně Cathaír a padl naznak na jeden z polštářů, o které se opírali polehávající na Lynině neskromné posteli.

„Aspoň že to konečně vím,“ usklíbila se a plácla sebou do svého polštáře. „Možná proto se mnou Snape nechce mít nic společného,“ napadlo ji po chvíli. „Třeba čeká, že jednou dostane za úkol mi podstrčit jed, nebo tak něco, a bojí se, že to nedokáže, když mě nechá přijít příliš blízko.“

„Možná,“ pokrčil rameny Cathaír. „On je vůbec taková zvláštní povaha. Když vezmu v úvahu, co jsi mi o něm pověděla, řekl bych, že ukazuje jen nejnужnější minimum sebe sama – a k tomu navíc ještě hraje opak. Víم totiž, že nikdo normální by si neoblíbil Draca, kdyby nemusel.“

Lyn se rozesmála.

„To jsi vystihl dobře. Asi těžko si může dovolit ho pérovat, když je jeho tafulda jeho starý kumpán. Možná i to je důvod, proč se chová chladně ke mně, když jako rodina tak lpíme na své neutrálnosti,“ zamyslela se. „Chápala bych to, jen kdyby se choval jinak, když jsme sami... Asi byl nucen i mě zařadit do okruhu nepřátel, když jsem s otcem najednou jedna ruka. *Zdalo* se mi, že z něj cítím zklamání, když jsem vykládala o tom, že jsem se svou rodinou zadobře – teď už zřejmě víم proč.“

Cathaír naslepo natáhl paži, nahmátl její rameno a pohladil ji.

„Nic si z toho nedělej, malá,“ konejšil ji. „Kdoví, třeba Voldymu jednou někdo srazí hřebínek a Snape se bude moct uvolnit. I když bych si nedělal zbytečné naděje, protože my chlapi jsme schopní si usmyslet cokoli, když se bojíme vás holek,“ zašklebil se.

„Páni, to je mi novinka,“ utrousila Lyn ironicky. „Jediné, co mě překvapilo, bylo to, že aspoň jeden z vás se konečně přiznal,“ usmála se.

„Kdo jiný než tvůj bratr nebo otec by ti měli říct, jak to v hlavách jejich druhu chodí?“ mrkl na ni a rozčuchal jí vlasy.

Štědrovečerní večeri spořádali ve třech za doprovodu gramofonu, načež se do noci bavili kouzelnými žabkami, historkami ze svých školních dnů a uplynulých Vánoc, a když se dostatečně rozveselili vínem, vyběhli ven do sněhu, koulovali se a stavěli sněhuláky. Skřítkové, jakmile měli navařeno, dostali volno a láhev vína a vesele slavili ve vlastní společnosti.

Ráno Lyn probudil Cathaírův zvučný hlas, když vrazil do jejího pokoje s náručí plnou dárků a volal, že je čas rozbalovat, načež si zabral polovinu její rozestlané postele a začal trhat z balíčků papír.

Lyn dárky vybírala dva týdny před Vánoci z dárkových katalogů různých obchodů, pro které si poslala. Vůbec totiž netušila, co by si otec a bratr mohli přát, když se s Cathaírem dosud ani nesetkala. Zamilovala se do voňavých papírků z londýnské kouzelnické parfumerie, a tak pro oba vybrala lahvičku kolínské na základě úvahy, že tím snad nic nezkaží. Cathaír vybalil křišťálový flakónek s potěšeným výrazem a přísál se na něj nosem s blaženě zavřenýma očima, což Lyn stačilo ke klidu duše.

Když byli v polovině, přidal se k nim otec, který se rozesmátý jako měsíček přišel podívat, zda vybral ke spokojenosti obdarovaných.

„Vím, že ti padnou maminciny staré hábity, tak jsem jeden vzal a nechal z něj vzít míry,“ komentoval s úsměvem, když se Lyn z měkkého balíčku vylila do klína neskutečně živá, jemně šeríková látka. „No tak, vyzkoušej si je,“ pobídl ji, „myslel jsem, že by sis je mohla vzít dnes na oběd, až přijdou hosté.“

Byl to společenský hábit, nebo tedy po mudlovsku sváteční šaty. Látka ji zakrývala od krku ke kotníkům a zápěstím, ale takový střih měla Lyn ráda; byly jí tak akorát, takže nebyly volné, ani ji neškrtily; sukně byla bohatě nabíraná, ušitá z několika vrstev různých látek, z nichž ta nejsvrchnější byla poseta třpytivými kamínky, jinak byly šaty poměrně prosté a decentní a jejich barva ladila s Lyninou kůží i vlasy. Vyplula ze své šatny a zatočila se v nich.

„Jsi jako princezna,“ rozplynul se otec. „Ty staré společenské hábity mají všechny honzíka, tak jsem si říkal, že bys možná ocenila něco modernějšího a lehčího.“

„Jsou dokonalé,“ usmála se. „Moc děkuju, tati.“ Na oplátku ho objala.

„Já děkuju za tu vůni,“ pozvedl otec lahvičku. „Ale pro tvoji informaci, v téhle rodině nikdo z rodičů a starších příbuzných neočekává, že ho někdo zavalí hromadou dárků. Tuhle tradici tu máme jen pro nejmladší, abyste se měli na co těšit, když už s námi musíte trávit svátky,“ zubil se. „Pro nás jste dárky vy sami. A ty, moje malá, jsi propásla mnoho Vánoc s rodinou...“

Lyn zjihla a místo řečnění otce opět jen objala, než se pustila do rozbalování zbytku balíčků.

Zůstala v šatech po zbytek dne; nemohla se nabažit toho hříšně příjemného princeznovského pocitu. Byla zvyklá na kalhoty a trička, levné a neutrální zboží, které nosila prakticky neustále, protože neměla v díři zrovna plno, co se týkalo jakýchkoli společenských událostí, svátečních večírků a plesů, a dny i večery obvykle trávila doma ve své vlastní společnosti. Připadalo jí, že se ocitla v poněkud netradičním domečku pro panenky nějaké bohaté a hrozně rozmazlené holčičky, a zve teď do svého pohádkového království ostatní panenky a panáčky na čaj.

Skřítkka jí k šatům zapletla vlasy, a to byla třesnička na dortu. Dlouho stála před velkým zrcadlem v síni a vnímala jak svůj nezvyklý vzhled, tak i zdobený rám zrcadla a krásu místnosti, kterou odráželo.

Pak se dokola fascinovaně probírala svými dárky. Většina byla pro ni, ačkoli i Cathaír dostal bohatou nadílku. Na cedulkách, lístečcích a pohlednicích byla přehršle neznámých jmen; Lyn přemýšlela, kolik asi má dalších příbuzných, které dosud zahlédla nanejvýš na starých rodinných portrétech po domě, aniž by tušila, kdo jsou a jak se jmenují, nebo jakým způsobem je s nimi spřízněná.

Vypadalo to, že víceméně všichni zmínění na cedulkách se dostavili i k obědu. Lyn trochu nervózně postávala s bratrem vedle otce, kdykoli pouštěl dovnitř další lidi. Všichni měli v rukou pozvánky adresované konkrétně jim, nebylo výjimky – když se Lyn ptala Cathaíra, stručně jí vysvětlil, že tak funguje magická ochrana domu, aby se do něj nedostal nikdy nikdo, aniž by to věděli jeho obyvatelé.

„Tati, to nemyslíš vážně,“ zalapala po dechu, když ji s blahosklonným výrazem minul Avery. Lord Downey se ošil.

„Nemohl jsem ho nepozvat,“ šeptal koutkem úst, zatímco se široce usmíval na další příchozí. „Jsme rodina, nevypadalo by to dobře a rozhodně by to nepřispělo naší bezpečnosti ohledně Voldemorta. Musíme to nějak překousnout.“

„On není špatný chlap, když člověk dokáže zapomenout na to, že je to Smrtijed,“ přisadil s Cathaír. Lyn jen rezignovaně potřásla hlavou.

Návštěvníci se štěbetajíc nahrnuli do obývacího pokoje a obsadili každou volnou plochu. Cestou nejeden z nich vrhal vzrušené pohledy na Lyn, která se jim raději vyhýbala. Občas k ní přistoupila nějaká tetička nebo strýček, nebo kdo že to, zahlaholili něco o jejím zdraví, jak vyrostla a tak dál, poplácali ji po tvářích a po ramenou, načež se přesunuli dál do místnosti a uzoblí si z tácu jednohubku, než se zabořili do křesla nebo židle. Lyn se cítila tak na pět let, tváře ji hořely a pokoušela se schovat za bratra, který se záviděníhodně opomíjen při pohledu na ni smál do dlaní.

Jakmile se všichni usadili, vzal ji otec kolem ramen a přivedl před obecnost, jako kdyby jim ji chtěl představit. Lyn by si přála se propadnout do země, ale neodvažovala se na to příliš soustřeďovat, aby se tak doopravdy nestalo a ona neskončila ve sklepě domu, nebo hůř, pod ním.

Lord Downey slavnostním hlasem všechny přivítal, vyjádřil svou radost, že letošní Vánoce tráví i se svou dcerou, která se po letech vrátila do školy, ladně obešel její „nemoc“, ale podotkl, že „přišla o paměť“, takže si nikoho z přítomných nepamatuje, aby na to brali ohledy, až s ní budou mluvit. Lyn si při té příležitosti prohlížela výrazy všech návštěvníků a kontrolovala jim emoce, aby si na ně předpřipravila nějaký názor, díky čemuž by ji pak nemohli snadno zaskočit a vykolejit. Byli to různí lidé, více i méně sympatičtí, konzervativní i pokrokoví, úzkoprsí i otevření, ale všeobecně při pohledu na ni vysílali onu sadu náklonnosti, starosti a zájmu, která signalizovala, že ji bez debat počítají za člena rodiny. Lyn se po tomto zjištění odvážila na všechny pousmát.

Po tomto projevu ji otec konečně pustil a nechal se vmísit do davu dle vlastního uvážení. Okamžitě na ni začal mávat jeden starý kouzelník, jehož postoj i projev tak silně připomínaly otcovy, že nemohla pochybovat o tom, že je to starý lord Downey.

„Pojď sem, holčičko, ať se na tebe podívám,“ přikázal kouzelník. Používal svůj hlas a tón jako nástroj vůle, ale v jeho nitru Lyn zřetelně rozeznávala nefalšovanou náklonnost. Vydala se k němu. „Jestli si z nás Tiarnach nestřílel, asi ti musím prozradit, že jsem tvůj dědeček,“ zasmál se ostře. Poklepal na opěrku svého křesla, aby si Lyn sedla. „Tak prý si nás nepamatuješ, co?“

Lyn jen zavrtěla hlavou. Cítila se hloupě. Měla pocit, že by je *měla* všechny znát, ale jejich tváře byly cizí a nové. Nemohla si pomoci, ale vnímala to tak trochu jako nevděčnost ze své strany. Jistě si zasloužili, aby si je a jejich činy, slova a koneckonců i dárky k Vánocům pamatovala.

„To se spraví,“ prohlížel si ji dědeček bezstarostně, jako by ztráta paměti byla něco jako špatně ostříhané vlasy. „Jak se ti vede ve škole, holčičko?“

„Dobře,“ hlesla Lyn. Co by na rodinných setkáních naprosto vyškrtla ze seznamu povolených témat ke konverzaci, byla rozhodně škola, vzdělání, zaměstnání a cokoli, co se toho jakkoli týkalo. Vždycky na to byla alergická a nezměnil to ani fakt, že nyní navštěvovala svou školu snů. Lord Downey se opět krákavě zasmál.

„Na tom nesejde, má milá,“ mávl rozměrnou rukou, ve které držel fajfku. „Downeyové si mohou dovolit být nevzdělaní, protože se nikdo neodvážá ani pomyslet na to, že by si z nás kvůli tomu utahoval. Jestli tě ve škole bude nějaký učitel příliš otravovat, jen mi to řekni, já už si s ním zajdu na slovíčko.“

Lyn se přinutila k vděčnému úsměvu. V životě ji nenapadlo se chovat jako Draco Malfoy a neměla v úmyslu s tím začínat, ani když měla tu možnost. Poklepala dědečka nejistě po rameni a raději vstala a vzdálila se s tím, že se musí seznámit i s ostatními. Ve skutečnosti zamířila k bratrovi.

„Copak, holčičko?“ napodobil Cathaír dědečkův hlas tak věrně, že ho za to pleskla přes ucho. „Taky ti nabízel, že si podá někoho z profesorů?“ smál se.

„Jo,“ ušklíbala se kysele Lyn, když si se založenýma rukama sedala vedle něj. „Jsem ráda, že se náš táta zřejmě povedl po někom jiném a pochytil trochu svěžejší názor na věc. Propadla bych se studem, kdyby si vzal do hlavy, že nakráčí do školy a seřve každého učitele, který se ke mně nechová přinejmenším jako k dědičce trůnu.“

„No jo, on je děda trochu staromódní,“ pokrčil rameny Cathaír. „Za jeho časů to na školách vypadalo jinak, vždyť je mu už přes osmdesát. On nechodil do Bradavic, víš, některý z našich předků založil kouzelnickou školu tady v New Yorku, takže až na našeho tátu a strejdu tam byli všichni Downeyové pečení vaření.“

„Umím si to představit, ale bohužel jen proto, že tou samou nafoukaností smrdí Malfoy a jeho tatíček,“ bručela Lyn. „Ti asi nebyli rádi, když se Bradavic ujal Brumbál a zavedl tam lidštější pořádky.“

„To rozhodně ne,“ přikývl.

„Schováváš se?“ ozvalo se Lyn u ucha, až nadskočila. V jejím zorném poli se objevila tvář s důvěrným výrazem. Vzápětí se vedle nich vmáčkl poměrně mladý muž s hezkou hřívou hnědých vlasů a modrýma očima. „Chápu,“ pokračoval věcně. „Taky nemám rád, když na mě civí jako na opičku v zoo. Já jsem Mossie, tvůj oblíbený strýc,“ usmál se pak a podal jí ruku. Lyn jí zmateně potřásla.

„Strejda Moss je mladší bratr naší mámy,“ doplnil Cathaír. „Je mu sotva čtyřicet a na škole prý býval průšvihář, aspoň mi to vždycky tvrdil.“

Mossie se smál.

„Já si myslel, že mám šanci udělat dobrý dojem, a on mě hned takhle v úvodu práskne,“ štouchl do něj přes Lyn, která je oba sledovala se zájmem.

„Mně se líbíš tím spíš,“ řekla bez okolků a podala si ze stolku pražená slunečnicová semínka. Bylo osvěžující mít starší příbuzné, kteří neměli sklony vás oslovovat jako malé děti, poplácávat po ramenou, štípat do tváří a cuchat vám vlasy.

„Tvá slova mě hřejí u srdce,“ přitiskl si Mossie dlaň ke zmíněnému vnitřnímu orgánu. „Jsem si jistý, žeš mě měla ráda vždycky, ale možná si jen moc fandím. Každopádně snad budeme mít od nynějška víc příležitostí to zjistit.“

„Jasně že tě měla ráda,“ ozval se znovu Cathaír. „To ty jsi byl jediný, kdo jí nevymlouval názory, kvůli kterým ji táta zavřel.“

„Kdybych jen tušil, jak to dopadne, radši bych ti naopak domluvil,“ zvažněl Mossie.

„To jsi na mě měl takový vliv?“ podivila se Lyn.

„Věřila bys mu i to, že je tráva modrá a nebe zelené,“ broukl Cathaír se smíchem.

„Tak to bych neřekl,“ ušklíbl se Mossie. „Měla svoji hlavu.“

„Táta na tebe i tak hrozně žárlil. Doteď tě nemůže vystát, už jen proto, že si myslí, že nás kazíš.“

„To je jeho problém,“ prohlásil Mossie lhostejně a protáhl se. „Já jeho metody taky neschvaluju.“

„Mossie, už zase je navádíš?“ ozval se ženský hlas. Nedaleko nich dosud tiše a nenápadně seděla žena s malou holčičkou v náručí. Vzhledem připomínala Mossieho a ve tváři měla vepsáno *Matka*. „Ne aby ses s Tiarnachem u oběda zase pohádal. Nemůžeš nikomu mluvit do výchovy dětí, už vůbec ne, když sám žádné nemáš.“

„Do výchovy dětí bych se neodvážil plést, Bell,“ sdělil jí klidně Mossie, „ale myslím, že dost dobře vím, jak zacházet s lidskými bytostmi.“

Žena stočila pohled na Lyn a usmála se. Hned vypadala příjemněji, i když její oči stále vypadaly mírně skelně, jako by jen stěží vnímala svět kolem sebe. V její blízkosti postávaly a posedávaly tři další dívky podobných rysů a netvářily se nadšeně, že tu musí být.

„To je teta Bell, Lyn, Mossieho druhá starší sestra,“ napovídal Cathaír. „Ona se vlastně jmenuje Jezabel, ale tak jí prakticky nikdo neřekne; to jsou ta biblická jména sheehanovic klanu, se kterými se jejich nositelé nemůžou smířit. Ty vzadu jsou její dcery, Scarlett, Sophie a Phoebe. Ta maličká je Erin, jsou jí tři.“

„Tvůj tatínek je na tebe pyšný, to je vidět,“ řekla teta Bell měkce. „Mossieho neposlouchej, má jen plnou pusou pohádek, ale žádnou představu o skutečnosti.“

Lyn i ji obdařila co nejupřímnějším vděčným úsměvem, ačkoli si myslela svoje. Vzhledem k tomu, že skutečnost byla zjevně stejně tvárná jako hrouda jílu, neměla Lyn zrovna sto chutí přizvukovat lidem, kteří stále žili v iluzi, že je svět jistý a neměnný jako skála. I její teta z původní reality byla podobně uzemněná živořením v nefunkčním manželství, ze kterého neměla odvahu odejít.

„Je mi líto, že nemohl přijít tvůj strýc, ale je na pracovní cestě v zahraničí,“ pokračovala Bell, čímž Lyn krásně doplnila asociaci s její dřívější rodinou. „Snad se všichni setkáme v létě o prázdninách.“

„Budu se těšit,“ vytrvala Lyn. Mossie ani Cathaír se nedali oklamat její snahou o upřímný úsměv a když se od nich teta Bell odvrátila, odtáhli ji do příjemně prázdné haly.

„Nemá cenu se zkoušet seznamovat se všemi,“ vysvětlil Mossie, jakmile byli z dosahu uší v obýváku. „Stejně si jich zapamatuješ sotva půlku. Budeš mít ještě dost příležitostí, o to se neboj. Downeyové a Sheehanové nevynechají jedinou příležitost k setkání, aby se mohli propalovat pohrdavými pohledy a častovat sarkasmem.“

„Proč?“ zajímala se Lyn.

„Je to jednoduché – jedni jsou šlechta a ti druzí ne, zbytek si domyslíš.“

„Aha,“ protočila oči.

„Ale z toho si nic nedělej, oni už jsou takoví, že si ty své malé guerillové boje jeden proti druhému užívají,“ šklebil se Mossie. „Kdyby bylo zle, zaklesnou se do sebe v nerozlučné formaci, uvidíš. Není to poprvé, co by se to stalo.“

„To se mi ulevilo,“ řekla Lyn a myslela to vážně. Bylo dost toho, že si vlivem samotné Voldemortovy existence šli po krku docela cizí lidé; rodina musela držet spolu stůj co stůj. „A co myslíš tím, že by to nebylo poprvé?“

„No, Voldemort přece povstal už podruhé, no ne?“

„Takže ty tomu taky věříš? V Bradavicích se to bere jako fáma.“

„Vím, čeho je schopný. A jestli Brumbál říká, že se vrátil, nehodlám se s ním přít. On není z těch, co by ze srandy rozšiřovali pomluvy. Mně osobně by stačilo už to, že se Avery začal zpíjet do němoty sedm dní v týdnu.“

„Jaký k tomu vlastně zaujímá postoj vaše půlka rodiny?“

Mossie pokrčil rameny.

„Taky víceméně neutrální. Přesněji řečeno si s tím moc nedělají hlavu. Naši rodiče se považují za příliš staré, než aby se ještě pouštěli do nějakého zbrojení, a Bell by v životě nenapadlo bojovat. Holky jsou spíš takové moderní princezničky, asi si ani neumí představit, co znamená žít ve válce.“

„Nehledě na to, že by jim teta Bell a strejda Rob ani nedovolili něco podnikat na vlastní pěst,“ dodal Cathaír. „Té nejstarší je teprve šestnáct.“

„Jak to, že nechodí se mnou do školy?“ podivila se Lyn, když si uvědomila, co jí na tom obrázku neseďí.

„Nešťastný starý O'Shea, to jako švagr, je zarytě přesvědčen, že dívky by neměly navštěvovat stejnou školu jako chlapci, takže všechny tři nejstarší chodí na dívčí magickou školu v Corku,“ povzdechl si Mossie, jako by je všechny litoval. „Právě tam je učí, jak se chovat a uvažovat jako cukrová vata. Maya se mu to snažila rozmluvit, ale když se Bell odmítla postavit na její stranu, radši už jim do toho nemluvila.“

„Maya?“ tápala Lyn.

„Tvoje máma,“ hlesl Mossie. Najednou zvažněl. „To je tak bizarní, že si nepamatuješ ani jméno své vlastní matky,“ řekl tiše. „Neumím si představit, jaké to musí být.“

Lyn mlčky pokrčila rameny. Mossie ji pohladil po tváři.

„Ale vyrostla z tebe krasavice,“ usmál se. „Jen škoda, že nejsi víc podobná mamince.“

„No tak, Mossie,“ zabručel Cathaír. Lyn cítila, že mu začalo být teskno. Stiskla mu rameno.

„No nic, pojd'te zase zpátky, děcka, aby si pro tebe Downey nenechal poslat,“ povzdechl si Mossie a zamířil zpět do obývacího pokoje, který stále bzučel hovorem.

Zanedlouho poté se hosté jako jeden kouzelník zvedli a zamířili do jídelny. Tam na všechny čekala luxusní hostina a v rohu seřazení vymydlení domácí skřítkové se slavnostními výrazy. Nastalo všeobecné postrkování a dohadování o židle, nakonec si však každý z přítomných našel své místo a potěšeně přelétl pohledem nadílku na dlouhém stole.

Lyn byla otcem nekompromisně usazena po jeho levici na jednom konci, Cathaír byl vtažen na židli naproti ní. Mossie se s omluvným pohledem a výmluvným posuňkem k Downeymu stáhl na opačný konec stolu, místo něj se Lyn ocitla ve společnosti dědečka a elegantního muže otcova věku, se kterým ještě neměla tu čest – až později se dověděla, že je to její strýc Bearach a je prakticky stejné povahy jako zbytek Downeyů.

Hovor při jídle téměř odumřel; Lyn se uvolněně pustila do své porce a bavila se jen tím, že se mezi sousty rozhlížela a zkoumala každého člena rodiny zvlášť. Když vynechala nervozitu a stud, byl to úžasný pocit, být v tak širokém kruhu lidí, kteří ji považovali za jednu z nich. Cítila se najednou zvláště bezpečně; její přátelé měli sklony se střídat a lásky odcházely prakticky dřív, než se stačily ohřát, ale rodina, to bylo něco, na co se člověk mohl spolehnout.

Po sladkém moučníku a kávě už zjevně nikdo neměl příliš chuť se vrhat jiným po krku. Většina osazenstva stolu seděla rozvalená s povolenými kalhotami a jen sotva dýchala. Všichni tři Downeyové si

vytáhli dýmky a spokojeně pokuřovali. Jakmile byli hosté schopni vstát, šli pohodlně trávit zpět do salonu.

„Tak, Elinor, kam se chystáš po škole, drahá?“ nadhodil strýc Bearach, když všem trochu slehlo. Bezva, napadlo ji v mezičase, další člověk s tím ošklivým zvykem, říkat mi oficiálním jménem.

„Ehm,“ zarazila se. „O tom jsem ještě tak úplně nepřemýšlela, zatím mám co dělat, abych dokončila těch pět ročníků najednou.“

„Och, promiň,“ plácl se strýc do čela, „zapomínám, že ještě zdaleka neskládáš OVCE. Ta tvoje nemoc ti pěkně zavařila, holčičko, musíš se rychle dostat na nohy. Až budeš vědět, co bys chtěla dělat, neváhej přijít za mnou, seznámím tě s řadou vlivných lidí a tvá kariéra může hned začít.“

„Díky,“ ukázala Lyn zuby. Viděla, jak Mossie za Bearachovými zády protočil oči.

„Jsem si jist, že to nebude potřebovat,“ mávl rozšafně rukou Avery. Seděl v hloučku žen a Lyn bylo jasné, že to jsou jeho sestry a matka. V prstech držel doutník a vypouštěl ke stropu husté obláčky dýmu. V druhé ruce měl sklenku sherry. Jazyk se mu začínal maličko zaplétat. „Takové krasavici stačí mrknout a pohodit vlasy a svět se jí položí k nohám.“

Lyn jen cítila, jak jí oči lezou z důlků. Avery byl naštěstí příliš pohroužen sám do sebe a do svého pití, než aby si toho všiml. Zbytek rodiny jeho poznámku zřejmě shledal přiměřenou a nevěnoval jí další pozornost. Mossie si však na čelo připlácl velké L vytvořené palcem a ukazováčkem, aby dal jasně najevo, co si o tom myslí, a přiměl tím Lyn tiše vyprsknout smíchy.

„Myslím, že Elinor všeobecně nepotřebuje, aby jí kdokoli cokoli dohazoval,“ zamračil se mírně pomačkaný starý pán z hloučku Sheehanových. „Je schopná si poradit sama. Koneckonců to má v krvi. Maya nebyla privilegovaná a dotáhla to na bystrozora.“

„Cože?“ vylétlo Lyn obočí. Otec po ní šlehl očima, načež obdařil staříka nenaloženým výrazem.

„Vím, že jsi zrovna na tohle pyšný, *tati*,“ procedil skrz zatnuté zuby, „ale já o ni kvůli tomu přišel a nedovolím, aby stejný osud potkal i moji dceru.“

„Už zase 'já, já, já', co, Tiarnachu?“ ušklíbl se děda Sheehan. „Pořád se snažíš předstírat, že Maya patřila jen tobě a jen ty jediný máš právo oduševněle truchlit? To je celá vaše rodina. Máš pravdu, jsem pyšný na to, že moje dcera chytala grázly, a jsem si jistý, že by Elinor plně podpořila, kdyby k tomu teď mohla něco říct.“

„To je dost možné.“ Downey už skřípal zuby. Do hovoru se nezávan vložil Avery.

„Bystrozor je dost nevděčná práce. Samé těžkosti a nebezpečí a žádný slušný plat.“

„To skoro zní, jako by posláný Smrtijeda bylo lepší,“ usekl Mossie, který se evidentně už neudržel.

„Ne, to zní, jako by na světě bylo jen jedno povolání, které stojí za řeč,“ vybruslil z toho hladce Avery, ale Lyn si dobře všimla nervózního tiků, který jí při Mossieho slovech projel.

„Já přece neřekla, že jsem se rozhodla stát bystrozorem,“ připomněla Lyn unaveně. Setkala se s pohledem postarší dámy po boku dědy Sheehana, což musela být její babička. Zjevně byla mírnější a rozumnější než její manžel, protože i v jejím výrazu objevila jistou únavu nad těmito kohoutími zápasy, které musely být při rodinných setkáních tradiční společenskou zábavou, něčím jako bylo zpívání koledí a tavení olova u jiných lidí.

„Bavíme se hypoteticky, drahoušku,“ usmál se na ni děda Sheehan. Otec ji pohladil po paži, ale nespouštěl oči z tchána.

„Ve vašem případě není nic hypotetické,“ bručel. „Doslechnete se, že nechat se vystřelit z děla je nový druh hrdinské smrti, a hned se běžíte postavit do fronty.“

„O hrdinskou *smrt* nikdy nešlo,“ opáčil Mossie. „A Maya měla vlastní rozum, to sám víš nejlíp.“ Downey se ušklíbl a jal se ho ignorovat.

„Nechci, aby moje dcera uvažovala stejně; existuje celá řada důstojnějších postojů, které člověka nestojí zdraví nebo život. Cathair slouží skvělému účelu v bezpečí a za dobré peníze. Elinor by se měla vydat stejným směrem.“

„Snažíš se jí kázat, co?“ rýpl si děda Sheehan. „Za těch deset let ses ani trochu nezměnil. Možná kdybys nebyl takový tvrdohlavý kozel, nemusela ta holka skončit ve cvokárně. V tvójí přítomnosti i mně začíná hrabat, a to tě musím snášet jen pár dní v roce.“

„Co se tím snažíš naznačit?“ zasyčel Downey.

„Co kdybyste se kvůli mně nehádali?“ nadhodila Lyn bez valné naděje. Tentokrát si jí ani nevšimli. Pokývala hlavou a zvedla se k odchodu; ani tehdy ji nikdo nezastavil. Doploužila se tedy ke stolku s jednohubkami a vhodila si jich do úst několik najednou.

Člověk má vždycky sklony si rodinné rozepře představovat daleko klidnější a příjemnější, dokud jich není přímým svědkem. Lyn jen tak ze zvědavosti přemýšlela, pokolikáté už se asi otec s dědou na toto téma pohádali. Uznávala šťavnatou výměnu názorů, ale jen tehdy, měla-li nějaké pozitivní výsledky, jež následující výměnu alespoň posunuly k jiným záležitostem, pokud přímo nevyřešily celý problém. Tohle vypadalo, jako kdyby se ti dva domluvili, že si při hádce budou jen brousit vtíp.

Uvědomila si, že místnost ztichla. Rozhlédla se a zjistila, že důvodem byla opět ona. Děda Sheehan a otec ji z nějakého důvodu hledali, přestože stála jen kus od nich, a při tom stihli jeden druhého obviňovat z toho, že ji rozrušili. Bezděky ji napadlo, jak dlouho se k ní ještě budou všichni chovat, jako by se měla každým okamžikem nervově zhroutit.

Popošla k Mossiemu a žďuchla ho do ramene.

„Co se děje?“

Trhl sebou a zadíval se na ni nevěřičně. Zamrkal, popadl ji za rukáv a s nepřesvědčivě nevinným výrazem ji odtáhl ze salonu.

„Co to mělo znamenat?“ obořil se na ni tiše. Lyn ho obdařila nechápavým pohledem.

„Co mělo co znamenat?“ opáčila nenápaditě.

„Kam jsi zmizela? A jak ses dostala za mě, aniž si tě kdo všiml?“

„Jseš si jistý, že ti neharaší?“ zamračila se Lyn. „Protože jestli ne, obávám se, že cvokatím já.“

„Celou dobu jsem seděl naproti tobě,“ nadechl se Mossie zhluboka, „najednou koukám, že tam nejsi – a věř mi, že nejsem z těch, co by si nevšimli, jak se zvedáš a odcházíš. Táta, Downeyovi a Avery si to uvědomili o něco později, ale ti si na rozdíl ode mě opravdu myslí, že se jen příliš zabrali do hádky. A pak do mě někdo drkne a zničehonic stojíš vedle mě, jen tak, puf! Jak si to mám vysvětlit?“

Lyn chvíli přemýšlela. Mossie se opravdu nezdál být nevnímavým člověkem; zrak mu neustále živě těkal z místa na místo, aby mu nic neuniklo, a když s ní mluvil, neměla pocit, že při tom krouží duchem někde jinde, jak to mělo ve zvyku mnoho jiných.

„Já ani nevím,“ zadrhla se. „Štvalo mě, že mě používali jako důvod k souboji jazyků, tak jsem si přála zmizet. Asi jsem se na to soustředila příliš, v té přestrelce nebylo snadné přemýšlet o následcích.“

Mossie na ni stále upíral prázdný pohled.

„Chceš říct, že jsi nechtě provedla kouzlo?“

„Asi jo.“

„To tedy bylo po čertech dobré. Downey léta tvrdil, že jsi moták a padlá na hlavu, a najednou jsi tady, chodíš do Bradavic, zvládáš pět ročníků zároveň a pak si jen tak chodíš po domě a čaruješ, aniž bys o tom přemýšlela?“

„Co chceš slyšet?“ rozhodila paže.

„Chci vědět, co se stalo, ale od tebe a tentokrát pravdu,“ mračil se Mossie. Lyn si založila paže na hrudi a semkla rty. Ztěžka si povzdechl a zmírnil tón. „I když mě tvůj taťulda nesnáší, i on by ti upřímně řekl, že *mně* důvěřovat můžeš. Jsem tvůj oblíbený strýček, měl bych být tvou zpovědní vrbou, a místo toho jsem pořád z kola ven. Zmizela jsi na deset let z povrchu zemského, a teď, když jsi zpět, mi ani nepovíš, co to mělo znamenat? Dělán si o tebe starosti a nemám v úmyslu nechat Downeyho, aby za tebe rozhodoval sám. Nelíbí se mi, jak s tebou naložil; podle mě jsi byla dokonale zdravá. Tak mi to všechno prosím vysvětli, ať nemusím dělat závěry z toho minima pokroucených informací, co mám.“

Tvářil se opravdu starostlivě a po menší inspekci v jeho emočním proudu Lyn shledala, že se mu opravdu může svěřit i ohledně tak choulostivých záležitostí. Přikývla a nadechla se, aby nějak začala, ale přerušily ji hlasy. Po schodech scházeli její otec a dědeček a ještě stále byli uprostřed pře. Když ji uviděli, pospíšili si halou k ní.

„Lyn!“ vykřikl otec. „Kam ses poděla? Bál jsem se o tebe.“

„Slyšíš to?“ obrátil se k ní kousavě děda Sheehan. „Zase je to jen o něm. Jako bych tu běhal po domě proto, že mě to baví.“

Obrátila oči k nebi.

„Tati, prosím tě,“ povzdechla si a odtáhla ho za rukáv dál od středu pozornosti. „Doufám, že si pamatuješ, že jsem nebyla opravdu duševně narušená a to celé byl jen krycí manévr. Mám pocit, že sis na to hrál tak dlouho, že nejsi schopný mě vnímat jako rozumnou bytost, která nepotřebuje mít za zadkem tatínka, *aby se neztratila ve vlastním domě*,“ syčela nenalozně.

„Ty se v domě ztratit můžeš, ale já bych přesto měl pořád vědět přesně, kde jsi,“ odsekl netrpělivě Downey. „Pořád tě hlídám stejným kouzlem. A nemysli si, že by se ti nemohlo nic stát – Avery si tě mohl klidně hodit pod kabát a odejít s tebou!“

„Avery seděl celou dobu vedle tebe!“

„To je jedno, ale *mohl* to udělat! Co se stalo, zase jsi kouzlila? Tohle mi nesmíš dělat! Málem mě trefilo, to se mě chceš zbavit?“

„Nebyl to úmysl, někdy to prostě nedokážu ovládat.“

„Tak se snaž. *Prosím*, Elinor, stačí malá chyba a svezeme se všichni po hodně kluzké šikmé ploše až do pekla, jestli tedy po smrti existuje místo, které by bylo horší než tohle.“

„*Slibuju*, že se budu hlídat, jak jen to půjde, tati. A už pojď, Mossie s dědou na nás podezřívavě koukají.“

„Ať,“ odfrkl si Downey. „Jím nikdy nedělalo potíže si domýšlet pohádky.“

„Chci Mossiemu říct pravdu,“ opáčila Lyn.

„Cože?!“

„Tvrdil, že kdybys odsunul stranou svoje osobní pocity, řekl bys o něm, že mu můžu důvěřovat. Je to tak?“

Downey chvíli mlčel a zdálo se, že doutná. Nakonec splaskl.

„Ale ano,“ odušil vyhýbavě. „Zakazovat ti to už nemám právo. Ale to neznamená, že bys měla poslouchat jeho rady,“ pohrozil jí prstem. „Myslí stejně zhoubně jako zbytek té jejich smečky. Přišla bys kvůli němu do samých potíží.“

„Klid, stejně nesnáším, když mi někdo radí.“

Bez předchozí domluvy unisono nasadili bezstarostné úsměvy a opět se připojili k Sheehanům. Děda na Downeyho vrhal jízlivé pohledy, zatímco Mossie se mračil. Když Lyn s Mossiem opět osaměli, vzala ho za ruku a odvedla nahoru do svého pokoje.

„Mám pocit, že tomu sama přestávám tak docela rozumět,“ nadhodila, když se usadili. „A i když to zní divně, nevím toho zase o tolik víc než ty. Zkusím ti to povyprávět tak, jak si to pamatuju já...“

Mossie se neodvážil ji přerušit, ačkoli Lyn měla dojem, že byl jen příliš šokován, než aby dokázal vypravit hlásku. Když domluvila, dlouho se díval do stěny. Nakonec se nadechl.

„Jseš si tím jistá?“

Lyn smutně zakroutila hlavou.

„Nevěříš mi, co?“

„Neber si to osobně, ne že bych nechtěl,“ vykulil na ni oči, „ale nějak nemůžu. Přijde mi to absurdní.“

Lyn se rozhlédla po pokoji, jako by v něm mohla najít nápovědu. Pak ji ale něco napadlo. Soustředila se a nechala všechny drobné věcičky v ložnici vznést do vzduchu, načež začaly rotovat kolem ní a Mossieho jako malé měsíce kolem planet.

Viděla, jak mu spadla čelist. Nepřítomně štouchl do kartáče na vlasy, který mu proletěl kolem obličeje.

„To děláš ty?“ obrátil se k ní.

„Ne, to dělají malí zelení démonci, kteří se mi nastěhovali do těla a řídí ho jako vesmírnou loď,“ odušila, ale v naprosto vykoježené Mossieho mysli se tento výrok nesetkal s pochopením. „Jasně, že jo.“

„Bez hůlky?“

„Viděl jsi mě něčím mávat? Je ještě pořád zabalená ve školním kufru,“ hodila hlavou k hromádce v rohu. „Zakázala jsem skřítkům se jakkoli dotýkat mých osobních věcí, protože jsem se cítila, jako kdybych zase bydlela s mámou. Myslím tu původní...“

„Na tohle budu potřebovat víc času,“ prohlásil Mossie pevně. „Nevadí, když si to zatím zjednoduším? Dejme tomu, že ty jsi ty a znám tě celý tvůj život.“

„Znáš mě celý svůj život,“ povzdechla si Lyn unaveně. „Jen to nefunguje opačným směrem, to je celé. Cathaír by ti to mohl vysvětlit v nějakých odbornějších termínech.“

„On tomu rozumí? A věří?“

„Jo. Ani mu to netrvalo dlouho.“

„Bezva, to jsem potřeboval vědět,“ usmál se Mossie a bylo vidět, že se mu ulevilo. Lyn se rozesmála.

„Tobě ke spokojenosti stačí jen to, že mi věří někdo další?“

„Ne, ale Cathaír byl vždycky nejchytřejší a nejrozumnější člověk, jakého jsem znal, když nepočítám taková esa, jakým je Brumbál, takže jeho slovo pro mě má svoji váhu.“

„Je to skvělý kluk,“ přikývla Lyn.

„To je. Dohromady budete skvělý tým.“

„To už mi říkal otec, ale nenapadá mě, co bychom asi tak mohli podnikat, aby to přineslo nějaké týmové výsledky,“ uchechtla se. „Navíc žije na opačném konci Států a má svoje starosti.“

„Kdyby na to došlo, věř mi, že bude v mžiku po tvém boku, malá,“ pohládl ji Mossie po vlasech.

Lyn pak po zbytek rodinné sešlosti tiše popocházela místností a při pohledu na švitořící hlouček lidí přemýšlela, jaké to asi mohlo být, vyrůstat jako součást téhle rodiny.

Zrak jí jednou padl na matčinu fotografii v rámečku na krbové římse. Byl to zřejmě portrét na zakázku, protože byla nastrojená, jemně nalíčená, měla vyčesané vlasy a seděla způsobně s rukama v klíně, i když jí oči zářily a koutky úst cukaly, jako by užuž chtěla vyprsknout smíchy. Lyn fotku popadla a podívala se na zadní stranu rámečku.

Magdalene Sheehan, 1983.

Letopočet jí nic neříkal; umínila si, že se musí prohrabat rodinnými dokumenty a zjistit trochu víc. Stále si nebyla jistá, zda už je správná doba poznat svou novou matku, ale samotná zvědavost jí nedala. Otce se ptát nechtěla; všimla si, že kdykoli mu oči zalétly k některé z matčinych portrétů v rámečku, v jeho očích se objevil žal. Ani Cathair její ztrátu nenesl lehce.

Cítila, jak se jí někdo tiše připlížil za rameno, a prudce k němu obrátila hlavu. Byl to Mossie. Zamyšleně se díval na fotografii v rámečku.

„To se teprve seznámila s tvým otcem,“ komentoval tichým hlasem. „Myslím, že ten portrét udělali zrovna v den, kdy si spolu poprvé vyšli – proto tak zářila. Řekla to tehdy jen mně,“ pousmál se. Lyn mu stiskla ruku.

„Musíš mi o ní někdy povyprávět, Mossie,“ požádala.

„To víš, že povyprávím...“

Hosté se rozešli po páté hodině, jakmile vstřebali lehký odpolední čaj. Lyn přetrpěla další řadu poklepávání po ramenou, štípání do tváří a cuchání vlasů, než se všichni postupně vytratili do sametové tmy venku. Mossie se u ní zastavil, aby ji objal, a při té příležitosti jí pošeptal, že se mu má ozvat, kdykoli bude potřebovat pomoc a pochopení.

„Znáš to, až tvůj taťulda bude zase k nesnesení, a tak,“ mrkl na ni a Lyn se tiše zasmála.

Lord Downey si ještě dvě hodiny po odchodu hostů vrčel cosi pod vousy, a tak se oba sourozenci sebrali a vydali na zahradu, kde uspořádali další mistrovství v koulování.

Při nejbližší příležitosti si Lyn ráno přivstala, aby se mohla o samotě projít domem a pohledat nějaké konkrétnější údaje o své rodině. Měla šťastnou ruku: našla velikou složku s nadpisem *Dokumenty* hned ve druhé skříní, kterou otevřela; ležela tam v ozdobné dřevěné truhle spolu s dalšími fotkami a různými pamětihodnými drobnostmi. Lyn popadla celou truhlu a schovala se s ní ve své ložnici.

Byla to sbírka více i méně oficiálních pergamenů – rodné, oddací a úmrtní listy, rovněž vysvědčení z Bradavic, dokonce i pozvánky, průvodní dopisy a podobné harampádí, všechno pečlivě uhlazeno, setříděno a složeno. Lyn si s úsměvem představovala, jak otec jeden svitek po druhém sbíral a s láskou ukládal, kdyby se to někdy ještě hodilo.

Štěstí jí opravdu přálo: úplně na dně truhly, jako by to sloužilo jen coby podestýlka, ležel složený obrovitý starý pergamen. Měl roztržené okraje a na přeložených místech byl skoro průhledný. Lyn ho na podlaze ložnice rozložila, jak nejopatrněji mohla, a pak přinejmenším hodinu fascinovaně zkoumala neuvěřitelně košatý rodokmen své rodiny. Snažila si z něj zapamatovat co nejvíce, aby příště alespoň tušila, s kým je jak spřízněná, i když žádné portréty u jmen bohužel nebyly – ani by se tam nevešly.

Prohlížela si i erby. Downeyové měli ve znaku červenou, zlatou a lvy, kdežto Sheehanové tmavě modrou, bílou a hrdličku. Lyn si jen tak ze zájmu chvíli představovala, jací lidé je asi vytvářeli a jestli skutečně disponovali povahovými vlastnostmi, jež měly erby symbolizovat.

Když se prošla domem ještě jednou, po mnohem delším hledání, kdy se už obávala, že bude při činu přistižena někým z rodiny nebo domácím skřítkem, našla bednu s fotografiemi. Doufala, že alespoň na polovině z nich bude po zvyku napsáno, kdo na nich je a v jakém roce byly pořízeny, podobně jako na matčině portrétu v salonu.

Naděje nezklamala. Lyn bezdeše listovala maličkými i obrovskými snímky, z nichž na ni mávala řada nejrůznějších lidí. I tato sbírka musela být požeňnaně stará, neboť obsahovala i malé portréty bez rámu

(zjevně ty, které *nevisely* po domě, jak bývalo zvykem) zobrazující předky až z jedenáctého století. Skoro by se nedivila, kdyby někde na dně objevila antické busty a sochy, ale ty se buď nedochovaly, nebo ani nikdy nebyly k dispozici.

Lyn si všechny tváře prohlížela pozorně a se zájmem, a tak když na dveře její ložnice zaklepal bratr, měla takříkajíc v oku alespoň tři čtvrtiny žijících členů rodiny. Rychle všechno zabalila a schovala pod postel, aby mohla v další chvíli soukromí pokračovat, a vydala se s Cathairem na snídani.

5. leden

Návrat do školy byl nepříjemný a mrazivý. Lyn se v napjatém očekávání nedokázala vyspat a ráno ji navíc příliš brzy vzbudil domácí skřítek, kterému se podařilo při jinak neslyšném úklidu její ložnice shodit na zem skleněnou lampu. Ke všemu musela kvůli časovému posunu vyrazit o několik hodin dříve než ostatní studenti.

K nádraží ji přemístil Cathair, který kvůli ní zůstal doma celé prázdniny, prý aby si jí trochu užil, než zase zmizí pod haldou učení, a plánoval odjet zpět na Floridu ten samý den večer.

„Á, staré dobré Bradavice,“ povzdechl si nostalgicky. „Bylo tu vážně dobře.“

Piš mi,“ usmál se na ni a naposledy ji objal. „Budu ti držet palce při zkouškách, ale nepochybuju, že to zvládneš.“

Když zmizel, vydala se Lyn se zástupem spolužáků ke kočárům. Sněhu bylo po kolena a všichni měli brzy promočené kalhoty i hábity. Lyn se vyhoupla do jednoho z krytých vozů a zjistila, že se dívá do čtyř nebelvírských tváří, včetně Harryho Pottera, se kterým vlastně zatím nepromluvila ani slovo.

„Jej, nazdárek,“ vyhrkla. „Pardon, myslela jsem, že tu ještě máte místo.“

Chtěla se zase spustit zpátky, když ji k jejímu nekonečnému údivu zarazila Hermiona.

„Ne, můžeš klidně zůstat, však se vejdem,“ mávla na ni a dokonce vykouzčila malý úsměv. Lyn jí oplatila, vtáhla se dovnitř a drkla si vedle Nevillea, který jí s Hermionou udělal místo. Raději se zadívala oknem kočáru ven, aby nemusela sledovat pohledy, které po kamarádce vrhali Harry s Ronem.

Myšlenky jí ulétly kamsi do hradních prostor. Představovala si, jak Snape asi přechází po svém kabinetu a s pramalým nadšením očekává jejich návrat. Jestlipak existuje způsob, jak ho přimět chovat se k ní zase lidsky, i kdyby pouze v přísném soukromí? Jak mohl být tak nesnesitelně předpojatý, aby ji považoval za nepřítel jen proto, že se usmířila se svým otcem? Musela zjistit, co doopravdy cítil, i kdyby tím riskovala jeho nevraživost. Musela vědět, co to před ní tak důkladně tajil...

Probudila se trhnutím, protože s ní někdo třásl. Rozespale zamrkala a zaostřila pohled do Hermioniny starostlivé tváře.

„S-so je?“ broukla.

„Co je? Ona se ještě ptá?“ slyšela v pozadí Ronův nevěřící šepot.

„Udělala jsem něco?“ probrala se najednou a napřímila se na sedadle. Hermionin výraz ji znepokojoval.

„Chovala ses vážně divně,“ pípl Neville, který se tvářil skoro stejně.

„Jak?“ naléhala Lyn.

„Ve spánku jsi začala levitovat,“ vysvětlila jí tiše Hermiona, jako kdyby se bavily o nějakém nepříjemném tajemství. „Vypadalo to, že sis tak našla pohodlnější polohu, takže jsme si toho radši nevšimli, i když jsi trochu vlála a občas do někoho drkla. A pak ti zničehonic vzplály šaty, což nás všechny vyděsilo, ale vypadá to, že ty plameny tě jen usušily a zahřály a zase bez škod uhasly. Ron od nich ale chytl a dost zpanikařil, než zjistil, že to nepálí.“

Lyn na ni zírala s otevřenou pusou. Pak si vnitřně zkontrolovala všechny kousky těla; byly na svém místě, v suchu a v teple.

„Fakt?“ hlesla stále nevěřičně.

„Jo,“ zabručel Ron a bezděčně si sáhl na rukáv, zřejmě ten zasažený.

„Promiň,“ stáhla Lyn obličej do lítostivého šklebu. „Všem se vám omlouvám. Nevěděla jsem, že něco takového dělám ve spánku, ale to se asi stává, jakmile člověk nemá vědomou kontrolu nad svou magií.“ Drmolila a snažila se svými slovy naznačit, že je to naprosto běžná věc, které není třeba věnovat

zvýšenou pozornost. „Musela mi být zima, tak jsem se zahřála, aniž bych o tom věděla. Normálka, jako když začátečníci jako já vyhazují do vzduchu kotlíky,“ nasadila nepřesvědčivý úsměv.

Hermiona se na ni ale stále dívala nedůvěřivě. Když už se Lyn i všichni ostatní trochu uvolnili, nenápadně sebrala z boku kočáru trochu sněhu, kterým byl oblepen díky nelítostnému větru, a hodila po Lyn sněhovou kouli tak, aby ji dobře viděla přilétat. Osazenstvo kočáru pak fascinovaně sledovalo, jak se koule ve vzduchu zastavila kousek před cílem, jako kdyby kolem ní přestal plynout čas. Lyn se kousla do rtu.

„Proč jsi to udělala?“ obrátila se nechápavě na Hermionu, když sněhovou kouli popadla a vyhodila oknem ven. „Chceš mě dostat do potíží?“

Hermioně překvapeně vyskočilo obočí.

„Ne, promiň, jen jsem to chtěla vědět,“ pokrčila rameny. „Ovládáš kouzla bez hůlky, vid’?“

„Ano. O tom ale nesmí nikdo vědět, rozumíte?“ rozhlédla se po ostatních. „Není pro mě, ani pro moji rodinu bezpečné, aby se k jistým osobám doneslo, co umím.“

„Myslíš Voldemorta?“ zeptal se bez okolků Harry. Ron a Neville se maličko ošili, ale čelili zvuku toho jména daleko statečněji, než kdy bylo popsáno v knize. Lyn pouze přikývla.

„My to nikde šířit nebudem,“ ozval se Ron. „A i kdyby to někomu uklouzlo, stejně nám asi nikdo neuvěří, protože si všichni myslí, že jsi...“ Větu nedokončil, když si uvědomil, co se chystá říct. Sklonil hlavu. „Promiň.“

„To je v pohodě, zvykla jsem si,“ odušila Lyn, ale ve skutečnosti ji to opravdu zamrzelo. „A vy si to myslíte taky, předpokládám.“

„Já ne,“ vrtěla hlavou Hermiona. „Brumbál tě považuje za naprosto přičetnou a to mi stačí. A nikdo z učitelů se k tobě nechová s nějakými zvláštními ohledy, naopak mám dojem, že ti dávají zabrat.“

Lyn na ni vrhla vděčný úsměv.

„Takže to nikomu neřeknete?“ ujišťovala se. Všichni sborem pokývali hlavou. Lyn se trochu ulevilo.

„Měla bych ale jeden nápad,“ ozvala se po chvílce Hermiona. Mluvila pomalu a opatrně a házela přitom nejisté pohledy na Harryho a Rona. „Kdyby to zůstalo jen mezi několika důvěryhodnými lidmi, nenapadlo tě, že bys to mohla předat dál? Víš, když se teď... *Voldemort*,“ vymáčkla namáhavě, „vrátil, mohlo by pro mnohé z nás znamenat ohromnou výhodu, kdybychom nemuseli být pořád odkázáni na své hůlky. Mohli bychom se bránit, i kdybychom o ně přišli.“

Lyn na ni zvědavě zírala.

„No?“

„Hermiono, to snad nemyslíš vážně,“ zašeptal Ron a ani se nesnažil nebýt slyšet.

„Rone, myslím, že je to skvělý nápad,“ opáčila. „Máme toho ještě spoustu, co se můžeme naučit, a kouzlit bez hůlky neumí jen tak někdo. Downeyová by nám mohla hodně přispět.“

„Ale vždyť je to...“ začal Ron, ale opět větu nedokončil, jen se na Lyn nedůvěřivě podíval.

„Zmijozelská?“ nadhodila chladně. „Jestli ti jde o tohle, musím tě zklamat. S naprostou většinou lidí ze své koleje se ani nebavím, natož abych s nimi kamarádila, přednostně proto, že mě považují za cvoka, ale taky z toho důvodu, že moje rodina je už po staletí neutrální. Ne všichni zmijozelští jsou předpojatí, slizcí a se sklony k násilí. Ale počítám, že jste při svých svatých povinnostech Nebelvíru nikdy neměli čas si to uvědomit,“ dodala kysele.

„Tak klid,“ zasáhla Hermiona. „Downeyová má pravdu, nemůžeme podléhat předsudkům.“

Voldemort se své odpůrce snaží rozdělit, aby se k nim tak snáze dostal; nesmíme dovolit, aby se mu to podařilo. Sám Klobouk na začátku roku zpíval v tomhle duchu. Je nejvyšší čas se trochu přiblížit i lidem, které jsme dřív nepovažovali za přátele.“

„V jednotě je síla,“ pronesla filozoficky Lyn. Všimla si, že ji Harry upřeně pozoroval, jako kdyby používal nějaký vnitřní radar, aby se ujistil, jestli není falešná. Pak teprve promluvil.

„Čím bys nám mohla přispět? Nevěděl jsem, že se dá naučit kouzlit bez hůlky, vždycky jsem si myslel, že ta věc je jediný způsob, jak schopnosti ovládat a regulovat.“

„Ne všechno, co vám tlučou do hlav ve školách, je nutně pravda,“ věnovala mu Lyn unavený pohled.

„Takže podle tebe by každý měl být schopný kouzlit jen tak, s holýma rukama?“

„Nevím. Každý možná ne, záleží asi na psychických předpokladech. Řekla bych ale, že naprostá většina kouzelníků by to měla zvládnout. Dokázali jste to přece, ještě než jste přišli do školy.“

Neville vedle ní tiše zasténal.

„Já asi budu ta pověstná výjimka potvrzující pravidlo,“ povzdechl si. „Jsem nemožný i s hůlkou, natož pak bez ní.“

„Já z hůlky nikdy nedostala nic než jiskry,“ usmála se na něj povzbudivě Lyn. „Nikdy nevíš, možná v tobě dřímají netušené možnosti,“ mrkla.

Neville se nedal tak snadno rozveselit, nicméně její pokus ocenil smutným, beznadějným úsměvem malého, chlupatého a celý život pronásledovaného tvorečka.

Zdalo se, že mezi slavným trojlístkem mezitím došlo k jisté nevyřčené dohodě. Hermiona se k ní naklonila.

„Chtěla by ses přidat do našeho kroužku obrany proti černé magii?“

„No já nevím,“ ošila se Lyn. „Hádám, že to není moc neutrální aktivita. Otec mě zabije, až se o tom dozví.“

„Neměl by,“ zavrtěla hlavou Hermiona. „Je to tajný spolek, protože Ministerstvo přece zakázalo všechna taková sročení. Vědí o nás jen sami členové a pak učitelé, kteří nás tiše podporují a chrání. Nikdo nebude mluvit o tom, že ses přidala – a jestli, dozvíme se kdo,“ usmála se a vytáhla roličku pergamenu. „Když se sem zapíšeš, prozradíme ti datum, čas a místo dalšího setkání; konají se nepravidelně, aby nás nikdo nemohl vyčmuchtat. Pergamen jsem zaklela, takže nikdo nepovoláný si z něj tvé jméno nepřečte, a navíc díky tomu taky poznáme, kdo nás vyradil, pokud k tomu dojde.“

„To je fakt šikovný,“ ocenila to Lyn upřímně a přitáhla si svitek k sobě. Ani si neuvědomila, že se neobtěžovala vytáhnout brk a kalamář, které měla stejně někde na dně kufru daleko za všemi kočáry, a podepsala se jen tak prstem ve vzduchu, zatímco na povrchu pergamenu se objevoval inkoust.

„Sakra, to chci taky umět,“ prohlásil Ron, který jí zíral na ruce. Lyn se na něj usmála a podala list zpět Hermioně. Ať už by sama o sobě s Voldemortem raději bojovala nulovou pozorností, lidé, na kterých jí záleželo bez ohledu na to, že ji neznali, s ním hodlali bojovat. Necítila se dost silná na to, aby se dokázala dívat, jak přicházejí k úrazům nebo umírají, zatímco ona sedí na zadku v bezpečí. Mohla jim koneckonců přispět aspoň znalostmi.

„No,“ nadechla se Hermiona. „Vítej v Brumbálově armádě, Downeyová.“

„Díky. Říkejte mi Lyn.“

6. leden

Ve sklepeních se o první přestávce shromáždila skupina lidí navlečených v silných vrstvách teplého oblečení. Lezavě mrazivé počasí bylo na hradě nepříjemné dokonce i ve Velké síni a sklepení se měnila v soukromé ledové peklo. Kdyby sem někdo donesl uplácaného sněhuláka, stál by nejspíš neporušen až do jara. Lyn nepochybovala, že se aspoň jednou za pár let našel nějaký student, který to zkusil. Nejspíš si za

to vysloužil ošklivý školní trest od Filche, nebo přímo od profesora lektvarů, pokud nebyl tak zdatný školní šprýmař jako třeba Fred a George Weasleyovi.

Snape přivlál svým typickým netopýřím způsobem a vrazil do třídy, aniž komukoli věnoval jediný pohled. Lyn si nehlasně povzdechla a se zbytkem studentů se nahnula dovnitř. Podařilo se jí zabrat jednu z lavic úplně vzadu a Farida a Mallory si přisedli k ní.

„Jaký jsi měla Vánoce?“ nadhodil Mallory nenápadně, když si připravovali pomůcky.

„Luxusní,“ usmála se Lyn. „Strávila jsem je s otcem a bratrem. Jedli jsme, pili, povídali si a venku ve sněhu se koulovali. Taky jsme si stihli dát letošní kolo rodinných rozepří, když na oběd přišli příbuzní. Jaké jste měli prázdniny vy?“

„To můj brácha se doma neukázal, ani se neozýval, takže my strávili dva týdny jako na jehlách,“ zabručela Farida. „A pořád o něm nejsou zprávy. Každým dnem pročítám Věštce a čekám, kdy se tam objeví, že našli jeho mrtvolu.“

Lyn byla šokována.

„Jak je to možné? Co se mu mohlo stát?“

Farida jí věnovala pohled plný významu. Tvářila se vystrašeně i znechuceně zároveň, postrádala ovšem jedinou kapku údivu nad situací. Lyn se automaticky napojila na její pocity a v tu chvíli věděla.

„Byl to Smrtijed?“ hlesla co nejtíšeji. Faridě se zkroutily rýsy.

„Hroznej blb,“ vyplivla. „Ale stejně si nemůžu pomoci a doufám, že pořád ještě je.“

„Promiň, jasně,“ pospíšila si Lyn. „To mě fakt mrzí. Taky doufám, že je v pořádku.“

„Blb, blb, blb,“ nadávala Farida skoro nehlasně a zarývala nehty do desky lavice.

„Co ty, Mallory?“ obrátila se na něj Lyn. „Byl jsi u toho, nebo ses měl líp?“

Vypadal nezvykle vážně, což Lyn děsilo skoro víc, než Faridina hysterie. Potrásl hlavou, aby zapudil nepříjemné myšlenky.

„Ehm... Jo, já se měl fajn. Pojali jsme to trochu netradičně a vyrazili daleko k moři. Myslím, že rodiče měli snahu bejt co nejdál od Anglie,“ uchechtl se nevesele. „Stejně nedělali celou dobu nic jiného, než že se bavili o Ty-víš-kom, takže jsem se většinou radši ráchal v moři. Nasbíral jsem horu mušlí,“ pozvedl jednu z nich.

„Aspoň tak,“ pousmála se Lyn.

Ani jeden z nich si neuvědomil, že Snape už začal hodinu. Když učebnu prořízl jeho tichý sykot, trhli sebou.

„Downeyová, hádám, že jste se přes prázdniny učila tak pilně, že je z vás expertka na přípravu lektvarů,“ zaútočil. Lyn na sucho polkla, a zatímco ji po těle mravenčilo, přinutila se uhnout pohledem jeho očím a zabodnout zrak pro jistotu někam nad jeho levé ucho.

„Ne, pane.“

„V tom případě mi není jasné, jak je možné, že si dovolujete na mé hodině nedávat pozor,“ usekl.

„Omlouvám se, pane,“ sklonila hlavu. Nemělo smysl se pokoušet uchovat si hrdost. Snape měl evidentně náladu pod psa a chuť někomu znepríjemnit život. To, že se mu pod ruku dostala právě ona, zřejmě na jeho přirozené reakci nic neměnilo, což Lynino srdce ocenilo bolestným systolickým povzdechem.

„Takže pokud už jste si dovyprávěli,“ šlehl po ní posledním spalujícím pohledem a kdovíproč tím samým obdařil i Harryho, Rona a Hermionu, „můžete začít s přípravou. Návod,“ mávl k tabuli, „je zde. Máte na to hodinu, potom vyzkoušíme účinky některých z vašich výtvorů, abyste se názorně poučili ze všech chyb,“ dodal s temným potěšením v hlase.

Lyn si velice tiše povzdechla a dala se do práce. Jestli bude tak nesnesitelný i na doučování, možná ji přejde chuť zjišťovat, co je toho důvodem. Nebyla si už jistá, jestli to vůbec ještě *chce* vědět.

Jelikož před Vánoci stihla celé kolečko přípravy na zkoušky, čekaly ji večer dvě hodiny opět právě se Snapem. Vracela se do sklepení s těžkým žaludkem v očekávání nejhorsího.

Přivítal ji stroze. Na následující dvě hodiny ji obtěžkal sbírkou knih a zanechal ji u stolku samotnou, zatímco prý šel něco vyřizovat s Brumbálem. Promluvil na ni pak už jen jednou, kdy jí přál dobrou noc. Za celou dobu jí nevěnoval jediný pohled. Lyn odcházela v ještě mizernější náladě, než v jaké hodiny přípravy očekávala.

Na koleji se nezdržovala tlacháním a zamířila rovnou do ložnice, těžké myšlenky jí ovšem dlouho nedaly usnout. Někdy kolem třetí hodiny v noci se probudila, aby zaznamenala, že se jí opět zdál oblíbený sen jejího podvědomí – variace na téma '*nikdy nekončící cesta k cíli*'.

7. leden

Ráno se cítila o něco lépe. Dopřála si pár povzbudivých slov a usmála se na sebe do zrcadla.

Včera od Hermiony dostala lísteček s hodinou a místem konání další schůzky BA. Kvůli Lyninu nabitému školnímu programu se měli členové dostavit do Komnaty nejvyšší potřeby hned po skončení dvouhodinovky obrany, aby něco stihli ještě před večerí. Byla zvědavá, jak to půjde – jí učení a ostatním kouzlení. Třeba se jí konečně podaří alespoň několik lidí přesvědčit o tom, že jí nestraší ve věži (rozhodně ne víc než mnohým lidem pohybujícím se na svobodě).

Při snídani se stalo něco, co dodalo Brumbálově armádě nový rozměr potřeby. Lyn se pomalu propracovávala svou porcí míchaných vajec se slaninou a bezmyšlenkovitě kreslila na ubrousek Snapeův portrét, když před ní přistály noviny. Pohled na řadu nepříjemných tváří za vězeňskými čísly jí vzala chuť k jídlu.

„Asi budu zvracet,“ štěkla Farida, když dopadla na lavici vedle ní. „Věrní byli odměněni, bla bla. Ten odporný pytel shnilých vnitřností,“ syčela zuřivě a její bezmocný hněv obracel na ruby i Lynin žaludek. Se zkřivenými rty vzala do ruky *Věštce* a přelétla očima článek. Většinu titulní strany pokrývaly ony fotografie; každá byla označena jménem a v popisu stálo, za co byli odsouzeni. Dolohov, Rookwood, Lestrangle,... Všechna ta jména, která Lyn dosud čítávala jen ve fantasy příbězích.

„Black?“ vyhrkla překvapeně, když jí zrak padl na titulek, který oznamoval hromadný útěk vězňů z Azkabanu. „To myslí jako... Sirius?“

„Na někoho to shodit museli, když pořád zarytě tvrdí, že ten Potterovic kluk je lhář a pohádkář,“ ryčela Farida. Tvář pod olivovou kůží měla bezkrevnou. „Ale jestli za to mohl Black, pak asi žiju v jiný dimenzi než zbytek těchhle ostrovů, protože já jsem si naprosto jistá, že Pán zla svolává staré věrné.“

„To zní dost...“ Lyn se zamyšleně zarazila. Znělo to jako Voldemortův první oficiální tah kupředu, bez ohledu na to, že vinu připsali jinému. Stavěl novou armádu. A až bude připraven, vyrazí do války.

„Jako hřmění blížící se bouřky, tak to zní *mně*,“ vydechla Farida. Ruce měla položené na desce stolu a svírala je v pěst, až jí bělely klouby. „Bože, proč zrovna já mám za bráchu takovýho debila?!“

Lyn ji nejistě pohladila po rameni. Nevěděla, jak ji utěšit, a pochybovala, že by se jí to podařilo. Farida potřebovala vědět přesně, co se děje; v nejistotě se klid pro duši najít nedal.

Shlédla znovu na šklebící se portréty a po zádech jí přeběhl mráz. Dokud se vcelku nic nedělo, bylo až směšně snadné uvěřit, že je všechno v pořádku. Dokud byl Voldemort jen prázdným pojmem, ohraničeným několika neověřitelnými fakty, bylo to skoro, jako kdyby neexistoval. Nepředstavoval akutní hrozbu a i dobře informovaní lidé nadále věřili, že zatím ještě můžou klidně spát. Byl to jen fantom, nejživější a nejděsivější pouze v myslích těch, kteří na vlastní kůži okusili jeho teror.

Nyní bylo zjevné, že nejspíš už brzy bude všechno jinak. Tváří v tvář reálnému nebezpečí si do srdcí najde cestu strach. Známi, přátelé i příbuzní začnou jeden po druhém mizet, jako už se stalo předtím. Zbudou jen dvě možnosti: poddat se, nebo bojovat.

Pocit hrozivé nevyhnutelnosti Lyn syrově koloval v žilách, když vstávala od nedojedené snídaně a mířila na vyučování. Posílil v ní jistotu, že přispět Brumbálově armádě svou špetkou umu je to nejmenší, čím může pomoci.

Při dvou hodinách obrany proti černé magii se Lyn tiše a pečlivě soustředovala na svůj školní blok, do kterého si poznamenávala skoro každé Snapeovo slovo, aniž jedinkrát vzhlédla. Bylo to těžší než jeho hodiny lektvarů, protože prakticky neustále mluvil a jeho hlas měl vinou uspokojení nad svěřenou pozicí milejší tón, čímž byl pro Lyn ještě hůře snesitelný, neboť ji zrádně příjemně hladil po duši. Kdyby nebyla

nucena si tak zuřivě zapisovat, musela by si ucpat uši, aby dokázala myslet na něco nezávadného. Po vyučování vyběhla ze třídy jako první a venku se konečně svobodně nadechla.

Odložila si věci do kolejní ložnice a pak v nadšeném očekávání spěchala do sedmého patra. Tréninková místnost v Komnatě byla velkolepá. Lyn se ve dveřích zarazila a chvíli si ji bez hlesu prohlížela. Pak její pozornost upoutala Hermiona, která jí posuňky naznačovala, aby šla k nim.

„Dneska bychom učení nechali na tobě, co říkáš? Vysvětlila bys princip slovy a na příkladu, ukázala něco efektního a pak začala s procvičováním nejjednodušších zaklínadel. Mám tady sepsáno, co si myslím, že bychom zvládli, ale samozřejmě si to můžeš upravit, když nebudeš souhlasit, je to na tobě.“

„Děkuju, nechám se inspirovat,“ přikývla Lyn vděčně. Sama by si na něco takového nevzpomněla.

Hermiona si vyžádala ticho a členové BA se s očekáváním zadívali k trojici svých učitelů. Lyn cítila, jak ji probodávají zpola nedůvěřivé pohledy, a jeden nebo dva páry lidí si šeptem prohodili pár slov, zřejmě na její účet.

„Tak můžeš začít,“ pobídla ji Hermiona a s Harrym trochu ustoupila stranou, aby na ni lépe viděli.

Lyn si odkašlala, aby si dodala odvalu.

„Ahoj. Jsem Lyn Downeyová. Asi už víte, že umím kouzlit bez hůlky. Přesněji řečeno neumím kouzlit nijak jinak, protože hůlka se mi odjakživa bránila zuby nehty a jenom sršela jiskry.“ Sálem se ozvalo pár pobavených uchechtnutí. „Teorie je velice jednoduchá, ačkoli se domnívám, že uvést ji do praxe nebude vždy tak lehké: Vaše schopnosti totiž spočívají ve vás a jakékoli pomůcky jsou jen jakousi prodlouženou rukou, která vám může, ale nemusí jejich použití usnadnit.“

Ve své cele v léčebně jsem přišla na to, že hůlka mi v čarování celou dobu jen překážela.“ Když se místností ozval vzrušený šum, dodala mírně kysele: „Ano, je to pravda, strávila jsem nějakou dobu zavřená v blázinci. Bylo by ale dobré, abyste k závěrům o mém duševním stavu docházeli díky svému zdravému rozumu a pozorovacímu talentu, spíš než na základě pomluv, které se táhnou školou jako smrad. Jestli někdo má dojem, že nechce, aby ho učil domnělý psychopat, může si dnešní lekci odpustit a odejít z místnosti. Ostatní z vás prosím, abyste mě nepřerušovali, protože nemáme času nazbyt.“

Napjatě čekala, ale nikdo z přítomných se ani nepohnul a na tvářích některých z nich se dokonce objevil ruměnc studu. Cítila, že si vydobyla jistou dávku respektu. Pousmála se.

„Děkuji vám.“

Takže, jak už jsem říkala, ke svým schopnostem máte přístup neustále i bez jakýchkoli pomůcek. Vzpomeňte si na to, jak jistě mnozí z vás byli před přijetím do Bradavic zodpovědní za nejednu zvláštní věc, která se ve vaší blízkosti stala, když jste se cítili rozzlobení nebo vystrašení. *Tehdy* jste nepotřebovali hůlku, tehdy vaše tělo reagovalo na základě instinktů, jejichž centrum leží v té nejstarší a nejzákladnější části mozku, v prodloužené míše. Když si to vezmete z čistě biologického hlediska, naše tělo umí kouzlit prakticky samo, protože nám magie obrazně řečeno proudí žilami. Především to z nás dělá kouzelníky.

Ta mnohem složitější a šikovnější mozková část, díky které já můžu mluvit a vy mi rozumíte, do které ukládáte všechna zaklínadla a potřebné pohyby rukou a která vám umožňuje ve dne i v noci snít o fantastických věcech, by tedy měla dokázat mnohem víc. Naše mysl je tím nejmocnějším, co máme. A přesto kouzelníci stále lpí na hůlkách, se kterými jsou velice zranitelní a lehce odzbrojitelní – a ještě jimi ohrožují jak oči okolí, tak své vlastní zrakové orgány.“ Touto poznámkou si vysloužila krátký smích. „Způsob, jakým jsem se naučila svou magii používat já, vám umožní daleko snazší a bezpečnější kouzlení. Pak vás protivník bude moci odzbrojit jedině velmi silným Imperiem, nebo zabitím.“

Místnost opět zahučela, ale tentokrát to byl zaujatý šum lidí, na které její slova udělala dojem.

„Můžete si samozřejmě pomáhat formulemi nebo rukama,“ pokračovala Lyn a větu zakončila efektním pohybem paže. Z prstů jí vytrysklo namodralé světlo, zasáhlo kamenný terč a roztránilo ho na prach. Studenti to ocenili užaslými „ó“. „Nebo se můžete odpoutat od veškerých berliček a spolehnout se jen na svou mysl, neboť právě ta je ovládacím centrem celého toho zázraku zvaného čarování.“ Než domluvila, socha se jako ve zpomaleném záběru opět poskládala dohromady, vznesla se půl metru do vzduchu a roztočila se jako káča. „Klíč je v představivosti a soustředění. Jakmile nedokážete svému kouzlu věnovat pozornost, kterou nutně potřebuje k úspěchu, můžou se vám stát nepěkné věci.“ Při těch slovech se odvrátila a kamenná socha, kterou ve vzduchu pro jistotu zastavila, spadla zpět na svůj podstavec a pukla podél své výšky. Sál se rozbouřil potleskem.

„Nyní se můžeme pustit do práce,“ otočila se Lyn zpět. „Začneme zaklínadlem, které se učilo už na začátku prvního ročníku, a tím je staré oblíbené *Wingardium leviosa*.“

Stačilo Komnatu v duchu požádat o pomůcky k trénování levitačního zaklínadla a v několika následujících vteřinách už všichni kromě Lyn stáli před vlastními tenoučkými dřevěnými podstavci a zkoušeli pouhou silou mysli nadzvednout prkna položená na jejich vršcích.

„Je mi jasné, že nebude lehké se nahned odpoutat od několika let dřiny s hůlkou, ale není na to lepší figl než trénink. Musíte se soustředit na svůj vlastní zdroj magie, nahlédnout do vlastního nitra, a pokusit se přijít na to, jak se k němu dostat i bez hůlky. Není od věci si průběh představit.“

Pamatujte rovněž, že vaše emoce jsou posilovačem vašich schopností. Kouzla, která nedokážete v běžném stavu mysli, se vám daleko snáz mohou povést ve hněvu nebo strachu, a ta, jež zvládáte bez potíží, tak nabudou na síle.“

Hermiona k tomu jako vždy přistupovala rozumně a metodicky. Jejím prvním pokusem byl pohyb ruky podobný práci s hůlkou a zřetelně a nahlas vyslovená formule. Peříčko se poslušně zvedlo a nechalo se kontrolovat namířeným ukazováčkem. Lyn ji odměnila potleskem, ke kterému se přidali i ostatní. Ze zvědavosti pak pozorovala, jak si povede v dalších fázích procesu.

Bez formule už to nešlo tak snadno. Když se peříčko přece jen vzneslo, Hermiona se přiznala, že si ji musela říct aspoň v duchu.

Harry u vedlejšího stolku stále bojoval s prvním pokusem.

„Asi jsem k té hůlce přirostl až moc,“ nadhodil, když zachytil její pohled.

„Trénovaný z nebe nespádl,“ pousmála se Lyn povzbudivě.

Věděla, že Ron měl za svých časů potíže své schopnosti kontrolovat i s pomocí hůlky. Nyní to přičítala jeho celkové nesoustředěnosti a nedostatečné práci s vlastní myslí. Jediným úspěchem se mu stalo to, že se mu při jednom obzvlášť nakvašeném švihnutí paží podařilo peříčko podpálit, ale i to bylo koneckonců víc, než co za první hodinu zvládli mnozí ostatní.

Neville ji příjemně překvapil. Když se k němu dostala, stál před svým stojánkem s rukama svěšenýma podél těla a jen očima ovládal peříčko vznášející se ve vzduchu. Byl zasypán obdivnými a částečně závistivými pohledy ostatních, když Lyn strhla bouři potlesku, při které zčervenal jako pivoňka.

„Na hůlku už ani nesáhnou,“ sdělil jí důvěrně s rozzářeným obličejem. Lyn se rozesmála.

Lenka Láskorádová se mohla chlubit stejným úspěchem. Kouzlení bez hůlky bylo evidentně jen další zvláštností, kterou přijala bez reptání. Usmívala se na Lyn, když obdržela svůj díl slávy.

Na konci lekce je zarazila, než se rozprchli do Velké síně.

„Každý chápeme svět trošku jinak a určitě ne každý z vás rozuměl mým slovům do hloubky. Mezi vámi ale jsou lidé, kterým už se něco podařilo. Buďte tak laskavi a zkuste to nějak nenápadně prodiskutovat – věřím, že vaši přátelé vám princip kouzlení bez hůlky budou schopni vysvětlit bližšími

slovy než já. A nemůžu jinak než vás pobídnout k tréninku jak čarování, tak vaší samotné mysli. Je to mocný nástroj a je škoda, jestliže jeho potenciál není plně využíván.“

Všichni se nahrnuli k východu a pozadu zůstali jen Harry, Hermiona a Lyn. Ron se s omluvným výrazem rozeběhl do Velké síně na večeři, zjevně umíral hlady.

„Tak jak mi to šlo?“ nadhodila Lyn.

„Myslím, že to bylo dobré,“ ocenil to Harry. „Ale měla jsi pravdu s tím vysvětlením na konci. Asi se to špatně vyjadřuje slovy.“

„Jo, navíc se ti to pokaždé povede jinak, čili vážně nevíš, kdy tě kdo jak pochopí,“ protočila oči Lyn. „Hlavní je přijmout skutečnost, že se dá kouzlit bez pomůcek. A hned další je sebezpozorování. Nemůžeš vědět, jak ovládat svoji mysl, když ani pořádně nevíš, jak funguje.“

Harry si ztěžka povzdechl.

„Už mluvíš jako Snape,“ zabručel. „*Uzavřete svou mysl, Pottere,*“ zapitvořil se kysele. „Jako bych neměl nic lepšího na práci.“

Lyn ho se zájmem pozorovala.

„Učí tě nitrobranu?“

„Jo. Ale nikomu to neříkej, oficiálně mě doučuje z lektvarů.“

„Nemám komu,“ opáčila Lyn. „Hádám, že ani on to nedokáže vysvětlit pochopitelným způsobem.“

„Absolutně nemám představu, jak bych měl *uzavřít svou mysl,*“ přisvědčil Harry pochmurně.

„Snape teda nemůže mít osobního času nazbyt, když učí dva předměty a po večerech se ještě věnuje mé přípravě na zkoušky a tvému tréninku nitrobrany,“ poznamenala Lyn.

„Má na to obraceč času,“ vysvětlila Hermiona zasvěceně. „Dostal ho už kvůli těm dvěma předmětům, a to asi ještě netušil, kolik toho bude dělat navíc.“

„Pane jo,“ zamračila se Lyn. „To se nedivím, že je pořád pod psa. Taky bych byla.“

„To ho ještě neomlouvá za to, jaký je to mizerný parchant,“ zavrčel Harry. Lyn se na něj v chůzi chvíli dívala. Cítila, jak v něm vztek probíjí při každém tepu srdce, a marně se snažil ovládnout ho.

„Proč jsi tak strašně naštvaný, Harry?“

„Já nevím,“ odsekl. „Děje se mi to od doby, co se Voldemort vrátil. Je to děsný pocit, mít ho pořád v hlavě. Proto mě Snape učí nitrobranu, i když se mu to teda moc nedaří. Vsadil bych se, že to dělá schválně a otvírá tak svému Pánovi dveře do mé hlavy víc doširoka.“

„Tomu nevěřím,“ namítla Lyn. „Ať je jakýkoli, jediné, čím je opravdu vinen, je nevráživost vůči tobě. Neudělal by ale vědomě nic, co by ohrozilo i všechny ostatní.“

„Jak *ty* to můžeš vědět?“ vyjel Harry.

Lyn pocítila dávku hněvu, která i jí zvedla tlak. Na zlomek vteřiny měla pocit, že se Harryho oči zaleskly červení a jeho obličej dostal mírně hadí rysy. Leknutím zamrkala.

„Vlastně nijak,“ obrátila list a snažila se znít co nejlhostejněji, jako kdyby se nic nestalo. „To byla jen taková falešná loajalita.“ Vzápětí ji napadla geniální klička: „Brumbál mu přece věří, ne?“

„Brumbál se může mýlit,“ ucedil Harry tiše, protože si sám uvědomil, že to, co se právě stalo, nebylo nejpříznivější znamením. Lyn si v duchu oddechla, ale umínila si, že před *ním* se už nikdy nemůže zmínit o něčem, co se nesmí dostat k Voldemortovi. Vypadalo to, že ten starý paprika má nad Harrym nebezpečně velkou moc, a Harry tomu nedokáže dost dobře vzdorovat. Žádný div, že mu Brumbál domluvil nitrobranu (pochybovala, že by mu to Snape nabídl dobrovolně sám od sebe a odsoudil se tím k dalšímu nevíтанému pobytu v jeho společnosti).

Hermiona pozorovala kamaráda nanejvýš znepokojeně. Vyměnily si s Lyn polekaný pohled. Harry se v návalu studu nad vlastní slabostí a rozčarování nad reakcemi přátel odvrátil a bez dalšího zdržování

pokračoval k Velké síni. Lyn a Hermiona ho následovaly zpovzdálí a neřekly už ani jedno slovo, dokud se u večere nerozloučily, než se každá vydala ke svému stolu.

Zdalo se, že pátý díl, který jí možná v nějaké jiné realitě stále ležel nedotčený na posteli, opravdu přitvrdil v napětí. Lyn až mrazilo v zádech, když si probírala, co všechno se oproti čtyřce změnilo, a palčivě si uvědomovala, že tentokrát není čtenářem, který si užívá dobrodružství v bezpečné vzdálenosti od reality příběhu. Nyní byla *přímo ve středu dění*. Stejně jako tehdy, zavřená spolu se svým zoufalstvím v ústavu, si říkala, že by si měla dávat větší pozor na to, co si přeje, protože se to občas může nehezky zvrtnout.

Snape se na ni zase ani nepodíval, když vcházela do kabinetu. Musel ale zaslechnout myšlenky, které se jí nevyhnutelně honily hlavou, protože když na ni konečně pohled upřel, byl nabitý informacemi a skrýval neurčitou hrozbu. Lyn se pokusila uhnout očima a dělat, jako by nic, ale zřejmě pro něj byla pořád otevřenou knihou. Nechal toho věčného přerovnávání přísad a popošel k ní.

„Slečno Downeyová, vidím, že se mi nutně potřebujete s něčím svěřit,“ pronesl důrazně. Lyn nevině zamrkala.

„Nevím o tom, pane profesore,“ řekla pokorně. Jestli chceš přiznání, dodala v duchu, budeš se muset víc snažit, protože jsi během posledních několika měsíců ztratil výsady coby můj zpovědní kněz. Bylo zřejmé, že Snape zprávu dostal jasně a čitelně. Na tváři se mu usadil uštvaný výraz a pokusil se vypadat výhružněji tím, že se rukama opřel o desku jejího provizorního stolku a naklonil se nad ni.

„Nevím, jestli si uvědomujete, o jaké potíže si koledujete aktivní účastí v Brumbálově armádě,“ zasyčel tiše.

„V téhle době si nás potíže hledají sami, pane profesore,“ odvětila klidně. „Já se jen snažím skupině studentů pomoci se na ně lépe připravit a při té příležitosti se jistě také mnohému naučím.“

„To je od vás velice šlechetné, Downeyová,“ ušklíbl se Snape pochybovačně, „nicméně risk, kterému se vystavujete při osobním kontaktu s Potterem, vám za to nestojí.“

Lyn si bezděčně vzpomněla na tu vlnu cizího, *zlého* hněvu a rudý záblesk v jinak zelených očích. Snape ještě zvážněl a uměle klidnou hladinu emocí mu zčeřil pramínek obav.

„Přesně tak. On sám není v bezpečí a je navíc nebezpečný i svému okolí. Voldemort ho používá jako spojení s Bradavicemi a nahlíží skrz něj do myslí těch, s nimiž se Potter setkává tváří v tvář. Nedaří se mi ani ho naučit se tomu bránit, protože ten arogantní mladý nafoukanec je neustále přesvědčený, že jsem proti němu, a odmítá si z toho, co mu říkám, vzít to podstatné, protože se místo toho topí v zášti.“ Snape s despektem ohrnul ret. „Tohle je nebezpečná hra, Downeyová. Nařizuji vám proto, abyste se okamžitě zřekla veškerých činností souvisejících s Brumbálovou armádou a držela se Potterovi pokud možno z dohledu.“

„Nařizujete mi?“ hlesla Lyn nevěřícně, když jeho poslední věta tak definitivně pokazila celý ten strašidelný dojem, který v ní jeho řeč jinak vyvolala. „Jak si vůbec představujete, že mi v tom zabráníte? Myslela jsem, že učitelé BA podporují a chrání. Souhlasíte snad najednou s Popletalem?“

„Nikoli,“ odtušil Snape. „BA bude stále existovat, jen se obejde bez vás.“

„Aha. A jak toho chcete docílit?“ naklonila Lyn hlavu na stranu.

„Až se to dozví váš otec, jistě si to vezme na starost sám,“ opáčil hladce Snape. Lyn spadla čelist.

Tak tohle byla rána pod pás, pomyslela si. Jestli to půjde vyžvanit otcovi, jsem opravdu mrtvá, a nejhorší je na tom to, že mě bolest a zklamání v jeho hlase bude mrzet víc než cokoli jiného. A to jsem si tu trochu rebelie nestihla ani pořádně užít.

„Aha,“ zopakovala, ale její hlas už zdaleka nezněl tak sebevědomě. „Až se to dozví můj otec? Najednou je to zase váš přítel?“ nadhodila kousavě.

„Dělám to pro vaši vlastní bezpečnost,“ odsekl Snape, kterého se to mírně dotklo, odrazil se od jejího stolku a napřímil se. „Váš otec mě požádal, abych na vás dohlédl, a ve vašem zájmu jsem mu to slíbil. Nyní dělám pouze to, co považuji za nezbytné.“

„No, v tom případě se omlouvám, pane profesore, že jsem si dovolila být tak troufalá a přímá,“ řekla Lyn a hlas se jí maličko chvěl. „Až do této chvíle jsem totiž trpěla mylným přesvědčením, že jste na mé straně a mohu vám důvěřovat. To jsem se ale, hloupá, spletla, že?“ zkroutila rty do krutého úsměvu. Sebrala svou brašnu, vstala a bez jediného dalšího pohledu prošla kolem Snapea. „Dobrou noc, pane profesore,“ usekla, načež za sebou zabouchla.

Dveře se však téměř vzápětí zase rozlétly a Snape z nich vykřikl: „Downeyová, kam jdete? Máme hodinu!“ Lyn nepovažovala za nutné odpovědět, ani se otočit. Jestli bude chtít, může jí klidně napařit školní trest, nebo nějakou jinou libůstku, kterou by jí znepríjemnil život, ale bylo jí to jedno. Považovala ho za svého spojence a on nejenže na ni několik měsíců sotva promluvil, jako kdyby ji vůbec neznal, ale dokonce se proti ní za jejími zády spíkl s někým, o kom věděla, že ani není jeho přítel. Znělo to otřesně. Nechácala, proč to udělal, a cítila se zrazená.

Svižně prokličkovala mezi křesly ve společenské místnosti a než ji kdokoli stihl zastavit – ne že by se o to pokoušelo mnoho lidí, pomyslela si v duchu trpce – vyškrábala se do schodů k ložnicím a padla na ustlanou postel. Ani nevěděla, jak dlouho civěla do stěny a jen hořce kroužila v myšlenkách ohledně svých nezdravých zálib (Snape), nebezpečných koníčků (Brumbálova armáda) a nesdílných rodičů a formulovala si v duchu text dopisu, který zítra hodlala napsat otci ohledně jeho paktu se Snapem. Jen chvíli předtím, než se do ložnice začaly trousit ostatní dívky, shodila boty a oblečení a zalezla si pod peřinu, ale ještě dlouho nemohla usnout.

9. leden

Otcova odpověď byla zuřivá, což prozrazovalo jisté zahanbení, které nechtěl přiznat, a zdlouhavě ji strašila ideologickými potížemi a nepříjemnostmi, do kterých „by se určitě dostala“, kdyby se nedržela stranou. Co Lyn už vůbec nepotěšilo, byla přednáška o „chlapcích“, kteří byli nehodni jejího zájmu, jako kdyby na škole existovali chlapeci, o které by zájem měla. Připadalo jí, že si otec její studium v Bradavicích představuje jako jednu nekonečnou dobrodružnou party s kluky a nezanedbatelným množstvím alkoholu, ze které by se mu mohla vrátit s válečnými jizvami nebo těhotná. Chvíli doutnala a měla chuť mu napsat dlouhatánské nasupené vysvětlení věci, ale nakonec si řekla, že je to asi marné. Rodiče zůstanou rodiči bez ohledu na situaci.

Rozhodla se naslouchat vlastním instinktům a pokračovat v práci s BA. Byla připravena čelit otcí pádnými argumenty a v případě potřeby hledat pomoc u bratra, který jejím myšlenkám nebyl natolik vzdálen. Zdálo se však, jak vyplývalo z jeho dopisů, že lord Downey stále žil ve víře v dceřinu neangažovanost v něčem tak nebezpečném. Přemýšlela, proč ji asi Snape dosud nepráskl, a podvědomě očekávala nějakou jinou akci z jeho strany; ta však nepřicházela.

Na hodinách ho začala důsledně přehlížet; už ne proto, aby si nepřipadala hloupě tváří v tvář *jeho* ignoraci, ale aby mu v případě zájmu bylo jasné, že u ní skončil. Nepřestala chodit na hodiny přípravy ke zkouškám, protože je opravdu potřebovala, nicméně i na nich si vždy našla způsob, jak neverbálně vyjádřit svůj postoj. Zjišťovala, že se tím Snapea skutečně dotýká. Kdykoli byla nucena se mu podívat do obličeje, střetávala se tam s pátravým, skoro omluvným pohledem, jako by si byl vědom toho, že přestřelil. Nikdy se však nepokusil na ono citlivé téma znovu zavést řeč, a tak Lyn předstírala, že si žádného pohnutí nevšimla. Přešla jí chuť být v jejich „vztahu“ jedinou stranou, která kdy vykazovala nějakou snahu.

Byl to ošklivý šok, když Farida vedle Lyn v pátek ráno u snídaně rozvinula noviny, které jí shodila sova, a zjistila, že jí z titulní strany křičí do očí její vlastní příjmení. Zlověstný titulek „**Wilkinson byl Smrtijed!**“ doplňovala ještě hrozivější fotografie špatně rozlišitelného těla mladého muže v černém hábitu s kápí, kolem kterého pobíhali kouzelníci a snažili se odehnat zvědavý dav. Farida zalapala po dechu a paže jí klesly. Lyn jí raději vytrhla noviny a rychle četla:

„Mladý perspektivní muž z dobré rodiny, který teprve nedávno dostudoval v Bradavicích, byl dnes brzy ráno objeven mrtev na Příčné ulici. Přemístovací kouzlo jeho tělo vyvrhlo přímo doprostřed ulice mezi dav kouzelníků, kteří okamžitě zpanikařili. Podrobnější zkoumání odhalilo nejen to, že byl zabit už téměř před třemi týdny, ale i fakt, že se dal na stranu zla a stal se následovníkem Toho-jehož-jméno-nesmíme-vyslovovat, což dokazuje nezaměnitelné Znamení zla na jeho levém předloktí,...

Můj bože,“ vydechla. Farida vedle ní ztěžka dýchala. Lyn cítila, jak její kamarádku doslova dusí hrůza. Pokusila se ji uklidnit objetím kolem ramen, ale bezvýsledně. Farida najednou shodila její paži, popadla noviny tak nešetrně, že je tím jediným pohybem prakticky smačkala do kuličky, a s hysterickými vzlyky vyběhla ze Síně. Mallory se za ní vrhl, ale Lyn cítila, že takové záležitosti oba dva raději ponechají v rodinném kruhu, a tak se za nimi jen zhrozně dívala.

Když pak přelétla pohledem profesorský stůl, viděla, že i Brumbál se díval stejným směrem a jeho tělesný postoj vyjadřoval znepokojení. Následně se nevyhnutelně střetla se Snapeovýmá temnýmá očima. Zamrazilo ji. Pomyslela si: *A tys to celou tu dobu musel vědět.*

I na tu dálku cítila bolest, kterou v něm těmito slovy zčeřila. Na okamžik ho zalitovala. Věděla, že nejspíš nemohl nic dělat, natož všem na setkání vykládat o tajnostech, které měli Smrtijedi mezi sebou,

a celý čas byl nucen pozorovat rozrušenou Faridu s vědomím, jakou strašlivou zprávu jí jednoho rána přinesou noviny. Raději odvrátila pohled, protože takové uvažování jí vážně nabourávalo hněvivé plány, jak se zbavit náklonnosti vůči němu.

Faridu ani Malloryho už toho dne nezahlédla. Později jí profesorka McGonagallová se soucitným výrazem oznámila, že rodiče obou se rozhodli pro vlastní bezpečí odstěhovat do zahraničí.

10. leden, pátek

Potěšilo ji a uklidnilo, když ráno dostala od obou dopis, kde se s ní – prý dočasně – loučili, děkovali za podporu a ujišťovali ji, že je všechno v pořádku a jsou v bezpečí. Všechno znělo poněkud strojeně a postrádalo jakékoli konkrétnější informace, ale Lyn se přesto alespoň trochu ulevilo. Nejspíš byli někde v teplých krajích a užívali si sluníčka ve změněné podobě a pod cizími jmény.

Další dopis už nezněl tak klidně a jistě. Byl od otce a vyjadřoval mnoho obav; lord Downey se zjevně také doslechl o mrtvém Smrtijedovi z vlivné rodiny. Oznamoval, že má dnes nějaká vyřizování v Londýně a kolem třetí odpoledne se zastaví za okrajem školních pozemků, aby se na vlastní oči přesvědčil, že je jeho dcera v pořádku a bezpečí. Lyn si sice dost dobře neuměla představit, kde by byla ve větším bezpečí než v Bradavicích, ale po včerejším šoku chápala otcovo rozpoložení a sama by ráda viděla jeho, živého a zdravého. To *on* byl v tom nebezpečném světě venku.

Při té myšlence ji zamrazilo, protože přesně vystihla situaci. Konečně viděla, že byla opravdu hloupost se přidávat do Brumbálovy armády. Dostávala neodbytný pocit, že se tím dopustila fatální chyby. Nenapadlo ji ani ve snu, že by školní kroužek obrany proti černé magii mohl být tak zblízka sledován okem Zla. Co všechno asi už Voldemort ví? Zatím proběhla jediná lekce a Lyn se už v úvodu podařilo na sebe strhnout pozornost. Snape měl samozřejmě ve všem pravdu, ale nešťastně vsadil na její strach o vlastní bezpečí, jež jí ve skutečnosti bylo celkem ukradené v porovnání s děsivým pocitem závratě při představě, že by mohla zavinit nějaké vážné problémy otci nebo bratrovi.

Rychle takové úvahy zaplašila, ale umínila si, že si v dohledné době musí promluvit s Hermionou a opustit BA. Už ostatně měli s čím pracovat – dostali přednášku i ukázkou a Neville a Luna svůj úkol zvládli napoprvé. Nebyl důvod nadále setrvávat a vystavovat se Voldemortovým prodlouženým očím.

A co se týkalo Snapea, mohl mít pravdu stokrát a stále by neměl právo s ní zacházet jako s pětiletou, bez vysvětlení ji od sebe odstrkovat a paktovat se proti ní za jejími zády, ať už mu na srdci leželo cokoli. Tvářil se jako svatý, který laskavě převzal zodpovědnost za její život a činy, aniž by se jí zeptal, zda smí, nebo jestli o to Lyn vůbec stojí. Měla po krk všech lidí, kteří propadali dojmům, že se nedovede postarat sama o sebe.

Dvouhodinová obrana dnes probíhala poněkud zvláštně, tedy alespoň pro Lyn. Nebyla totiž s to jen tak sedět a klidně si zapisovat. Jakkoli se tomu bránila, temné obrazy budoucnosti se jí svévolně producovaly před očima a nutily ji přemýšlet o tom, co by dělala, kdyby se splnily. Vzpomínala na obrázek Faridina bratra v novinách a nedokázala si pomoci, aby si na jeho místě nepředstavovala otce nebo Catháira.

Co jí na klidu nepřidávalo, byly rovněž Snapeovy pohledy. Tentokrát cítila jeho obavy velice zřetelně a nevěděla, jak si to vysvětlit, což ji děsilo o to víc. Zahleděl se jejím směrem co chvíli, jako by očekával, že se v příští vteřině skácí k zemi, nebo něco na ten způsob.

Po hodině ji nečekaně zarazil dřív, než se stačila vypařit ze třídy.

„Žádný spěch, Downeyová,“ houkl na ni s nepříjemným podtónem.

„Prosím?“ zahleděla se na něj v úžasu.

„Neodevzdala jste svou esej v termínu, což bylo včera,“ Snape maličko zvýšil hlas a přelétl pohledem vlnu studentů, kteří se tiše proplétali kolem nich v touze být co nejrychleji z jeho blízkosti. Lyn pochopila, že si s ní potřebuje promluvit o něčem důvěrném, neboť věděla, že jakékoli úkoly, které jí kdy zadal, měla odevzdané. „Nejsem ochotný taková zpoždění tolerovat.“

„Omlouvám se, úplně mi to vypadlo, pane profesore,“ cedila přes zatnuté zuby hlasitě. Když poslední student zmizel za rohem, dodala tiše: „Co je?“

Nevypadalo to, že by se jí hodlal svěřovat. Stoupl si blíž a s výrazem evokujícím představu bolavých zubů ji sjel očima. „Kam se chystáte, Downeyová?“ zaútočil měkce. Lyn zmateně zamrkala.

„No, jdu si odložit věci do koleje,“ hlesla a zamračila se. Začínala na něj zase mít vztek. „Za chvíli se mám u nádraží setkat s otcem, tak docela spěchám, jestli dovolíte,“ pokusila se kolem něj proklouznout, ale zjistila, že se její paže zachytila v jeho sevření jako v kleštích. Nedovolil si přitlačit a to bylo podle Lyn jeho jediné štěstí, ale bylo nasnadě, že ji nehodlal nechat se mu vyvléct.

„To bohužel nepůjde,“ oznámil jí prostě, když ho probodla nahněvaným pohledem a otevřela ústa k protestu. „Máte za okamžik schůzku s panem ředitelem a já se musím postarat o to, abyste se dostavila v pořádku.“

„Ale –“

„Tento fakt nebude předmětem diskuze,“ zarazil ji stroze, zatímco ji postrkoval ke dveřím. „Všechno se dozvíte na místě, Downeyová, jen trpělivost.“

Mlčky ji dovedl k točitému schodišti, které je na povel „ledová myška“ vyvezlo ke dveřím ředitelny. Snape otevřel, strčil Lyn dovnitř a za sebou pečlivě zavřel.

„Vítám tě, Lyn,“ pousmál se Brumbál. Nebyla to veselá grimasa, spíš soucitná a starostlivá. Lyn se začínalo svírat nitro.

„Dobrý den,“ polkla a odložila si brašnu k nohám nejbližšího z křesel. „Co se děje, pane profesore?“

„Zdá se, že pro tebe budu mít špatné zprávy,“ protáhl Brumbál s výrazem člověka postiženého chronickou zácpou.

„Jaké?“ vyhrkla.

„Před pár dny mi profesor Snape přišel říct o tvé účasti v Brumbálově armádě,“ začal ředitel zvolna. Lyn okamžitě střelila vražedným pohledem po Snapeovi, protože ji napadlo, že když to z jakéhokoli důvodu nevyžvanil on, udělal to za něj jeho šéf. Brumbálovi tato její myšlenka zjevně neunikla. „Neboj, Lyn, nikdo tě neudal. Jde o to, že jak jsi už sama zjistila, lord Voldemort má oči a uši všude, a to i přímo ve škole. Vyzradila ses mu hned po prázdninách, když jsi jela do hradu v kočáru spolu s Harrym.“

Lyn polkla. Tak přece jen se dokázala dostat do kaše, a to dokonce ještě předtím, než se začala věnovat otcem zapovězeným činnostem.

„Oba jsme čekali, jak se situace vyvine dál,“ pokračoval chmurně Brumbál, „neboť ani Voldemortovi nejbližší služebníci někdy nevědí, co se mu honí hlavou a jaké plány spřádá. Zdá se, že když jsi před pár dny Harryho přistihla ve chvíli duševní slabosti, Voldemort díky tomu zahlédl i kousek tvé mysli. Není jasné, co všechno právě ta část obsahovala. Požádal jsem Severa, aby byl na stráží a v případě, že se plány lorda Voldemorta vyjasní, se ujistil, aby ses nenacházela nikde mimo školní pozemky. Proto jsi tady – je mi jasné, že ses musela cítit nepohodlně, když jsi nevěděla, co se kolem tebe děje.“

Nervózně přikývla a opět se zrakem zabodla do Snapea. Že by mě přece jen nehlídal jen kvůli slibu mému otci?, napadlo ji. Možná tvrdil, že to tak bylo, jen proto, aby nemusel vysvětlovat, co se za tím

skrývalo ve skutečnosti. I ona byla jistě nebezpečná, pokud očekávali, že se nadále bude pohybovat v těsné blízkosti Harryho.

Snape se na ni však neřval; zdálo se, že nevnímá vůbec nic. V příští vteřině se namáhavě opřel o křeslo. Zaryl prsty do čalounění, ztěžka oddechoval a oči měl zavřené. Jeho tvář nyní byla opravdu sinalá.

Lyn se k němu polekaně vrhla, ale Snape bleskově natáhl paži a zarazil ji napřaženou dlaní. Po pár okamžicích se uvolnil, svěsil ramena a jeho najednou tak divně unavená tvář dostala zdravější barvu. Vyměnil si dlouhý, informacemi nabitý pohled s ředitelem. Brumbálův obličej pomalu dostával onen děsivý výraz člověka, který se právě dozvěděl, že se stalo to nejhorší, co očekával, a měl za úkol to sdělit někomu, kdo se s tím bude velice špatně vyrovnávat. Když otvíral ústa k řeči, Lyn vnímala, jak se celé její nitro umrtvuje, jako kdyby se rozhodlo, že bude lepší, nebude-li nějakou dobu cítit bolest.

„Moc mě to mrzí, Lyn,“ zachraptěl s očima plnými lítosti. „Tvůj otec byl před chvílí z nádraží u pozemků školy unesen Smrtijedy.“

Lyn se prudce nadechla, ale nevykřikla, ani se nedala do pláče. Popravdě řečeno nevěděla, jak má reagovat. Cítila se prázdná, to bylo všechno. Prázdná a otupělá, jako by se její empatie v sebeobraně obrátila naruby a držela ji dál i od vlastních pocitů. Trošku přihloupě zírала na ředitele, který zjevně znejistěl jejím nedostatkem projevu.

„Lord Voldemort měl v úmyslu zajmout tebe, ale když se tvůj tatínek objevil jako první, změnil taktiku. Vypadá to, že tě bude zkoušet vydírat. Samozřejmě by se mu hodilo mít tě při ruce, aby na tebe mohl takříkajíc zapůsobit přímo,“ pozdvihl Brumbál jedno obočí a do řeči se mu vkradl nakyslý tón, „tomu jsme však dnes zabránili a doufám, že nám dovolíš v tom pokračovat.“

Nechal poslední větu jaksi viset ve vzduchu. Místností se rozhostilo ticho; Lyn stále jen tupě zírала před sebe. Chápala, o co jde, rozuměla všem slovům, jejich významu ve větách i celkové situaci, ale nic necítila. Její otec byl pravděpodobně někde daleko, obklíčen smečkou bezpáteřních lidí, kterými tak pohrdal, jistě spoután a ponížen a možná i mučen – co by k tomu mohla říct? Co by vůbec měla dělat? Klábosit s profesory o bezpečí svého vlastního zanedbatelného života? Na tom tak málo sešlo...

Snape sebou trhl a ve zlomku vteřiny stál před ní, až zamrkala. Oči mu nezvykle plály. Chvíli si ji prohlížel, jako by na ní hledal příznaky duševní nemoci.

„Downeyová, nevyjdete z tohoto hradu, dokud si nebudu jist, že neuděláte nějakou hloupost,“ ucedil. Jeho tón byl naléhavý a jeho úsečnost prozrazovala hlubokou starost. Lyn na něj však hleděla docela netečně.

„Jakou máte na mysli, pane profesore?“ nadhodila bez zájmu. „Tu nejhorší už jsem přece udělala.“

„Myslíte, že jen proto na vašem životě už nezáleží?“ vyprskl Snape. Lyn nestihla zareagovat, protože se mezi ně vložil Brumbál.

„Jsem přesvědčen, že Lyn pouze potřebuje morální podporu,“ řekl zvýšeným hlasem, kterým dával Snapeovi najevo, že tohle není vhodná doba ani prostředky. „Hned napíšu tvému bratrovi, Lyn,“ komentoval, když se natahoval pro brk a pergamen. „Měl by být v pořádku,“ dodal uklidňujícím tónem.

Krátký vzkaz pak sroloval, připevnil na nohu Fawkesovi, načež se vrátil ke stolu, z nějaké zásuvky vylovil tenisový míček, který pamatoval lepší časy, zamával nad ním hůlkou a ovázal jej provázkem, který pak přidal ke vzkazu. „Odneseš tohle Cathairovi Downeymu, prosím,“ požádal fénixe. Fawkes poslušně vzplál a zmizel.

Snape se mezitím stáhl do vzdálenějšího rohu pracovny, snad v obavě, že se znovu nechá unést, když bude k Lyn příliš blízko. Brumbál se usadil zpět za svůj stůl, sepnul špičky prstů a vrhl na Lyn odhadující pohled.

„Jistě tě napadá, proč se tohle stalo,“ naklonil hlavu ke straně.

„Voldy nás chce na své straně?“ zkusila Lyn dutě a pomalu klesla do nejbližšího z křesel.

„Především *tebe*,“ zdůraznil Brumbál. „Umíš něco, co by ti mezi Smrtijedy vysloužilo čestné místo.“

Lyn mlčela. Začínalo se jí dělat špatně od žaludku. Měla dojem, že se jí cit pomalu vrací, a obávala se, co s sebou přinese.

„Profesor Snape se sice zbytečně vyjádřil poněkud hrubě, neznamená to ovšem, že nemá pravdu. Pro tvůj život riskuje svůj vlastní; zabránil ti jít na nádraží, kde na tebe i po únosu otce Smrtijedi stále čekali, a byl nucen podat vysvětlení přímo lordu Voldemortovi. Věř mi, že není snadné být poslem špatných zpráv pro někoho jako on. Neměla bys to vzdávat už jen kvůli lidem, kterým na tobě záleží, což je i tvůj otec, bez ohledu na to, co jsi kdy udělala nebo neudělala.“

Snape se při jeho řeči mírně ošil; zjevně jen nerad dovolil řediteli, aby prozradil, jakou tíhu mlčky nesl. Lyn věděla, že je mu vděčná někde v jádru emocí, které na čas opustily její tělo, nic z toho jí ovšem nepomáhalo pochopit, proč se jí stále tolik stranil – z nedostatku zájmu a náklonnosti to očividně být nemohlo.

Vzduch prořízlo důrazné rupnutí a odněkud z meziprostoru byl vyplivnut Cathaír s roztrhaným tenisovým míčkem v ruce. Lyn se vymrštila na nohy.

„Co se stalo?!“ byla jeho první slova, zmatená a plná obav. Když se jeho roztěkané oči zaostřily na sestře, vrhl se k ní. „Ty jsi v pořádku?“ Jen přikývla. „Tak co je špatně?“ obrátil se k Brumbálovi, nedbaje jakýchkoli zdvořilých formalit.

Brumbál mu v kostce vyložil situaci. Když domluvil, Cathaír sám ztěžka klesl do křesla. Lyn konečně tváří v tvář bratrovu zoufalství zjistila, že se i jí začalo nitro plnit pocity. Byla by radši, kdyby se před nimi mohla nadobro uzavřít, ale zjevně na to měly jiný názor. Opatrně položila Cathaírovi dlaň na rameno v obavě, že se na ni ani nebude chtít podívat, protože to všechno byla její vina. Ze srdce jí spadla ohromná tíha, když si ji přitáhl na klín, objal a pohoupal jako malou holčičku. Opřela se o něj a aspoň na okamžik zavřela oči.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ hlesl po nějaké chvíli, kdy je oba profesoři ohleduplně ponechali jejich tichu. „Přitom jsem něco takového skoro čekal. Ještě o Vánocích jsme to probírali s Lyn a bác ho – je to tu.“

„Neutralita má v dobách podobných krizí omezenou životnost,“ přikývl truchlivě Brumbál. „Sám ale nejsem příznivcem ideologií, neboť právě ty jsou nejčastěji příčinou toho, proč se jedna skupina jinak mírumilovných lidí sebere a zmasakruje jinou skupinu stejně mírumilovných lidí. Doba je zlá a já bych vám rád navzdory všem obecným předsudkům chtěl nabídnout pomocnou ruku, aniž bych žádal a očekával cokoli na oplátku.“

Zadíval se na ně tázavě. Lyn a Cathaír si vyměnili pohledy, pak oba přikývli. Brumbál se mírně pousmál a nadechl se k další řeči.

„Založil jsem už před lety organizaci zvanou Fénixův řád, která je tu právě i pro takoveto případy. Bojujeme s lordem Voldemortem a jeho stoupenci všemi dostupnými prostředky, což znamená, že máme mnoho různých členů s různými schopnostmi a možnostmi. Stojíte-li o naši pomoc, svolám schůzi a přednesu vaši situaci – uvidíme, co se s tím dá dělat.“

Cathaír znovu mlčky přikývl, Lyn však zamyšleně hleděla z okna. Brumbál pokračoval.

„Není nás moc a nemůžeme vám zaručit, že dokážeme lorda Downeyho osvobodit. Uděláme však, co bude v našich silách, ostatně jako vždy. Nejste první a jistě ani poslední, kdo u nás našel porozumění, když do jeho života vtrhlo vtělení zla.“

„Budeme vděční,“ zaskřehotal Cathaír. „Sami nemáme šanci.“

Lyn stále mlčela. Bratr se na ni zamračeně podíval.

„Jsi v pořádku, Lyn?“

„Jo,“ protáhla mírně zasněně. „Jenom přemýšlím. Tenhle Řád, pane profesore... předpokládám, že nabíráte nové členy? Voldemort určitě neustále verbuje; asi se vám hodí každá šikovná ruka, že?“

Brumbál na ni vrhl vědoucí pohled a otevřel ústa, ale Snape ho předběhl.

„Co tím chcete říct, Downeyová?“ nadhodil varovným tónem. Nebyl ovšem jediný, v kom vzbudila obavy.

„Lyn, ty chceš do Řádu?“ tázal se nevěřičně. Lyn pokrčila rameny.

„Mohla jsem Voldemorta ignorovat, dokud jsem ho nezajímala. Jestli se ale rozhodl, že bych se mu hodila do krámu, postará se o to, abych si konečně vybrala stranu – buď přistoupím na jeho pádné argumenty, což jsou život a zdraví našeho otce, a přidám se k němu, nebo začnu zbrojit proti, čímž se vystavím přímému nebezpečí. Tak nebo tak se otci pomstí za to, že ho kdysi poslal do háje, aniž by mu zkřivil vlas, protože touhle dobou jistě už ví, jak mu záleží na jeho dětech. Ví, že po nás půjde třeba jen z principu a nebude spokojený, dokud všichni neskončíme jako Smrtijedi nebo nenatáhneme bačkory.

Každopádně se nechci krčit a schovávat – vím, že ani táta by to neudělal. Nechci sedět zavřená někde v bezpečí, zatímco za mě a mou rodinu bude venku nastavovat krk někdo jiný. Nesnesla bych to.“

Zatímco Cathair uvažoval nad jejími slovy, zkoumala Lyn obsah jeho nitra. Byl vyděšený a zoufalý, cítil se malý a bezmocný, ale ve středu jeho nitra se rozhořel plamínek odhodlání s tím vším něco provést.

Nakonec potřásl hlavou.

„Máš pravdu,“ rozhodl paže bezradně. „Jsme v loji.“ Na okamžik se odmlčel, načež se na ni pokusil upřít přísný pohled. „Ale nepočítej s tím, že tě nechám do toho jít samotnou – otec by si mě pěkně podal, až by měl příležitost.“

„Do Řádu se lidé nepřidávají jen proto, že se jim to zrovna hodí,“ zavrčel netrpělivě Snape, který se dosud držel v pozadí, zřejmě v naději, že Lyn místo něj promluví do duše její bratr. „Řád je pro lidi, kteří chtějí opravdu bojovat, a to až do konce, ať je jakýkoli. O nedostudované mladé čarodějky tam nikdo nestojí, rozumíte?“

Lyn cítila, jak i z jeho pevně uzavřeného nitra prosakují obavy. Tvářil se klidně, ale oči mu znovu žhnuly.

„Severus naznačuje,“ navázal Brumbál plynule, „že takové rozhodnutí byste neměli dělat narychlo a pod tlakem. Uvědom si, Lyn, že tvoje členství v Řádu bude muset zůstat utajeno; lord Voldemort by jistě nebyl šťastný z toho, jak rychle ses zařadila mezi jeho otevřené nepřátele.“

„A když je Voldemort nešťastný, předpokládám, že jsou nešťastní i všichni kolem něj, co?“ zavrčela znechuceně Lyn.

„Nesmírně,“ zdůraznil temně Snape. „Jestli zjistí, že už jste si vybrala stranu, zabije Downeyho hned, protože už ho nebude potřebovat jako páku.“

Lyn si unaveně promnula oči ve snaze vytlačit z mysli tu představu.

„Dobrá, tak co navrhuje?“ podívala se po chvíli na Brumbála.

„Neodvážím se vám radit,“ zavrtěl hlavou pomalu. „Svolám schůzku Fénixova řádu co nejdřív. Do té doby se můžete oba rozmyslet, co chcete dělat, a případně se jí zúčastnit, abyste požádali o členství a ostatní mohli zvážit vaše přijetí. Pokud vím, je vaše sídlo ve Filadelfii pečlivě chráněno; zařídím vám bezpečné letaxové spojení, abyste se mohli přes víkend poradit s rodinou. Prosím, ujistěte se, že jste opravdu promysleli všechny možnosti, než se přidáte k Řádu – měli byste své členství myslet vážně a počítat s dlouhodobým nasazením, pokud možno až do případného Voldemortova pádu. Řád vám však se záchranou otce pomůže nezávisle na tom, zda budete jeho součástí, nebo ne.“

„Děkujeme,“ hlesl Cathaír vděčně. Lyn jen přikývla.

„Musím vás rovněž požádat, abyste se nikde nešířili o množství informací, ke kterým jste dnes přišli,“ vrhl Brumbál rychlý pohled na Snapea. „Lord Voldemort dal profesorovi Snapeovi za úkol tě naverbovat, Lyn. Tiše, nenápadně, bez mého vědomí a jakýmkoli způsobem. Nikdo se nesmí dozvědět, že vše prozradil mně i vám oběma. Ani ostatní členové vaší rodiny – Pán zla má mnohé zdroje a vaši příbuzní by se mohli na základě domněnky o jejich informovanosti ocitnout v překérních situacích. Lord Voldemort se stále drží zpátky a jedná skrytě, o zmizení vašeho otce se lidé pravděpodobně nedočkou ani ve *Věštci*. Bude na vás se postarat o to, aby se nikdo nevyptával víc, než je pro něj zdravé.“

„Je mi to jasné,“ přikývla znovu Lyn. „Ale neumím si představit, jak hodlá profesor předstírat, že mě verbuje, a jak pak hodlá vysvětlit svůj neúspěch. Zní mi to jako hodně nebezpečná hra.“

Brumbál sklopil zrak ke svým propleteným prstům. Místo něj promluvil Snape.

„To už nechte na mně, Downeyová,“ řekl tiše. Lyn při pohledu do jeho očí polkla. Připadala si jako sobec, když si uvědomila, kolikrát už mu v duchu vyčetla lhostejnost a chlad, zatímco za ni nastavoval vlastní krk, kryl ji, zapíral a lhal kvůli ní samotnému Voldemortovi. Nyní jí bylo jasné, že všechno, co dělal, bylo pro její dobro, ačkoli jí to ne vždy tak připadalo. Viděla celou hrůznost a osamělost jeho nevděčného úkolu.

Srdce se jí sevřelo při pomyslení, jak dlouhá a trnitá cesta je oba asi čeká a jak děsivě různé konce nabízí. I kdyby Voldemort v dohledné době padl a oba přežili, aby to mohli oslavit, nebyla si vůbec jistá, zda by byl schopen, či vůbec ochoten se vůči ní nějak otevřeněji projevit, bez ohledu na její kroky. Jeho nitro bylo stále pečlivě uzavřeno; existovala určitá pravděpodobnost, že se už neotevře.

Věděla, že všechny tyto úvahy bez nejmenší námahy čte z povrchu její mysli, ale bylo jí to jedno. Cítila se najednou bezmocněji a zoufaleji než kdy předtím. Raději odvrátila hlavu. Doufala, že ostatní její výraz přisoudí výhradně situaci jejího otce.

„Předpokládám, že budeš chtít, aby Cathaír zůstal nějakou dobu v Bradavicích, Lyn?“ otázal se Brumbál. Jeho obličej vyjadřoval ještě více účasti než dosud, pokud to bylo možné, a ona si opět uvědomila, že je v přítomnosti nejinformovanější osoby na celé škole. „Jsem si jist, že oba budete potřebovat oporu.“ Přikývla a střelila očima po bratrovi. Ten se na ni pokusil povzbudivě usmát, zatímco v prstech žmoulal její ruku.

„Zařídím, aby do chlapecké ložnice sedmého ročníku přibylo jedno lůžko,“ obrátil se Brumbál na něj. „Stane-li se něco mimořádného, dáme vám samozřejmě ihned vědět.“

S truchlivými výrazy se sourozenci pomalu zvedli k odchodu. Brumbál opět vyjádřil svou hlubokou soustrast a vyslovil naději, že lord Downey bude brzy zase v bezpečí doma. Lyn s Cathaírem poděkovali oběma profesorům, Lyn sebrala svou brašnu a spolu beze spěchu zamířili na kolej.

Po tom, co si Cathaír vyzvedl nějaké věci v Komnatě nejvyšší potřeby („Nemá cenu vracet se pro oblečení domů, stejně tam nemám nic, v čem bych tu nezmrzl na kost.“), vyšli zabalení od hlavy k patě na školní pozemky, aby se v soukromí vyrovnali se svou obtížnou situací. Lyniny nohy automaticky zamířily k jezeru; v dálce viděla, jak na něm několik lidí nadšeně bruslí. Bodlo ji u srdce, když minuli rozesmátou dvojicí držící se za ruce. Na něco si vzpomněla.

„Kde máš svoji slečnu? Neměla by se schovávat spolu s tebou?“

„Nechala mě,“ pokrčil rameny Cathaír. Tvářil se celkem lhostejně, ale při té vzpomínce se mu přece sevřely útroby.

„Jak to?“ podivila se Lyn. „Kdy to stihla?“

„Především večer se vrátila od kamarádek a prohlásila, že si jí nevážím a jen ji využívám, když jsem schopný strávit dva týdny svátků se svou sestrou, kterou miluju a věčnost jsem ji neviděl, namísto s ní,“ bručel. „Já se zmohl jen na poznámku, že na rozdíl od ní jsi moje rodina, a připomněl jí, že sama odmítla moji nabídku, aby nás o svátcích aspoň navštívila. Ona se nafoukla a řekla, že ve vztahu, který má budoucnost, by čekala, že její přítel dá přednost jí před svou rodinou, protože ona se koneckonců měla stát matkou *jeho* dětí. Prý to probrala s kamarádkami a ony souhlasily, že jsem hajzl a nezasloužím si ji, a na základě toho se rozhodla, že se se mnou rozejde. Se mnou to nějak probrat zapomněla, jen se po mém příjezdu tvářila všelijak a dávala najevo, že nemá chuť se mnou mluvit, což se jí ale stávalo častěji, aniž by mi k tomu podala vysvětlení, takže jsem tomu logicky nevěnoval patřičnou pozornost.

Sebrala se hned ten večer a ráno odešla bez rozloučení.“

„Páni,“ hvízdl Lyn. „Ta k tomu teda přistoupila vážně dospěle,“ zhodnotila sarkasticky. Poplácala bratra po paži. „Asi to nebyla ta pravá,“ konejšila ho. „Podle mě teda určitě,“ broukla kousavě. „Neboj, ženských je na světě pořád dost. Určitě objevíš jednu, která bude vědět, co vlastně chce.“

Cathaír se chmurně pousmál.

„Jestli zbytek života strávím zamčený v našem domě ve Filly, dost o tom pochybuju.“

Lyn ho znovu poplácala a zavěsila se do něj. Cathaír sáhl do kapsy a vytáhl malou ohmatanou fotografii; jejich rodiče, ještě mladí, se na ní objímali a smáli do objektivu. Podal obdélníček Lyn.

„Vem si ji,“ pobídl ji. „Myslím, že v domě je ještě alespoň jedna kopie, ale mám dojem, že bys potřebovala něco hmotného právě teď. Kdykoli se ti před duševní zrak budou sápat strašidelné vidiny, podívej se na ten obrázek a představ si, že je táta zpátky doma, sedí v županu na pohovce, má puštěný gramofon a čte si v těch svých knížečkách.“

Lyn si fotku vděčně vzala. Hrůzné vize otcova bezvládného těla ji provázely prakticky od okamžiku, kdy se dozvěděla, co se stalo. Útroby měla sevřené a po zádech jí každou chvíli běhal mráz.

„Postaráme se o to, aby ten vyzáblý parchant už nevstal, až s ním skončíme,“ zahučela temně.

Po večeři se Lyn sebrala a vydala do sklepení. Nenapadlo ji, co jiného by měla dělat, a doufala, že jí učení pomůže odvést pozornost od myšlenek, ze kterých se jí žaludek obracel naruby. Snape na ni beztak čekal a vybičovaný k necitlivosti vůči podobným slabostem nepředpokládal, že by jí rodinná situace měla jakkoli překážet v přípravě na zkoušky.

Přiměla se pekelně soustředit, jako to praktikovala od začátku roku, a hodina neúnavné dřiny ji odměnila bezchybným Zmenšovacím lektvarem. Snape to zhodnotil příkývnutím a naškrábal si něco do svého zápisníku, zatímco Lyn uklízela se stejnou pečlivostí, s jakou připravovala lektvar, nicméně stejně nezabránila několika nešťastným podklouznutím, když pozorovala krvavou barvu jedné z přísad nebo jí zrak padl na některou z potvor v láku, bledou a bez života.

„Vedla jste si dobře, nenechte se rozházet,“ ozval se tiše Snape, který mezitím opět přerovnával něco v polících. Lyn po něm strelila pohledem.

„Ještě pořád nedělám žádné pokroky v uzavírání mysli?“ nadhodila kysele.

„Vaše myšlenky mi zvučí v hlavě, jako kdyby byly moje vlastní,“ hlesl Snape unaveně. „Dokážu si živě představit, jak snadno by se vám v nich přehrabal Pán zla.“

„V tom případě byste mi třeba mohl pomoci s nitrobranou. Možná bych dokázala svou hlavu ochránit nějakým kouzlem, ale nemám tušení, zda by to stačilo.“

„Podle mě máte všechny předpoklady, abyste na nejlepší způsob, jak se izolovat, přišla sama,“ opáčil Snape. V tom výroku zazněl tón pýchy, ale také umně skrytá obava, že další čas v její blízkosti by profesor už nemusel snést. „Vyvinula jste si naprosto odlišný styl kouzlení a máte poměrně vzácný dar, v němž do budoucna jistě objevíte spoustu možností. Myslím, že bych plýtvat časem a energií, kdybych se vás pokoušel naučit klasickou nitrobranu.“

„Díky za důvěru.“ Lyn to částečně myslela vážně, ale neuměla si pomoci, aby do hlasu nezamíchala trochu jízlivosti. Snape se k ní pootočil, ale zjevně ho nenapadlo nic, co by jí na to řekl, a na rtech mu bezděčně vykvetl pobavený úsměv. Lyn cítila, jak mu poskočilo srdce, i přes tuhou ochrannou skořáčku.

„Vaše esej o obranných kouzlech byla nečekaně dobrá,“ popojel k dalšímu tématu tak hladce, jako kdyby předchozí konverzace neproběhla. „Zřejmě to můžu přičíst vaší dobrodružné povaze. Zdá se, že obavy vašeho otce nebyly od věci. Sám nyní vidím, jak prahnete po příležitostech dostat se do malérů ohrožujících váš život.“

Lyn v duchu zavrčela. „Ocením, když se zdržíte podobných poznámek, pane profesore,“ ucedila. „Nemůžu pochopit, jak se k mému rozhodnutí přidat se k Řádu dokážete stavět tak zarytě odmítavě, i když máte neomezený přístup do mé mysli. Čekala bych, že právě vy mě pochopíte. Kromě jiného mě tím nutíte obracet se v myšlenkách k situaci mého otce, což mi ošklivě nabourává soustředění.“

Snapeovi ve tváři probleskl střípek zahanbení, jako by si uvědomil, že by opravdu měl projevit více porozumění, ale pak nad ním zvítězil výraz zarputilosti.

„Jsem si jist, že nebudu namítat sám, pokud dojde na diskuzi o vašem přijetí,“ odtušil. „Řád by neměl smět přijímat nedostudované kouzelníky, ať už mají jakkoli užitečné schopnosti. Nemáte vůbec tušení, co všechno na vás může čekat za zdmi školy.“

„Hm,“ zamručela Lyn nepřesvědčeně. „Jste si opravdu tak jist, že zrovna tyhle zdi udrží to všechno venku donekonečna? Jestli Voldemort tak touží po Harryho smrti, přijde si pro něj i sem, až bude mít dost síly prorazit magickou ochranu Bradavic. Sázíte snad všechno na něj a na Brumbála? Co když to nevyjde a my všichni se ocitneme pod přímou palbou?“

Dokud mi ten bastard nesáhl na rodinu, byla jsem ochotná být hodná holčička, ale teď přešlápl tak daleko za hranice mé tolerance, že se postarám aspoň o to, aby se mu pár nocí strachy špatně spalo, pokud ho nebudu moct stáhnout do hrobu s sebou.“

Přistihla se, že proti němu stojí v bojovné pozici, pěsti zatnuté a rty semknuté. Snape ji pozoroval s netečným výrazem, přesto se o ni otřela droboučká vlnka jeho obdivu, ovšem stále smíšená s obavami.

„To, že jsem nechodila na kouzelnickou školu, neznamená, že nejsem dostudovaná,“ skřípěla Lyn dál zuby. „A měl byste si občas zkusit strávit nějaký čas neprávem zavřený ve cvokárně, jestli chcete tvrdit, že nemám představu o tom, jak strašné věci by mě mohly potkat. Bylo tam hned několik lidí, kterým svaly neustále dřevěněly strachem, a *já to všechno cítila*. Mohl byste místo soudů na základě zřejmých holých faktů raději pořádně otevřít oči a uvědomit si, že navzdory sporným okolnostem *už nejsem dítě*.“

Třásla se po celém těle, částečně obavou z jeho reakce (přece jen si stále uvědomovala, že se právě do krve hádá s učitelem). Snape na ni pořád zíral bez jediné emoce ve tváři. Lyn se rozhodla, že svým výstupem představení zakončí, a začala si z brašny vytahovat pomůcky na hodinu obrany proti černé magii. Snape si zřejmě její počínání vyložil jako příležitost vyhnout se nutnosti reagovat na její slova a vrátil se k přerovnávání obsahu šuplíků u svého stolu.

Jako součást přípravy z obrany dostala k tréninku dalších několik zaklínadel. Unaveně při tom mávala hůlkou a mdlým hlasem odříkávala formule. Při třetím kolečku jí Snape hůlku vytrhl z prstů.

„Vaše herecké nasazení je dnes nulové.“

Lyn svésila ramena. „Nemůžu najít to správné nadšení,“ zabručela. „Pořád musím myslet na to, kde asi otec je a co se s ním děje. Nemám vůbec žádnou záruku, že se k němu chovají alespoň trochu slušně, jestli je tedy ještě naživu.“ Otrásla se.

„Tak se na něj zkuste napojit pomocí empatie,“ nadhodil Snape. „Nemůže to být o moc těžší než se někomu na dálku přehrabovat v obsahu hlavy.“

Lyn se na něj zamračila, ale byl to spíš výraz zamyšlení.

„Máte pravdu,“ hlesla. „To mě nenapadlo. Měla bych to dokázat, zvlášť když je to někdo tak blízký.“

„Tak se posaďte a jako náplň doučování z obrany si pro dnešek dopřejte trochu tréninku ve svých vlastních kouzlech,“ uzavřel Snape a mávl paží ke stolku. „Snad vám to uleví od starostí a umožní lépe se soustředit na učení.“

Vděčně si drekla zpět do židle. K jejímu překvapení si k ní profesor přistavil židli a usadil se naproti; bylo vidět, že je sám zvědavý. Odkáslala si, zavřela oči a pokusila se uvolnit. Pak vši silou vůle upřela svou mysl k nalezení otcovy emocionální vlny, ať už byla jakkoli daleko. Usilovně v sobě pátrala po té pomyslné nitce představující jejich duševní pouto, po které by obrazně řečeno přeručkovala až na její druhý konec.

Prudce se nadechla, když otce ucítila. V první vteřině rozeznala bezmoc a strach, které dominovaly jeho nitru a vztahovaly se k jeho dětem: byly v nebezpečí a on je nemohl nijak chránit. Po důkladnějším zkoumání objevila mnohem jemnější vlákna: ke svým vězňům cítil opovržení i přes to, že ponižující pozice, ve které ho drželi, zraňovala jeho hrdost. Střípek staré bolesti musel patřit jeho zesnulé ženě, protože nyní bezdeše očekával, že přijde i o zbytek lidí, které miloval.

Když se ponořila ještě hlouběji, ucítila duševní ozvěnu bolesti, která mu projížděla celým tělem. Lyn se odporem zkroutily rty, protože si domyslela, že ho museli mučit Cruciatem. Pouta se mu zařezávala do masa a z hrbolaté studené podlahy měl otačený zadek, nemluvě o sténajících kloubech nucených k příliš dlouhému setrvávání v nepohodlných úhlech. Měl vyschlo v ústech a žaludek se mu svíral úzkostí i prázdnotou.

V tom okamžiku se stalo něco, co Lyn naprosto vyvedlo z konceptu. Zalapala po dechu, ale zůstala napojená na otce, protože si uvědomila, že nějakým nepochopitelným způsobem vycítil její přítomnost. Srdce se mu rozbušilo údivem i úlevou, a jako kdyby si to cvičil předem, začal k dceři okamžitě vysílat silný proud náklonnosti, jíž ji chtěl zřejmě podpořit, ale i ujistit, že jí nemá za zlé, co udělala.

Když si uvědomila, že se jí Snape se starostlivým výrazem jemně dotkl, otevřela oči, aniž se pustila otcovy emocionální frekvence. Zadívala se do těch temných studní plných zájmu i obav a srdce jí proti její vůli poskočilo. Vypadalo to, že neseďela celou dobu tak klidně, jak se domnívala.

„Táta o mně ví, cítí mě,“ zašeptala, jako by se bála, že hlasitějším zvukem přeruší spojení. Měla dojem, že její mysl sahá míle za hranice její hlavy a pořád se zvětšuje. Lásku následovala lítost, jíž se otec zřejmě omlouval za to, že jí nemůže být nablízku a ochránit ji. Cítila, jak se jí po tváři rozeběhly slzy.

„Nemůžeš za to, byla to moje chyba,“ vydechla. Doufala, že jí otec pochopí, přestože ji nemohl slyšet. Nehlasně mu slíbila, že s ním bude neustále ve spojení. Následující vlna emocí musela provázet jeho varování, aby se kvůli němu nepouštěla do ničeho riskantního. Lyn se ho pokusila všeobecně utěšit, protože neměla to srdce mu prozradit, že má v úmyslu si pro něj přijít, ať se děje cokoli. Jeho nitro se postupně uklidnilo a ztišilo a Lyn se neochotně rozloučila.

Jakmile byla ve svém nitru opět sama, složila hlavu do dlaní. Množství a síla pocitů, které jí právě protekly, ji vyčerpala a rozbila jí jakoukoli přesnější představu o tom, jak se nyní cítila sama. Po chvíli zjistila, že se jí ulevilo; očividně se jí podařilo ve svém srdci trochu uklidit a povyhadovat všechno, co tam nepatřilo, a hrud' se jí naplnila měkkým pocitem klidu a vyrovnanosti, ačkoli neměla tušení, kde k němu přišla. Když vzhledla, Snape na ni stále hleděl zvědavě.

„Tak jaké to bylo?“ nadhodil s očekáváním.

„Bylo to dost zvláštní... Myslím, že jsme se celkem dorozuměli. Když se mi jeho pocity spojily v celek, skoro jsem viděla vnitřek jeho vězení. Byla to malá kamenná místnost, studená a nejspíš temná, pravděpodobně podzemí. Kolem jsem okrajově zachytávala další pocity, bylo tam víc lidí. Počítám, že Voldy má nějaké vlastní sídlo, že? Asi nesmrdí celý čas jako nezvaný host u některého ze Smrtijedů.“

Snape pouze přikývl.

„Víte, kde to je?“

„Vím, ale nesmím o tom ani mluvit, natož prozradit polohu, což bych stejně nedokázal kvůli magii, která to místo chrání podobně jako Bradavice.“

„Myslela jsem si to,“ hlesla Lyn.

„Neklesejte na duchu. Do doby, než budeme na záchrannou akci vůbec připraveni, se může všechno ještě desetkrát změnit.“

„Hm, ale jak moc? Pomůže nám to? Nebo ho naopak stihnou zmučit k nepoznání a zahrabat šest stop pod zem?“ Chtěla to původně říct se sarkastickým úšklebkem, ale její vlastní slova v ní vyvolala děsivé představy a obestřela ji beznadějí. Schovala znovu obličej do dlaní.

„Neskákejte k závěrům tak rychle,“ domlouval jí tiše Snape. „Musíte věřit, že se to povede. Jinak nebudete schopná se ani plně spolehnout na své schopnosti a důvtip.“

Lyn si bezradně zajela prsty do vlasů.

„Nemůžu si pomoci, napadá mě, jestli by přece jen nebylo lepší jít a přidat se k –“

„To ať vás ani nenapadne,“ zasyčel Snape.

Ignorovala ho. „Mohla bych se infiltrovat a pak nějakým způsobem osvobodit otce zevnitř...“

„Chcete říct, že byste se šla pokusit lhát Voldemortovi do očí, zatímco i já vás přečtu jako rozvinutý pergamen?“ ušklíbl se. Lyn sklesla ještě víc.

„Nechte to na Řádu,“ pokračoval mírněji. „Dokud je váš otec naživu, je stále naděje, že se mu podaří uprchnout,“ uzavřel a i s židlí se přesunul zpět za svůj stůl.

Přešla to mlčením. Pozvolna a nepozorovaně se ponořila do úvah, které jako by čekaly ve frontě, až jim začne věnovat pozornost.

Prvního září ráno ještě nic netušící mírumilovně seděla u svého počítače v očekávání dalšího celkem nudného dne naplněného obyčejnými činnostmi a obyčejnými lidmi z obyčejného, dobře známého světa prostého jakékoli magie a plného neuskutečněných snů. Od té doby se její život stihl převrátit tolikrát, že bylo s podivem, že ještě vůbec věděla, kterým směrem je dolů a nahoru. Když toužila po dobrodružství, neměla na mysli žádné, jež by tolik řalo do srdce nebo tak tvrdě podkopávalo veškeré životní jistoty.

Myslela na všechny lidi, které tu stihla poznat; většinu z nich už znala z knih, ale byli tu mnozí další. Farida a její nešťastný bratr, Mallory, který vůči ní zatím držel prvenství ve stupni bezpředsudkovitosti a vřelosti přijetí, celá její rodina, tak široká, rozmanitá a celistvá, jakou si vždy přála mít, která nyní byla terčem Voldemortových intrik... Před očima jí vyvstala vzpomínka na okouzlené zaujetí v očích členů Brumbálovy armády, když jim předváděla kouzla bez hůlky, zatímco i oni měli někde mimo školu rodiny, které nyní byly v neustálém ohrožení, jež bylo o to horší, že o něm nevěděli nebo v něj nevěřili kvůli tomu zatracenému zbedněnci Popletalovi.

Nebyla v tom sama. I kdyby si mohla myslet, že je spolu s rodinou z obliga, k čemuž ji vedl otec, ve skutečnosti se jí tato situace týkala stejně jako všech ostatních. V podobných časech nemohla hledět jinam jen proto, že by se jí za její činy nedostalo uznání, nebo by se na ni dokonce někdo mohl dívat skrz prsty. V tomhle páchnoucím blátě byli po pás namočení všichni společně a naději na záchranu budou mít jen v případě, že se spojí a začnou táhnout za jeden provaz bez ohledu na jakkoli hloupé a malicherné předsudky, jež si pro zábavu mohli dovolit vytvářet v dobách míru.

Viděla svůj úkol jasně a čistě: musela soustředit všechny síly, aby se zlepšovala v magii a vše, co se naučila, předala dál. Musela všem dodávat odvalu a podporovat je, jak jen to šlo, v tom byla dobrá, a využívat jakékoli své výhody, aby je chránila, dokud nepropukla otevřená válka. Už kvůli vlastnímu svědomí se od nich nemohla odvrátit jen proto, aby *náhodou* neohrozila sebe. Šlo o mnoho víc, než byl jeden život. Lidé se rodili, žili, umírali a zase se vraceli, ale tento svět, který jim měl být hřištěm, se najednou zase stával temnou slepou uličkou plnou děsu, ve které se málokdo odváží se i hlasitěji nadechnout. Bylo to i její hřiště a Lyn shledávala, že je její povinností povytažovat zpod postele všechny bubáky dřív, než se tam usadí natrvalo. Její místo bylo rozhodně mezi členy BA a Fénixova řádu, ať už měl kdokoli jakékoli námitky.

Probrala se ze zamyšlení s pohledem upřeným na nešťastného malého obojživelníka v láku na Snapeově stole. Vzpomněla si, že vlastně má pořád hodinu přípravy.

„Ehm,“ odkašlala si a rozhlédla se kabinetem. Snape se nořil do své židle u stolu a vypadal rovněž zamyšleně, ale když si všiml, že se Lyn snaží upoutat jeho pozornost, napřimil se a nadechl.

„To bude pro dnešek všechno, Downeyová. Využijte volný čas ke zklidnění mysli, abyste se příště mohla lépe soustředit.“

Lyn se vyškrobala na nohy a chystala si sbalit, ale pak se na okamžik zarazila. Otočila se zpět ke Snapeovi.

„Myslím, že by nebyl žádný zločin, kdybyste mi alespoň v soukromí říkal jménem,“ nadhodila tiše. „Ale byl to jen návrh,“ pokrčila rameny v obranném gestu, když se jí dostalo nevěřícího pohledu, a raději se sklonila nad svými pomůckami. Když měla sbaleno, obrátila se k odchodu, ale Snape ji zarazil.

„Ten návrh možná nebyl úplně od věci,“ ozval se. Lyn po něm střelila očima. Tváří v tvář podezřívavému údivu se malinko pousmál. „Problém je v tom, že se mi ježí vlasy už jen při představě, že bych vás oslovoval stejně jako všichni ostatní, jestli mě chápete. Ta obyčejná, kratičká slabika nějak není dost, když si pod tím zvukem mám představit vás.“

Lyn na rtech vykvetl pobavený úšklebek – znělo to jako kompliment!

„Tak mi můžete říkat jinak,“ rozhodla paže. „Klidně i Elinor. Od vás bych to snesla,“ dodala nesměle.

Snape pomalu přikývl; zřejmě se mezitím rozmýšlel.

„Dobrá, Elinor,“ řekl s citem, jako by si zkoušel, jak to zní. Lyn se neubránila úsměvu, ale nechtěla znovu rozvířit to, čemu dalo tolik práce trochu usednout, a tak mu jen popřála dobrou noc a opět vykročila ke dveřím.

„Když už jsme u toho,“ ozval se však profesor, v což se upřímně neodvážila ani doufat, „jestli chcete, můžete mě oslovovat Severe. V *přísném* soukromí,“ zdůraznil. Lyn se tiše zasmála a jen přikývla, než se konečně odporoučela. Za zavřenými dveřmi jeho pracovny si oddechla; v žaludku se jí vzdouval balonek jásavé radosti, kterou nedokázala potlačit. Zazubila se na protější stěnu a vydala se svižným krokem na kolej.

Cathaír na ni čekal ve společenské místnosti s hromadou zimních svršků a nápadem, že se mohou před spaním znovu projít po pozemcích, aby měli soukromí na rozhovor. Když se brodili sněhem a temnotou, Lyn mu vyprávěla, co se přihodilo na její přípravě na zkoušky.

„Snape mě přivedl na skvělou myšlenku, že bych se mohla s otcem spojit na dálku pomocí empatie.“ Cathaír ožil. „A jak to dopadlo?“

„Fungovalo to! Dokonce vycítil mou přítomnost a snažil se komunikovat. Moc zásadního jsme si říct nemohli, ale aspoň vím, že je jakž takž v pořádku. Hrozně litoval, že nás teď nemůže chránit, a myslím, že mi zakazoval dělat v tom směru cokoli nebezpečného.“

Chvilku to vypadalo, že i Cathaírovi povolí sebeovládání a dá se do breku, a tak ji radši objal.

„Jsem rád, že je naživu,“ zachraptěl. „To je náš starý táta, Lyn: trčí jako rukojmí mezi Smrtijedy a bojí se o nás. Musel být šťastný jak blecha, když jsi ho konečně prohlédla a pochopila.“

„Já vím,“ vzdychla. „Cítila jsem to.“

Na chvíli je obestřelo zamyšlené ticho rušené jen skřípotem sněhu pod jejich nohama. Lyn znovu uvažovala nad celou situací.

„Jak jsi na tom s kouzlením bez hůlky, brácha?“

„Skvěle,“ usmál se. „Doma a v práci jsem to piloval a myslím, že je to dost dobré; rozhodně mi to stačí na takové ty drobnosti, jako je odemykání a zamykání dveří a přesun zavazadel.“

„Nechceš se taky přidat do kroužku obrany proti černé magii?“ Když na ni hleděl nechápavě, dodala: „To je zdejší tajná odbojová organizace. Tak trochu může za otcovu situaci, ale to je jen Potterem; když se mu budeme důsledně vyhýbat, hlavně očima, bude to v suchu. Ostatní potřebují důkladnou péči.“

„Co tam cvičíte? Připravujete je na boj se Smrtijedy?“ zajímal se Cathaír.

„Víceméně. Když se teď Ministerstvo snaží zapřít Voldemortův návrat, důkladně nás odřízlo od kvalitní praxe v obranných i bojových zaklínadlech, takže se parta studentů pod velením Pottera rozhodla se připravovat na vlastní pěst. Snažím se jim vysvětlit, jak zahodit hůlku. Ty bys možná mohl přispět nějakými zaklínadly vyšší třídy, co myslíš?“

Cathaír pokrčil rameny.

„Každopádně by to nemuselo uškodit,“ usoudil. „Sám bych se potřeboval trochu rozhýbat soubojem, už jsem pěkně dlouho nebyl nucen používat magii k obraně a útoku.“

„Dobrá, já to zítra na snídani řeknu Hermioně, ještě než vypadneme domů.“

Časový posun oběma mladým Downeyovým dovolil se před cestou domů do sytosti vyspat. Když scházeli dolů na snídani, bylo ve Velké síni jen málo studentů, kteří na ně valili zraky; venku bylo oproti všem zákonitostem fantasy příběhů jasno a většina školy se vydala na školní pozemky, aby si tam mohla při studiu nebo zábavě užít vzácného slunečného dne. Lyn padla na lavičku ke stolu.

„Mělo by být zataženo hustými mraky, sychravo a větrno,“ zabručela na svůj prázdný talíř. Kolem srdce cítila tíživou nicotu, jež jí brala chuť k jídlu.

„Třeba počasí nechce klást další chmury na naše bedra,“ pousmál se Cathaír.

„To je od něj teda milý.“

„Lyn!“

Hlas patřil Hermioně. Vrazila do Velké síně, jako by někoho hledala, a zamířila ke dvojici sourozenců. Když si Lyn všimla, že v rukou drží *Věstce*, ztěžkl jí žaludek.

„Co se stalo?“ vydechla Hermiona z posledního, jakmile dosedla na lavici naproti nim a pleskla novinami o stůl. Zadívali se na titulní stránku.

„Co tam máme vidět?“ nepochopil Cathaír. Hermiona sklopila zrak k plátku, plácla se přes čelo a nalistovala jinou stranu. Ukázala pak na menší, ale i tak dost výrazný článek, jehož nadpis zdobila Siriova vězeňská fotografie.

Lyn se na ni pozorně zadívala. Bylo to poprvé, co měla možnost zjistit, jak vlastně Sirius v tomto světě vypadal. Musela to být stará fotka, z doby, kdy ho zatkli, i v tak mladém obličejí se však rýsovalo jisté duševní stáří, jako by na něj dlouhá a těžká léta dopadla najednou a zlomila jej. Tmavé vlasy měl pod ramena, rty stažené a v hlubokých očích pomstu. V pruhovaném pyžamu nebyl zrovna manekýn, ale oním zvláštním mužským způsobem byl velice hezký. Lyn pohled na něj z nevysvětlitelné příčiny ulehčil na srdci; bezděčně se usmála.

Cathaír do ní v tu chvíli drkl a ukázal na článek pod fotkou. Titulek hlásal „**Downey unesen?!**“

Ten vykřičník tam neměl být. Už samotný fakt sdělený pouhými dvěma slovy obsahoval šílenství dost.

„Viní Siria?“ vrtěla Lyn nevěřičně hlavou, když očima přelétla zbytek textu. Zdálo se, že autoři článku se vážně domnívali, že lorda Downeyho naverboval Sirius a jeho imaginární gang černokněžníků a přiměl ho schovat se s nimi v nějakém vysněném zločineckém podsvětí.

Zaražené ticho ji přimělo vzhlednout. Hermiona měla na tváři divně dřevěný výraz.

„Ty ho znáš?“ hlesla dutě.

Lyn zoufale zapátrala v paměti po nějakém záchranném kruhu.

„Toho přece zná každé dítě,“ vydávila klidný úšklebek. „Zabil třináct lidí a nedávno utekl z Azkabanu.“

Zdálo se, že se Hermiona uvolnila.

„Promiň, já jen, že neznám nikoho, kdo by mu říkal jménem,“ vysvětlila opatrným tónem. Lyn se na ni jen pousmála. „Co ale říkáš tomuhle? Stalo se tvému tatkoví něco, nebo si *Věštec* zase vymýšlí?“

Pohledy sourozenců se setkaly. Závěr byl jasný: Hermioně se jistě věřit dalo, ale všechno, co by se dozvěděla, by se doneslo i k Potterovi, který byl přímým Voldemortovým spojením s Bradavicemi.

„Jestli je to pravda, zatím nám to nikdo neřekl,“ pokrčil rameny Cathaír s očima stále upřenýma na sestru.

„Omlouvám se, ale kdo jste vy?“ zamračila se Hermiona.

„Ehm, to je můj bratr, Hermiono,“ vyhrkla Lyn, když jí došlo, v čem je zakopaný pes. Cathaír vstal, podal jí ruku a představil se.

„Aha, to jsem nevěděla, promiň. Co tu děláš?“

Cathaír zaváhal, ale Lyn mu přispěchala na pomoc.

„Je tu jen na návštěvě a dnes spolu odjíždíme na víkend domů,“ usmála se. „Snad se tam přesvědčíme, že je táta v pořádku.“

„To doufám,“ vydechla Hermione a obdařila je povzbudivým úsměvem. „Tak si užijte volno, já zase mizím.“ Vstala od stolu a šla si po svých. Lyn si ztěžka povzdechla. Pomyslný svěrák na jejím srdci nepovolil ani o vlas.

„Slečno Downeyová,“ ozval se jim za zády známý strohý hlas. Profesorka McGonagallová se zastavila u jejich stolu; tvářila se účastně a Lyn bylo jasné, že o všem ví. Musela být také členkou Řádu; Lyn by ji na jejich místě jako posilu rozhodně chtěla. Bezděčně ji napadlo, kolik dalších lidí, které z knih znala, se podílelo na odboji pod vedením Brumbála – a kolik z nich bude mít příležitost poznat, jestliže se k nim přidá.

„Ředitel by s vámi oběma rád mluvil,“ oznámila jim tiše. „Dostavte se, prosím, k ředitelně, jakmile budete mít sbaleno.“ S těmito slovy se opět vzdálila.

„Tak to abychom si šli pro věci,“ povzdechl si Cathaír. Lyn mlčela. Snídaně se nakonec ani jeden z nich nedotkl; pomalu se zvedli a zamířili zpátky do nebelvírské věže.

Nemuseli se namáhat vymýšlet výmluvy a snažit se otcův osud skrýt nebo zaonačit. Jakmile Mossie jako poslední překročil práh domu a zabouchl za sebou dveře, vzduch naplnilo mnohohlasé spílání a proklínání Voldemortova jména.

„Jak to víte?“ sklesli sourozenci.

„Není to jasné?“ zavrčel děda Downey. „Jste oba vyděšení k smrti a bezmocní jak novorozeňata a ať už Sirius Black v životě provedl cokoli, nikdy nebyl *tak* dobrý, aby v lidech vyvolával takové pocity.“

„Je taky jasné, že to *Věstec* musel na někoho shodit, když odmítá přiznat, že je Voldemort zpátky,“ doplnil ho děda Sheehan. „Napsat o tom museli, jinak by to vypadalo daleko podezřeleji.“

„A kdo je lepším terčem, než domnělý Smrtijed, který jako jediný uprchl z Azkabanu?“ pousmál se Mossie kysele.

„Domnělý?“ nadhodila Lyn nevinně.

„Kdyby to, co udělal, měla být práce pro Voldemorta, věděl bych to,“ ošil se děda Downey. „Máme jednoho Smrtijeda v rodině, jaká ostuda!“

„Ten článek byl naprosté nactiutrhání,“ zuřil strýc Bearach. „Odkdy je 'neutrální' synonymem pro 'zlý a zkažený'? Tiarnach by radši zemřel, než aby se paktoval s takovým pövlém!“

„Na tom je vidět, nakolik je *Věstec* objektivní,“ uškíbl se děda Downey. „Celý ten spolek má tak podemleté kořeny, že ho drží ve vzpřímené poloze jen pevná víra, kterou trpí ten hlupák Popletal.“

„A to mu nevydrží dlouho,“ přidal se Mossie. „Rozhodně ne tváří v tvář Voldemortovi, až si přijde na Ministerstvo požádat o svá práva tyranského samovládce.“

„Mohli bychom si jít sednout a konečně v klidu probrat situaci, která se nás teď týká nejvíce?“ nadhodila babička Sheehanová kousavě. Společenstvo provinile zmlklo a nahrnulo se do salonu. Děda Downey cestou objednal něco na zub u skřítků, načež za sebou zavřel posuvné dveře. Nějakou chvíli bylo ticho; přítomní se na sebe navzájem dívali pokradmu a mírně se ošivali, jak jim hlavou plynuly tíživé myšlenky. Nikdo se k řeči příliš neměl.

„Ehm,“ odkašlala si konečně Lyn. V krku jí vyschlo. „Táta... Tátu přepadli Smrtijedi, když se chtěl setkat se mnou, na okraji školních pozemků. Čekali i na mě, ale... byla jsem na to upozorněna dřív, než

jsem mu stihla vyjít naproti. Mučili ho a drží ho svázaného v nějakém sklepeč, zřejmě ve Voldyho tajném sídle.

A asi by bylo fér zmínit, že za to všechno můžu já.“

„Nemluv nesmysly, dítě,“ obořil se na ni děda Downey.

„Nemluvím,“ odvážíla se Lyn stát na svém, i když by nejraději zmizela z povrchu zemského. „Byla jsem neopatrná a udělala jsem pár hloupostí, kterých lituju, ale nedají se vzít zpět. Voldemort si myslí, že jeho Smrtijedům vylepším skóre, proto se rozhodl mě vydírat. Táta vám neřekl pár podstatných maličkostí, které souvisí s mým návratem mezi svéprávné lidi, ale právě kvůli nim se o mě Voldemort začal zajímat...“

„Myslíš to, jak jsi z té léčebny vyšla s ne zrovna běžným darem a schopností čarovat bez použití hůlky po tom, co ho tvé chování málem dohnalo k zoufalému násilí?“ usmála se na ni babička. Lyn spadla čelist. „Ty si na nás nevzpomínáš, ale jsme pořád tvá rodina. Tiarnach nám samozřejmě všechno řekl nedlouho po tvém návratu do školy.“

„Na každém kroku nás varují, abychom si nepouštěli pusy na špacír raději před nikým,“ pokrčila rameny Lyn. „A mohlo by to ohrozit i vás.“

„Nejsme zrádci, ani zbabělci, holčičko,“ zamračil se na ni děda Sheehan. „Jsme rodina, nesmíš nás vnímat jako skupinu na sobě nezávislých lidí. Na to už mnozí ošklivě doplatili.“

Oba přítomní Downeyové souhlasně pokývali hlavami.

„Pamatuju si, jak mi můj dědeček vyprávěl o starém Grindewaldovi,“ nadhodil děda Downey zamyšleně. „Málokdo si troufl sáhnout na někoho z Downeyů, ale Grindewald to tenkrát udělal. Trpěl koneckonců komplexem každého černokněžníka – myslel si, že všechno se dá nejlépe řešit násilím a že hrubé síle nedokáže odolat nic. Dědečkův táta býval zatraceně dobrý empatik a opravdu mocný kouzelník. Grindewald o sobě měl vysoké mínění a praděda si zase rád z takových lidí utahoval, takže černokněžník se rozhodl, že mu ten úsměv z tváře smaže jednou provždy. Vyrobil si magické vězení, které mělo empatikům odříznout přístup k okolním emocím a zabránit jim je tak používat k zesílení svých sil, a sebe před ním ukryl silným lektvarem. Podařilo se mu lapit pradědu a zamknout ho do té klece; chystal se ho zabít a nic mu nestálo v cestě, protože jeho vynález zafungoval nejen na pradědovu empatii, ale na všechnu sílu v jeho těle, i tu fyzickou. Hlupák Grindewald ale asi v životě neslyšel o tom, jak funguje rodina, která stojí za zmínku, a to se mu stalo kamenem úrazu. Můj dědeček tenkrát cítil, že se s jeho tátou něco děje, a přispěchal mu na pomoc spolu s mámou, bratrem a sestrami. Sesypali se na Grindewalda jako smečka vlků a kdyby se mu nepodařilo se jim včas vysmeknout a zmizet, byli by ho zabili.“

Tahle příhoda se ke Grindewaldově znechucení roznesla po kouzelnické Anglii a od té doby se nikdo při smyslech neodvážil zaútočit na žádného Downeyho v obavě z hněvu jeho příbuzných.“

Nikdo zjevně neočekával, že vyslechne rodinný příběh, jako by to byla bajka, a tak následovala další vlna mlčení. První se vzpamatovala Lyn, protože ji dědečkovy vyprávění zaujalo už v úvodu.

„Tvůj praděda byl empatik?“

Děda Downey se na ni široce usmál.

„Samozřejmě. Po kom si myslíš, že to máš, holčičko?“

„Třeba po nás,“ opáčil kousavě děda Sheehan. „Měla *dva* rodiče.“

Downey na to reagoval jen pokrčením ramen.

„I u mě se to projevilo,“ pokračoval klidně. „Poznám dalšího empatika bezpečně, tvůj táta mi to ani nemusel říkat. Už jsi objevila, jak nevídaně dokážou emoce znásobit magickou sílu, ale zatím to není ani

polovina užitečných a nebezpečných věcí, ke kterým ti to otevře přístup. Buď opatrná, ale věnuj se tomu a uč se. Ve válce, k níž se schyluje, ti bude tvá empatie nepostradatelným spojencem.“

Na Lyn to udělalo dojem. Dědeček sice měl poněkud staromódní slovník a trochu dramatické vystupování, ale jeho slova v ní vzbudila zvláštní, nekonkrétní vidinu sebe samé, jak stojí na vrcholku nějaké hory či budovy a kolem ní se jako tornádo točí obrovský sloup energie. Byl to pocit moci – té absolutní a nezastavitelné, která dokázala stoupnout do hlavy a přivést člověka k šílenství a činům, o nichž by se mu za normálních okolností nesnilo ani v nejděsivějších snech.

A přesně v tu chvíli ta poněkud hrůzná, podivně cizí krvelačná touha zkrotla, utichla a stočila se do klubíčka u Lyniných pomyslných nohou. Zamrkala a zjistila, že stále hledí dědovi do očí. Usmíval se.

„Víš, jak Downeyové odolávali téhle touze?“ nadhodil. Zdálo se, že nikdo jiný v místnosti nechápe, co se děje; tiše a se zaujetím naslouchali, zda se to nějak nevyjasní, a skákali pohledy mezi Lyniným a Downeyho obličejem.

„Jak?“ zeptala se.

„Nemůžeš být tyran a zároveň empatik,“ usmíval se děda dál. „Byl by to vážně kumšt, jiným ubližovat a při tom s nimi soucítit.“

I Lyn se usmála. Dávalo to perfektní smysl. Empatie pomáhala udržovat rovnováhu: dokázala vás pozvednout na vlnách moci až ke hvězdám, když jste to potřebovali, ale vaše nohy nechávala stále pevně na zemi, abyste i s vědomím neomezené síly dokázali den co den žít jako člověk. Lyn se cítila jako letitá sekvoj; shora se dotýkala nebe, ale kořeny měla hluboko v půdě.

„My jsme pořád ještě tady,“ přihlásil se Mossie tiše.

„A my zase našli způsob... dobrá, přinejmenším jeden ze způsobů, jak dostat Tiarnacha domů,“ oplatil mu děda klidným úsměvem. Odněkud z útrob fraku vytáhl dýmku a zapálil si.

„Vážně? Souvisí to nějak s tvým vyprávěním rodinné historie?“ ukousl si Mossie.

„Povídej, Lyn,“ pokynul jí děda, aniž si všiml té poznámky.

„Já... myslím,“ odvážila se, „že vím, jak přeprat Voldyho i jeho smečku. Alespoň pro jednu. Jestli mi prozradíš, jak jsi teď udělal to, co jsi udělal?“

Děda se znovu zeširoka usmál. „Přece ti nemusím vysvětlovat něco, co chápeš, drahoušku.“

Lyn trochu stydlivě přikývla. Věděla, co se stalo, a věděla, jak to použít. Bylo to schované někde v pozadí její mysli, už nějakou dobu.

„A jak teda?“ pokračoval Mossie tvrdohlavě v načatém tématu.

„U Brumbála v pracovní se mi stala jedna zvláštní věc,“ začala zamyšleně Lyn. „Když mi říkal, co se stalo tátovi, nějak se mi podařilo se na chvíli vnitřně umrtvit, aniž jsem se o to vědomě snažila. A pak, po tom, co jsem se s tátou spojila na dálku, jsem dokázala všechny ty zvířené emoce, moje i jeho, někam vytěsnit a vyhrabat odněkud zásobu klidu. A děda mi právě předal jeden zvláštní pocit... Myslím, že emoce nejen přijímám, ale dokážu jimi i manipulovat.“

Děda Downey spokojeně přikývl.

„Říká se tomu aktivní empatie. Mudlové totiž něco takového mívají také, ale jejich síla se omezuje pouze na příjem emocí, nedovedou s nimi nijak hýbat, nebo je měnit. Zato my můžeme používat emoce jako kteroukoli jinou sílu. Opravdu dobrý empatik cítí s lidmi po celém světě – *skvělý* empatik dovede daleko víc. Kdysi takové jako my zavírali, byli jsme nebezpeční podivíni; nejspíš proto nás už dnes není tolik.“

„Páni,“ hlesla Lyn. Uvědomila si, že na něj zírá s otevřenými ústy. Zdálo se však, že zbylí přítomní neslyšeli žádnou převratnou novinku. Lyn znovu palčivě zamrzelo, o kolik rodinné historie přišla.

„Podivíni mezi kouzelníky, to už je co říct,“ broukl děda Sheehan. „Je to skoro jako s kouzelníky mezi mudly, jen... nějak pokroucenější...“

„No, a já jsem ti právě začal závidět, abys věděla,“ šťouchl do Lyn Cathaír.

„Ne, nezačal,“ usmála se na něj s převahou. „A to ani nevíš, jaká muka to byla, když to na mě všechno padlo poprvé. Tisíc bolestí, strachů a starostí v jednom jediném těle... Nepřeju ti to.“

Cathaír udělal obličej. „Tak tomuhle bych se radši vyhnul. Ale stejně nechápu, proč nejsem empatik taky? Nebo táta? Strejda Bearach?“

„Ne u každého se to projeví naplno,“ ozval se z kouta strýc Bearach. „I člověk, který má empatii v krvi, nemusí splňovat předpoklady, které jsou nutné pro zvládnutí něčeho takového.“

„Natož někdo, kdo ji v krvi nemá,“ přítakal zamyšleně Mossie. „Na škole jsem znával jednoho kluka, který hrozně rád experimentoval s magií. Empatie ho hrozně lákala. Nějak se mu nakonec podařilo ji získat, ale pak se jen čtyři dny položený schovával v rohu sovince, držel se za hlavu, brečel a na všechny křičel. Pátý den ráno ho študáci našli rozbitého na dláždění pod okny sovince.“

Místností zazněly napůl zděšené, napůl účastné mumlané projevy, to jak si každý z přítomných přehrával Mossieho vyprávění před duševním zrakem jako film.

„Přesně tak,“ přikývl děda Downey. „Když se empatie nějakým ošklivým omylem nebo hloupostí rozvine u člověka, který ji nedokáže zvládnout, buď zešílí natolik, že se sám zabije, nebo mu časem selže tělo, protože v takovém stavu není schopen se udržovat naživu.“

„Táta nám s Tiarnachem vyprávěl o empatii hodně, když jsme byli kluci,“ pousmál se strýc Bearach. „Byli jsme fascinovaní a vyděšení zároveň a jednou jsme si postavili bunkr hluboko v lese pro všechny případy. Naštěstí jsme se nedočkali a minulo nás to.“

„A ty jsi na to byla sama, holčičko,“ pohladil ji děda Downey účastně po hlavě.

„Já myslela, že to byla spíš výhoda,“ nakrčila Lyn čelo. „Bohatě mi stačilo to, že jsem trčela v ústavu plném lidí, z nichž měl skoro každý vlastní malý vesmír plný hrůz.“

Na Mossieho tváři se objevil vražedný výraz, ale raději mlčel. Ostatní provinile zmlkli.

„Nebylo to správné,“ ozvala se po chvíli tiše babička. „Věděli jsme, že s tvou psychikou je všechno v pořádku, to bylo jasné, ale Tiarnach na tom trval. Byl tvrdohlavý jako kozel a koneckonců za tebe měl plnou zodpovědnost a nikdo mu do toho nemohl mluvit. Ani jsme nechtěli. Existovaly jen dvě možnosti: nechat ho dělat, co považoval za nejlepší, nebo do toho zatáhnout Ministerstvo a sebrat mu tě. Všichni ale máme děti; nikdo z nás nedokázal být tak krutý... Mrzí nás to.“

„Nikdy jsem vás nevinila, zatím jsem na to neměla čas,“ opáčila Lyn. „Ale možná bych z toho měla lepší pocit, kdyby každý z vás mluvil jen sám za sebe.“ Do hlasu se jí vkradlo zklamání, které původně nechtěla dát najevo. Ošklivý pocit viny násobený pěti se jí rozlil žilami jako ledová voda. Chápala otcovy důvody, cítila jeho strach a starost, které ho donutily k zoufalým činům, ale prázdné babiččiny omluvy a provinilé obličejy ostatních jí přišly tak odporně alibistické, že se jí z celé té aféry znovu dělalo špatně.

Děda Downey ji chytil za ruku. Když mu pohlédla do očí, uvědomila si, že tím pátým člověkem, jenž se styděl za její osud, nebyl on, ale Cathaír. Otočila se k bratrovi.

„Proč ty?“ hlesla nechápavě.

Vrhl na ni zmučený pohled. „Měl jsem něco udělat,“ zašeptal.

„Co asi?“

„Nevím, cokoli. Měl jsem to aspoň zkusit. Jsi moje malá sestra a jen jsem se díval a neřekl ani slovo. Byl jsem zbabělec. Nikdy jsem neměl kuráž se s tátou přít, nebyl jsem jako ty. Vždycky jsem chtěl být ten hodný syn a dělat mu radost. Chtěl jsem, aby na mě byl pyšný...“

Lyn dojatě vydechla a bratra objala.

„Kdybys byl jako já, byli bychom zavření oba,“ konejšila ho. „Mrzí mě jen to, že ti táta nevěnoval tolik péče, aby si vůbec všiml, jak moc se snažíš. A kdo ví, možná jsem se taky jen pokoušela upoutat pozornost, jen jsem to dělala tím hlasitějším způsobem.“

„Ne, Lyn, ty jsi vždycky byla tátův miláček,“ zavrtěl hlavou. „Záviděl jsem ti to, záviděl jsem ti, jak se k tobě choval, jak se o tebe zajímal, záviděl jsem ti i tón, který používal, když s tebou mluvil, protože ke mně byl pořád tak strohý a studený, jako kdybych byl jen voják a on můj velitel... A k čertu se mnou, já ti záviděl dokonce to, že se o tebe bál tolik, že tě zamkl jako princeznu ve věži, aby se ti nic nestalo. Stydím se, že jsem se vůči tobě takhle cítil, a stydím se ještě víc proto, že se mi to občas ještě vrací, kdykoli vás vidím spolu...“

Lyn věděla, že se Cathaír schovává v jejích vlasech, protože pláče. Jí samotné tekly slzy. Nenacházela slova, jakými by ho utěšila, ale na druhou stranu si byla jistá, že nic, co by řekla, by mu neulevilo. Potřeboval ze sebe jen dostat to, co ho tížilo, a smířit se sám se sebou. Ona v tom všem hrála jen malou vedlejší roli. Nikdo z ostatních nenašel odvahu se jim do toho míchat.

Pohupovali se a Lyn bratra mlčky hladila po zádech, dokud se nezklidnil. Když ji pustil a zadíval se na ni zarudlýma očima, vzala jeho tvář do dlaní.

„Slibuju, že dostaneme tátu domů,“ řekla důrazně. „A ať už mezi vámi leží cokoli, chci, abys věděl, že jsem tu pro tebe, kdykoli budeš cokoli potřebovat nebo chtít, a nemusíš se snažit si mě získat, protože už se stalo. Nezáleží na tom, jaký jsi, nebo co jsi kdy udělal; jsi můj bratr a to je jediné, na čem záleží.“

Cathaír ji obdařil výrazem se směsí vděku a studu a ještě jednou ji objal. Když se pustili, promluvil děda Downey.

„Nevím, jestli to chceš slyšet,“ nadhodil, „ale já to potřebuju říct. Upřímně řečeno jsem se nechtěl s vlastním synem hádat do krve a mluvit mu do výchovy, ale především jsem až moc dobře věděl, co cítí. Ztratil Mayu čtyři roky předtím a byl vyděšený k smrti. S ní se dost dobře přít nemohl, byla dospělá, paličatá a měla právo si myslet svoje a dělat, co považovala za vhodné. Ale ty – byla jsi dítě, jeho malá holčička, křehká a bezbranná. Míval noční můry o tom, že se ti do pokojíčku vplížil nějaký fanatický Smrtijed na útěku a nechal po sobě mrtvé tělíčko a spoustu krve. Neomlouvá to jeho, ani nás, ale všechno, co dělal, bylo jen pro tvé dobro – nebo tomu aspoň věřil. Snažil se tě chránit a udělal při tom mnoho hloupostí, ale všechno dělal z lásky.“

Lyn se s množstvím duševního úsilí podařilo se znovu nerozplakat a usmála se na dědu.

„Já vím,“ přikývla.

„Já vím, že víš,“ opáčil. „Chtěl jsem se tím omluvit za to, že jsem tvému otci nebránil uskutečnit ten nápad s psychiatrickým ústavem. Je mi líto, že jsi něco takového musela podstoupit, ale jsem si jist, že to nakonec bylo k něčemu dobré. Vyšla jsi jako dospělá a velice schopná čarodějka, odpustila jsi mu a jsi zase mezi námi, což je důležité. Teď už se to nedozvíme, ale možná že kdyby tě neschoval, přišel by o tebe nadobro.“

„Já vím,“ zopakovala. „Stalo se a s minulostí nic neudělám. Proto teď dělám něco s budoucností. Chci tátu zachránit a zároveň mu ukázat, že se o sebe umím postarat. A že cokoli dělám se svým životem, nemá to co do činění s ním a není to jeho vina. Snažila jsem se mu to vzkázat, když jsme se na chvíli spojili, a snad budu mít příležitost mu to říct z očí do očí, až bude v bezpečí doma.“

„To znamená, že bychom se měli vrátit k tomu plánu na záchranu,“ připomněl Mossie tiše.

„Přesně,“ vrhla na něj Lyn úsměv a opřela se o Cathaíra.

„Copak za pomoc vám nabídl Brumbál?“ nadhodil děda Downey, když se znovu pohodlně opřel v křesle.

„Jak víš, že nám něco nabízel?“

„Znám ho už dlouho,“ mávl děda dýmkou. „Tohle jsou jeho metody.“

„Má nám pomoci Řád,“ řekl Cathaír. Koutkem oka na sestru vrhl nejistý pohled.

„Aha, ano, to je klasika,“ přikývl děda. „Co s tím hodlají dělat?“

„To se ještě neví,“ převzala kormidlo Lyn. „Hádám, že se sejdou zítra, aby probrali možnosti. My jsme na schůzku pozvaní.“

Pět párů očí na nich ulpělo s nechápavými výrazy.

„Zatím nezávazně jsme se přihlásili o členství,“ hlesl Cathaír.

„Cože?!“

Pobouřené vyjeknutí patřilo prarodičům. Mossie se jen pobaveně usmál a Bearach kroutil hlavou.

Lyn stiskla bratrovi ruku. „Začala jsem s tím já. Chci bojovat. Chci tomu hajzlovi natrhnout zadek a stáhnout do hrobu tolik Smrtijedů, na kolik se zmůžu.“

Přesně, jak čekala, byla reakce vesměs záporná. Strhla se lavina slov, mezi nimiž zřetelně rozpoznávala „bláznovství“, „nebezpečné“ a „hloupost“. Před spaním to všechno promýšlela a nebyla překvapená, ani zaskočená, proto když děda Downey svým typicky downeyovským způsobem oznámil, že „to ti v žádném případě nedovolím“, opáčila klidně:

„Je mi jasné, že mi v tom budete chtít zabránit, a dokonce nejspíš vím proč. Od jistého okamžiku však rozhoduji sama za sebe. Veškerý nesouhlas a argumenty proti si ráda vyslechnu, ale závěrečný názor bude můj a podle něj se také zachovám. Nechci znít nevděčně, protože si cením vašich ohledů a starosti, nicméně si už nenechám brát svobodu žít svůj život po svém.“

To zapůsobilo. Všichni se nadále tvářili silně nepřesvědčeně, ale zmínka o svobodě a rozhodování zasáhla citlivé místo v jejich svědomí a znovu je přiměla se zastydět.

„Já si myslím, že je to skvělý nápad,“ usmál se Mossie zeširoka. Vzápětí ho probodly čtyři nevěřící pohledy. „No co,“ ošil se, „pořád bude lepší, když se Lyn zapojí do činnosti velké a seriózní organizace, kterou vede úctyhodný a mocný starý kouzelník, kde ji budou moci hlídat starší a zkušenější členové, než aby se pokoušela podnikat věci na vlastní pěst, nebo se po škole potloukala s podobnými po boji zoufale toužícími dětmi a přicházela ke zbytečným úrazům. Řád je velká zodpovědnost a Lyn i Cathaír jsou podle mě dost staří, aby nedělali hlouposti. Nemůžeme jim zakázat dělat, co považují za správné.“

„Mossie má pravdu,“ ocenila to Lyn. „Rozhodla jsem se, že chci něco dělat, a Řád je pro takové jako já asi nejbezpečnější místo. Kromě toho nás ještě nepřijali, nic není definitivní.“

„Budete se muset postavit i argumentům ostatních členů?“ nadhodil děda Downey.

„Nejspíš. Pochybuju, že jich nenajdou dost.“

„V tom případě je stále naděje, že tě k tomu nepustí,“ uzavřel. „Cathaír je jiný případ, je starší, dokončil studium a už má své zkušenosti. Ty jsi zatím ze světa moc neviděla.“

„Tak to je načase, abych to dohnala,“ usmála se Lyn s převahou. „Až mi Voldemort zaklepe na dveře, budu aspoň vědět, že jsem udělala všechno proto, aby už nechodil po povrchu zemském, a s trochou štěstí mi to třeba i pomůže přežít do dalšího dne. I my jsme rodina a máme právo se porvat s každým, kdo nám sáhne na otce.“

„Tvoje máma by na tebe byla pyšná,“ poznamenal tiše děda Sheehan. Na tváři měl něco, co připomínalo úsměv, a jeho hlas zněl mírně vzdáleně, jako by přicházel z té daleké krajiny vzpomínek. Lyn se usmála a hrud' se jí nadmula pýchou.

Když prarodiče, strýc Bearach a Mossie odcházeli, slunce už zapadalo. Oba sourozenci se pak chvíli ploužili divně prázdným domem.

„Člověk se v takových chvílích rozmluví i o věcech, o kterých by jinak mlčel, když mu dojde, jak málo času možná má, aby urovnal vztahy s těmi, na kom mu záleží,“ přemýšlel Cathaír nahlas. Snažil se znít lehce a Lyn se rozhodla ho v tom podpořit.

„To jo,“ uchechtla se. „Asi je to pro nás i příležitost, jak pročistit ovzduší a tak.“

„Zapadáš sem tak dokonale, že zapomínám, odkud jsi.“

„I já, brácha. Mám pocit, jako by se plnila i ta mezera uvnitř, jako by se hojila i ta rána na duši, nejen v realitě. Nebolí mě tolik pomýšlení, že už své původní rodiče nikdy neuvídím, když vím, že mám tátu a tebe. Vyplnili jste místo, které by jinak bylo prázdné.“

„Jsem rád,“ vzal ji za ruku s úsměvem.

„Ale vzpomínky jsou pořád stejné... Nepoznávám obličej, nemám dokonce ani žádný zvláštní pocit, jako kdybych ty lidi měla odněkud znát, prostě je neznám a potkávám je poprvé v životě. Žádné kouzelné proměny. Nedokážu si ani vysvětlit, jak jsem tady mohla být otcovým miláčkem, když se tak necítím. Já byla vždycky sama, takový notorický samotář, který odpuzoval veškeré přátele, lásky i členy rodiny jako magnet, aniž by to měl v úmyslu.“

„No, myslím, že jsi otcovo chování nikdy nevnímala takhle,“ pousmál se. „A když se nad tím zamyslím dospěle, řekl bych, že to tak nevnímал ani on. Dělal, co mohl. Ze mě se snažil udělat chlapa, na což jsem neměl, a tebe se pokoušel držet v bezpečí, i když ses tomu bránila. Já to tehdy jen nechápal.“

„Já vím. Byl jsi dítě a potřeboval jsi vědět, že mu na tobě záleží bez ohledu na to, jaký jsi, co děláš a co dokážeš. Tehdy v léčebně se mi omlouval za to, že mi lásku neuměl dát najevo způsobem, jaký bych pochopila. Vsadila bych se, že kdyby věděl, jak se cítíš, omluvil by se ti za to samé.“

Cathaír ji pohladil po tváři.

„O mně vždycky všichni tvrdili, jak jsem chytrý, protože jsem měl ve škole skvělé výsledky a stal jsem se vědcem. Ale ty máš inteligenci, kterou já nikdy mít nebudu, která se netýká testů a čísel a tak dál. Často mám pocit, že ty jsi z nás ta starší. I já jsem na tebe pyšný, Lyn.“

„To jsme my, holky,“ pokrčila rameny a vesele do bratra šťouchla. „Vy zase máte tu výhodu, že je o vás tím větší zájem, čím jste starší, zatímco náš milostný život prakticky končí, když si nedokážeme najít manžela tak do čtyřiceti.“

„No, i kdyby se ti to stalo, pořád budeš mít mě,“ smál se Cathaír. „Chápu, že není sranda se s někým usadit, když jsi, jak jsi říkala, notorický samotář a vybereš si jako objekt zájmu jiného, ještě notoričtějšího samotáře, jakým je Snape.“

Když Lyn stekl úsměv z tváře, Cathaír se starostlivě zamračil.

„Stalo se něco?“

„Nic, jen to, že máš pravdu,“ polkla. „O to hůř, že je to tichý sebeobětavý hrdina. Skoro čekám, že i kdyby se nám podařilo přežít Voldemorta, šlechetně mě odmítne, aby mi nezkazil život svou nerudnou přítomností,“ uchechtla se. Potřásla hlavou, protože ji začalo štípat v nose.

Cathaír ji konejšivě objal.

„Neboj, všechno bude dobré. Nemůžeš to vzdávat. Ne teď...“

Příštího rána stál ve dveřích Brumbál a oprašoval si z klobouku sněh. Bylo mu jasné, jak se rozhodli, když na ně jen pohlédl. S mírně truchlivým výrazem jim pokynul, aby ho následovali.

Přemístili se do nějaké širší šedé ulice pokryté slabou vrstvou směsky sněhu, bláta a smogu, typické pro Londýn v tomto ročním období. Lyn si pochybovačně prohlížela řadové domy a přemýšlela, kdo asi vybral právě tohle místo, aby tu zřídil sídlo organizace bojující proti zvrácenému černokněžníkovi, ale to už ředitel tahal z rozměrných kapes svého roucha kus pergamenu.

„Přečtěte si tohle,“ pobídl je a přistrčil jim pod nosy dva řádky adresy. *Grimmauldovo náměstí 12, Londýn.*

„A co dál?“ nadhodila Lyn.

„Koukej,“ šfouchl do ní bratr, pro nějž tenhle trik zjevně nebyl novinkou. Lyn obrátila hlavu k řadě domů a s údivem zjistila, že se domy 11 a 13 odsouvají, aby udělaly místo novému. Rozhlédla se kolem, ale na ulici nebylo ani živáčka. Ani lidé uvnitř zjevně nepocítili žádnou změnu.

„Rychle dovnitř, než si nás někdo všimne,“ postrkoval je Brumbál ke dveřím. Zazvonil a po několika vteřinách se dveře otevřely a vypustily tak ven děsivý křik a nadávky. Lyn se úžasem rozšířily oči a zůstala by stát venku, kdyby ji Cathaír zezadu nenadzvedl a neodnesl do nitra domu za ředitelem.

Křik utichl prakticky v momentu, kdy se zavřely dveře. V šeru Lyn rozeznávala obrysy kouzelníka, který jim šel otevřít a nyní je vedl dál. Někde na konci chodby se míhaly další stíny. Brumbál se vítal se všemi, koho potkali; všichni šeptali, což v ní vyvolávalo dojem, že jdou někomu na pohřeb. Podlaha jim pod nohama skřípěla a bylo znát, že tudy nedávno prošlo větší množství lidí v botách a kabátech od sněhu a bláta.

Odložili si nadbytečné věci na stojan, který vypadal jako noha nějakého obrovského, ošklivého humanoidního tvora. Lyn se na ten svérázný kus nábytku dívala s protaženým obličejem a v duchu si proti své vůli malovala děsivé obrázky o tom, jak vypadá zbytek domu a komu asi patří. Kdyby to bylo jen na ní, obrátila by se na podpatku už ve vchodových dveřích, ale Brumbál, Cathaír i ostatní, kterým zatím pořádně neviděla do tváří, se bez zdržování hrůznými úvahami ubírali kupředu, a tak neochotně šla s davem.

Světlo v místnosti, kam vešli, ji po šeru v chodbě mírně oslňovalo. Chvilku trvalo, než se kouzelníci, kteří jí clonili výhled, rozptýlili, ale nakonec se v očekávání rozhlédla po něčem, co vypadalo jako prastará kuchyň lidí s velmi neobvyklým vkusem. Byl do ní vměstnán dlouhý stůl a ten byl do posledního místa lemován kouzelníky a čarodějkami, kteří všichni zvědavě zírali na ni a na jejího bratra.

Cítila se trapně, ale Cathaír se stále ještě dohadoval s vysokým černým čarodějem – to musel být Kingsley – a sháněl další židle, a tak byla nucena ještě chvíli hloupě postávat. Snažila se na nikoho moc necivět, ale pohled jí nakonec přece jen ulpěl na podivně známé tváři – věk a složitá životní pouť si na ní sice vybraly svou daň, ale měla pořád ty hezké rysy, které za ten čas dozrály z chlapeckých v nezpochybnitelně mužské.

Jak si ho vteřinu nebo dvě u fanouškovského vytržení prohlížela, uvědomila si, že na ni zíral podobným způsobem. Vypadalo to skoro, jako by ji znal, jen nemohl uvěřit svým zrakům, že ji vidí.

„Seber si čelist, Blacku, válí se ti po podlaze,“ ozval se tichý hlas. Lyn bleskově vyhledala jeho majitele a střetla se očima se Snapeovými ledovými studněmi. Vzápětí uhnul pohledem; bylo jasné, že přítomnost členů Řádu nespádala do jeho kategorie *přísného* soukromí.

„Vlez mi na záda, Snape,“ odsekl Sirius, nicméně si přeladil výraz do neutrálnějšího tónu, než se znovu obrátil k Lyn. „Zdravím,“ usmál se.

„Ahoj,“ oplátila mu. Srdce jí poskakovalo v hrudi tak mocně, že měla co dělat, aby se nerozesmála radostí. Sirius, její dávná dívčí láska, která dosud měla čestné místo v jejím srdci, seděl skrčený a

neoholený, ale nade vši pochybnost skutečný na židli u kuchyňského stolu v sídle Fénixova řádu. Lyn si dopřála pár bezdechých okamžiků syrové radosti nad svým splněným snem.

„Ehm,“ vložil se mezi ně vysoký muž s řídkými zrzavými vlasy, což musel být pan Weasley. „Tohle je Sirius Black,“ obsáhl Siria nervózním mávnutím ruky, „ale žádný strach, co se o něm říká a píše, není pravda, ve skutečnosti je nevinný. Vůbec tu dnes neměl být, protože je jaksi na útěku, ale nepodařilo se nám ho přesvědčit...“

„To je v pořádku, já se nebála,“ přikývla Lyn. Sirius na ni hodil další úsměv.

„Vážně?“ zarazil se pan Weasley.

Místo odpovědi se místností rozlehl hlasitý šepot, jak se nějaký nepříjemně vyhlížející kouzelník naklonil ke svému sousedovi. „No samozřejmě. Je ze *Zmijozelu*, tam přece šílený masový vrah musí být běžně považován za idol dívčích srdcí.“

Až na šeptající si dvojici všichni v kuchyni ztuhli. Siriovi se na tváři objevil uštvaný výraz a ruce se mu sevřely v pěst v podvědomé touze mluvčího zadávit jako brouka.

„Já vím, že není vrah,“ řekla do toho nahlas Lyn, které ta poznámka pouze žádoucím způsobem srazila hladinu nadšení na normu.

„A jak to víš?“ zajímal se pan Weasley opatrně.

„Vy jste taky neslyšeli tu pomatenou historku, co vykládala ta bláznivá holka Downeyových, když ji našli potulovat se hradem v noční košili?“ nadhodila jízlivě. Zrak jí opět ulpěl ve Snapeově obličejí a na vlastní tvář se jí vtláčil výraz únavy. Profesor na znamení účasti ohrnul ret.

Zatímco se přítomní začali zmateně rozhlížet a bavit mezi sebou, Lyn usedla na židli, kterou jí přinesl Cathaír. Posadil se vedle ní a ochranným gestem jí sevřel zápěstí.

„To přece byl nějaký krycí manévr, ne?“ zkusil to muž, jehož vzhled byl na první pohled jednoduše hnědošedý. Když se Lyn zadívala pozorněji, všimla si jizev, kruhů pod očima a zjevné únavy životem. Byl to Lupin. Lyn místo odpovědi i jej chvilku obtěžovala hladovým pohledem.

„Svým způsobem,“ reagoval místo ní bratr. „Zapadalo to do scénáře, který pro ni vytvořil náš otec. Ale byla to pravda. Svým způsobem,“ zopakoval neurčitě. „Je to moje sestra a je to zároveň cizinka z jiné dimenze. Těžko se to vysvětluje.“

„Většinu z vás prostě znám, přestože jsem vás v životě neviděla,“ dodala Lyn. „Jako Siria,“ mrkla na něj a sklidila další úsměv. O kousek dál Snape protočil oči.

„Koho konkrétně?“ naklonil hlavu Lupin. „Promiň, nějak si to nedovedu představit.“

„To docela chápu. Zním v podstatě ty, které zná Harry. Většinu profesorů, studenty v jeho věku a nějaké další lidi, kteří se připlétli do děje mimo školu. Víím o řádce Smrtijedů a znám poslední dvě Voldemortovy oběti z doby před jeho plným návratem na konci minulého školního roku. Bohužel jsem měla tu čest i s Dursleyovými.“

Poslední větou vyvolala kolem stolu sporadický smích. V Lupinově tváři teď bylo kromě únavy i zaujetí. Lyn si v duchu povzdechla, protože se opět začala cítit jako zvířátko v zoo.

Na pomoc jí přispěchal Brumbál.

„Myslím, že je načase se pustit do práce, nemáme mnoho času,“ přehlušil vzrušený šum a vytáhl malý pergamen s agendou. Pan Weasley si pospíšil zpět na své místo a Brumbál spojil konečky prstů nad deskou stolu, než promluvil znovu.

„Lyn a Cathaír by se rádi zapojili do naší organizace a jsou tu, aby se přihlásili o členství a předložili své důvody, zatímco povinností stávajících členů je rozhodnout, zda budou přijati, nebo ne. Víím, že to není úplně běžná praxe,“ zalétl očima k sourozencům, „ale také každý den nepřijímáme do svých řad

nedostudované čaroděje, jejichž rodiny by nám byly schopny udělat ze životů peklo, pokud by se jim pod naši ochranou mělo něco stát.“

Lyn se udržela a odolala touze obrátit oči v sloup. Věděla, že všichni přítomní měli plné právo se zdráhat je vpustit mezi sebe. Měla ovšem spoustu času, aby si srovnala všechny své argumenty pro a připravila se na ústní zápas s odpůrci toho nápadu, a byla odhodlána je přesvědčit.

Střetla se s bratrovým pohledem a oplatila mu stisk ruky. Měla najednou pocit, jako by skládala nějakou zkoušku. Jako by se ředitel najednou rozhodl, že její OVCE proběhnou předčasně, formou diskuze s členy Řádu, a když uspěje, bude uznána za plnohodnotnou čarodějkou.

„Ne všichni víte,“ pokračoval Brumbál, „že lord Voldemort v pátek odpoledne unesl lorda Downeyho z nádraží poblíž školních pozemků a drží ho v zajetí, aby tak přiměl jeho děti stát se Smrtijedy. Nabídl jsem jim naši pomoc, ale rozhodli se, že půjdou dál a připojí se k nám jako další odbojáři.“

Lyn,“ obrátil se k ní laskavě. „Ptám se především tebe, protože s přijetím Cathaira nebude zdaleka takový problém. Pověz nám prosím, proč se chceš oficiálně zapojit do odboje?“

Ten laskavý tón byla chyba. Bylo by lepší, kdyby se tvářil odmítavě či chladně, ale takhle jako kdyby vytil kyblík vody na spravedlivý oheň v jejích útrebách. Lyn cítila, jak se třese, když se nadechovala k odpovědi.

„Před časem jsem slíbila otci, že se do žádných takových podniků pouštět nebudu, abych na sebe nestrhávala pozornost a nevystavovala se nebezpečí. Víceméně jen proto mě vůbec pustil ze dveří domu a nechal mě rozhodovat samu za sebe. Věřila jsem nějakou dobu, že držet se stranou potíží je ten nejlepší způsob, jak se jim opravdu vyhnout, ale zkušenost mě opět zklamala a potíže si mě vyhledaly samy.“

To znělo dobře, uklidňovala se v duchu. Dodalo jí to odvalu pokračovat pevnějším hlasem.

„Teď se mi v plné síle vrací všechno to, co mě ve dvanácti letech stálo osobní svobodu z rukou vlastního otce. Voldemort mi sáhl na rodinu a má ještě tu drzost ode mě něco žádat. Chci tomu bastardovi zakroutit krkem. Se škodolibou radostí mu pokazím jakýkoli ďábelský plán, se kterým přijde na scénu, a potopím tolik Smrtijedů, kolik jen budu moct. A věřím, že na to mám.“

Sirius se usmíval a hleděl na ni s obdivem. Kolem stolu se rozhostilo ticho, jak přítomní vstřebávali, co právě vyslechli. Lyn měla na okamžik dojem, že zahlédla jiskřičku i v Brumbálových očích, ale ten dojem zmizel, jakmile pohnul hlavou; hleděl na ni opět s tou samou pochmurností.

„Výborně, Lyn, děkuji,“ přikývl, jako by si v duchu odškrtnul položky. „Cathaire?“

„Ehm,“ odkašlal si, zaskočen, že dostal slovo. „Já nikdy nebyl zapálený bojovník, ale jsem si jist, že dokážu přispět coby vědec. Oficiálně nejsem oprávněn vynášet poznatky z výzkumného ústavu, ale co jsem tak pochytil, Řád momentálně také není tak úplně legální spolek. Myslím, že až na Voldemorta nakonec nemusí nikoho bolet nějaký ten drobný únik informací,“ ušklíbl se. „Máme také jako rodina mnoho vlivných amerických známých, jejichž pomoc by se mohla hodit.“

„Cathair má na rozdíl ode mě v krvi slušnou dávku diplomacie,“ dodala Lyn upřímně. „Mohl by nenápadně postrčit pár lidí, aby pro změnu udělali něco, co nebude ku prospěchu jen jim samotným.“

„Tak nějak,“ přikývl.

„To zní dobře,“ pousmál se Brumbál. „Děkuji. Teď o vyjádření prosím vás ostatní.“

Jsem si jist, že by nám oba byli užiteční, ale je mi rovněž jasné, že přijetím Lyn by na sebe Řád vzal zodpovědnost, se kterou se dosud nesetkal, totiž riziko, že jakékoli kouzlení může Lyn stát disciplinární řízení, nebo i vyloučení ze školy, neboť přestože je plnoletá, podle práva nemá povoleno čarovat, dokud úspěšně nesloží NKÚ. V takovém případě by od ní chtělo Ministerstvo odpovědi, což by ohrozilo nejen

ji, ale celý Řád. Její angažovanost v odbojových aktivitách musí rovněž zůstat utajena před lordem Voldemortem.

Vysvětlil jsem oběma sourozencům, že s naší pomocí mohou počítat bez ohledu na to, zda budou členy, či nikoli, proto soudím, že jejich rozhodnutí se přidat k Řádu má i mnohé jiné pohnutky, než je záchrana otce.

Máte-li k tomu ještě někdo co říct, prosím mluvte,“ pobídl je nakonec.

„Dobrá,“ ozval se po chvíli všeobecného ticha pan Weasley, „já bych měl otázku. Jak přesně by vlastně Lyn mohla Řádu pomáhat, jestliže nesmí kouzlit?“

„Jsem empatička,“ řekla prostě. „Můžu píchnout v řeži, aniž bych přímo čarovala. Schválně jsem si dohledávala, že použití empatie se nevnímá jako aktivní čary, takže je vlastně právně neošetřená, pokud se nepoužívá vůči mudlům, nebo nějak zásadně nezneužívá k osobnímu obohacení.

No a mimo jiné mám jistou úroveň dovedností v neozbrojeném zápasu, takže kdyby všechno ostatní selhalo, můžu protivníkovi zkusit aspoň přerazit nos,“ pousmála se nejistě.

Pan Weasley přikývl a zase se opřel; tohle vysvětlení mu očividně stačilo ke klidu na duši. Lyn ale měla na srdci něco dalšího.

„Mám... no, zatím spíš jen tak opatrně uvažuji nad možnostmi, jak by se radary Ministerstva daly obejít, nebo jak by se před jejich signálem dalo skrýt. Nevypadá to zdaleka tak nemožné, když člověk uváží všechny okolnosti. Kouzčila jsem i ve cvokárně – a ne zrovna skromně – a nezdálo se mi, že by se toho někdo vůbec domákl.“

„S Ministerstvem bych si na tvém místě nedělal tolik starostí, Lyn,“ mávl rukou Sirius. „To, že mají políčeno na Harryho, neznamená, že takhle poctivě sledují *všechny* neoprávněné magické aktivity. Věř mi, že tam u těch radarů sedí stejně líní zaměstnanci jako všude jinde.“

„Neměli bychom to podceňovat,“ zamračil se na něj Lupin. „Stačí mít smůlu jednou a budeme mít na krku pěkný malér. Já jsem rozhodně pro nějaké opatření.“

„To se mi zdá,“ ozvala se z koutku kulatá zrzavá žena. „Myslela jsem, že máme teprve rozhodnout, jestli je přijmeme, a přitom už se tu dohadujete o *opatřeních*, jako by už byla ruka v rukávě! Jsou to děti, proboha!“ Vteřinku se dívala na Cathairu a zdálo se, že si to rozmyslela. „Dobrá, přinejmenším Lyn je dítě. Nestačila si zatím pořádně prohlédnout ani školu zevnitř a vy už jí chcete dovolit se hnát do nepříjemností, na které rozhodně není stavěná.“

„Ty nepříjemnosti si našly je, Molly,“ hlesl tiše Lupin. „*Ty-víš-kdo* si je vyhmátl sám. A moc dobře víme, že ten se jen tak nevzdává; když už jednou rozdá karty, tak taky dohraje partii až do konce. Nemají moc možností.“

Mladičká čarodějka po boku paní Weasleyové ji konejšivě pohladila po paži. Lyn cítila, jak Mollyino spravedlivé rozhořčení ustupuje a zanechává po sobě jen zrůžovělé tváře.

„My se tu o ně můžeme postarat, Molly,“ domlouvala jí. „Teď už jim nevědomost bezpečí poskytnout nemůže. Mohli by dělat horší hlouposti, než se paktovat se spolkem zkušených dospělých kouzelníků. Mohli se taky rozhodnout přidat se mezi Smrtijedy; vždyť to je koneckonců *Ty-víš-čí* cena za život jejich otce.“

Paní Weasleyová se ještě chvilku mračila, ale bylo znát, že už jí to nejde od srdce.

„Já jen tolik nerada vidím, když se do války ženou děti,“ posteskla si jen.

„Kdyby se směli přidávat jen zkušení, životem otlučení kouzelníci, nebyla bych tu mezi vámi ani já,“ uchechtla se žena. „Vždyť Lyn není o moc míň než mně.“

„Spíš za pomstou, než do války,“ nadhodil hlasitě onen kouzelník, který si předtím šeptal o Lynině kolejní příslušnosti. „Můžeme čekat, že jakmile bude starý Downey v teple a suchu, zase srovná svým

dětičkám žebříček hodnot a oddanost věci upadne jak uschlý květ. Oni nemusí zápasit o krajíc chleba; je to jen taková mladická póza. Děti boháčů k tomu mají často sklony, když nemají nic lepšího na práci.“

Na mluvčího se pohoršeně upřelo několik párů očí. Pokrčil rameny.

„No co, jen říkám, že bychom si měli hlídat záda. Čert ví, co se od těchhle takzvaných neutrálních dá čekat. Podle mě je 'neutrální' jen výraz v rukavičkách pro 'zkažený do morku kostí', který používají lidé, co jsou tak vysoko na společenském žebříčku, že na ně skoro nedosahuje pozemská spravedlnost.“

Lyn kouzelníka chvíli pozorovala. Měl mírně ošumělé svršky a celou dobu přežvykoval občerstvení, které přítomným nabízelo několik dřevěných táců na stole. Díval se na svět přimhouřenýma očima, v nichž se zrcadlila odhodlaná skepse vůči čemukoli, co mu život předhodil.

„Mají kouzelníci něco jako policii?“ nadhodila Lyn se zájmem.

„Si piště, slečinko,“ zabručel muž. „To je oddělení bystrozorů. Víceméně. O dodržování zákonů se tak nějak stará polovina Ministerstva, ale my jsme ti, co nakonec musí jít a honit se za skutečnými zločinci.“

„Takže *jste* příslušníkem.“

„Skvělá dedukce. Cassius Grey k vašim službám, mladá dámo,“ věnoval jí gesto vzdáleně podobné zsalutování. „Musí tu být někdo, kdo aspoň symbolicky dohlédne na lidi, kteří se rozhodli vzít zákon do vlastních rukou.“

„To rozhodně,“ přikývla Lyn vážně, přestože v duchu se mohla smíchy utlouct. Ten člověk jí věrně připomněl její oblíbenou postavu z úplně jiného příběhu a jeho výraz a postoj jí najednou přišly milé a důvěrně známé. „Tak mám dojem, že už mám vybranou i kariéru, pokud se dožiju svých závěrečných zkoušek ve škole,“ usmála se.

„To se nám to pěkně rýsuje,“ zamumlal si Sirius spíš pro sebe. Lyn se na něj nechápavě zamračila, ale nedostala příležitost se zeptat, co tím myslí, protože bystrozor Grey pokračoval v řeči.

„My už vám tatíčka vrátíme,“ ujišťoval je. „Mezitím bychom se ale měli postarat o to, abyste v jeho nepřítomnosti nezlobili.“

„Hm,“ broukla Lyn tiše. Neměla k tomu co říct, neboť nehledě na tón a slova, která k tomu použil, vyjádřil Grey přesně to, čeho se sama obávala – totiž že za těch pár měsíců stihla sebe samu natolik vstřebat jako dědičku zazobaného šlechtice, že se tahle nepřekonatelná touha se přidat k Řádu a nakopat pár prdelí znovuzrodila z jiných pohnutek, než si myslela. Samotnou ji napadlo, zda se nechová naprosto nerozumně, jako ukázková tatínkova holčička, která najednou okusila sousto ošklivého, zlého světa tam venku a oduševněle se rozhodla ho změnit. Takové upřímně nenáviděla, i když důvod byl možná v tom, že nikdy neměla možnost být jednou z nich.

Nakonec ji však přesvědčila vzpomínka na ty nesčetné momenty v jejím životě, kdy rozlícená k nepřičetnosti vyloženě doufala, že se někde nějaká nevinná oběť nesprávným způsobem třeba jen nadechne, aby si na svou hlavu svolala hněv boží. Lyn měla měkkou a soucitnou duši, ale když se setkala s hloupostí a bezmyslenkovitou krutostí, krev jí vařila a pěnila. Mimo jiné to byl důvod, proč se tak zuřivě věnovala bojovému umění. Když se ji jednoho večera pokusil přepadnout chlápek v kukle, přestože byl větší, těžší i silnější než jeho zamýšlená oběť, záchranka nakonec musela přijet na pomoc jemu. A byl to *dobrý* pocit.

Říkala si, že něco takového už dávno potřebovalo usměrnit. Nyní měla příležitost poskytnout své zlosti vůči absurditě celého světa konkrétní cíl: Voldemorta. Nakonec to byl sobecký důvod, ale ony prakticky jiné neexistovaly. I povinnost a pocit viny jsou sobecké důvody k tomu, proč pomáhat. Málokterý člověk byl tak svatý, že dělal dobré skutky automaticky, aniž ho k tomu musel nutit nějaký vnitřní démon.

„Když už pomineme skutečnost, že byl jejich otec unesen,“ ozval se zničehonic Brumbál, který se dosud držel v pozadí, „a fakt, že jsou mladí, chtějí nám přispět právě nyní. Upřímně řečeno si nikdo z nás nemůže být jist osudem lorda Downeyho. Co se Lyn a Cathair rozhodnou udělat, až otce zachrání, je už na nich. Do té doby mají možnost působit jako členové, pokud opravdu chtějí. Rozhodujeme se, jestli je přijmeme teď, Cassie, ne co bude zítra, které nemusí nastat.“

Lyn se opět zkroutily útroby. Brumbál na ni vrhl účastný pohled. Všem bylo jasné, jaké šance asi má Downey na to, že unikne smrti z rukou Smrtijedů, ale v momentě, kdy to vyslovil nahlas ten jediný člověk, ke kterému vzhlíželi, jako kdyby byl všemocný, se veškeré plané naděje vyfoukly a splaskly. Po jeho slovech zůstala v duších přítomných jistá hořkost.

„Už mlčím,“ pozvedl obě ruce Grey. „Jen jsem měl pocit, že se opomíjí důležitá skutečnost, to je celé.“

„Děkujeme,“ přikývl Brumbál.

„Já bych měl taky něco,“ přihlásil se o slovo Kingsley. Všichni stočili oči jeho směrem. „Nechci znít vyložené zaujatě, ale mně se nikdy nelíbilo, když se někdo prezentoval jako *neutrální*. Vždycky jsem to vnímal jako výmluvu. Jen chci vědět, jak to vlastně je, než s vámi vyrazím do akce.“

„Je to jen filozofie, Pastorku,“ pokrčila rameny Lyn. „Naše rodina se jen snažila zůstat mimo dosah problémů, kvůli svým blízkým, kvůli dětem. Nebojujeme za žádnou z pomyslných stran Dobra a Zla. Nejsme nevinátka, ale nejsme ani pokrytci, co mění strany, jak se jim to hodí. Jsme prostě... ten třetí, co se směje, když se dva perou.“

Až na to, že se to teď maličko podělalo, když se otec dostal do soukolí Voldemortových,“ ignorovala mnohá trhnutí a zasyknutí, „dábelských plánů na ovládnutí světa – bože, to ale zní jako *pohádka*...“ uchechtla se sama pro sebe. Sklidila množství pohledů, které toho říkaly hodně o pohoršení. Rychle si odkašlala. „Nicméně. Otec tomu opravdu věřil a žil podle toho. Věřil, že když nebude veřejně odsuzovat ani jedny, ani druhé, nikdo nesáhne na něj, ani na jeho rodinu. Nazýval se neutrálním, ale přitom to byl podle definice dobrý člověk – laskavý, milující a obětavý. *Především* obětavý.“

„Který si nepřál, aby jeho děti hloupě riskovaly svůj život,“ ozval se Snape. „A jehož hněv padne na naši hlavu, kdyby se vám pod naší záštitou mělo něco přihodit.“

„Hloupé by bylo sedět na zadku a čekat, až si pro nás smrt přijde sama,“ odsekla Lyn. Vzápětí zalapala po dechu, když před ní vzplála deska stolu. Musela chytnout od žáru, který cítila uvnitř. Bezmyšlenkovitě oheň uhasila a pokračovala v řeči: „Náš otec to dělal, a přece ho dostali. Zastihli ho nepřipraveného, protože si myslel, že je z obliga. To se nám nestane, o to se postarám. Vytáhnu ho z té smrduté díry, i kdybych to měla udělat sama.“

Upírala Snapeovi do očí tak tvrdý pohled, že po chvíli mohla s úžasem pozorovat, jak jeho zrak utíká z boje. V duchu se usmála nad tím malým vítězstvím. Nečekaně se ho však zastal Lupin.

„Váš otec má své důvody, proč nechce, abyste vyhledávali boj,“ promluvil tiše. „Vaše maminka s ním také nesouhlasila, a tak o ni i přišel. Zahynula při plnění úkolu Řádu, jen pár týdnů před pádem *Ty-víš-koho*.“

Lyn tím dokonale vzal vítr z plachet. Tohle netušila. Nějak se pořád nedostala k tomu, aby se zeptala, co se vlastně stalo její matce. Přišlo to jako blesk z čistého nebe; měla pocit, že dostala dělovou koulí do žaludku.

„Cože?“ hlesla. Hleděly na ni účastné tváře. Lyn se obrátila k bratrovi v naději, že najde vysvětlení u něj. Mlčky zavrtěl hlavou.

„To jsem nevěděl,“ zachraptěl. „Řekli mi jenom, že ji zabil Smrtijed, o Řádu jsem tehdy netušil a později jsem se nechtěl ptát.“

„Byla to skvělá bystrozorka a báječná ženská,“ ozval se Sirius. Mluvil přímo k Lyn. „Nikdy jsem nepochopil, co dělala s Downeym,“ ušklíbl se. „Nevzala si ani jeho jméno. Divím se, že si nedupla, abys dostala příjmení Sheehan,“ mrkl na ni. „Dokázala lidi děsit k smrti, když chtěla. Byla chytrá, mazaná a obratná a taky luxusní čarodějka. S tím Smrtijedem měla jen smůlu. Všemi to dost otřásl...“

Vzpomínka na padlou bojovnici se očividně vzpříčila v krku jako knedlík všem přítomným; následovalo ji tíživé ticho. Lyn si v duchu spojovala Siriova slova s fotkami té pohledné ženy s hřejivými očima a uličnickým úsměvem, kterou vídala na starých fotografiích. Najednou pocítila silnou lítost, že neměla příležitost ji poznat.

„V každém případě k věci přistupovala jako vy dva,“ pokračoval po chvíli Lupin hlasem poznamenaným pohnutím. „Nechci soudit, která z válečných strategií vašich rodičů byla správná, jenom jsem chtěl, abyste věděli, že obě už před vámi někdo zkoušel a taky jak to s ním dopadlo. Měli byste znát všechna fakta. Smrtijedi jsou silní a zákeřní a mají také tu výhodu, že mohou bez omezení používat kletby, které se nepromíjejí, protože to je koneckonců jejich poslání. Nesejde na tom, jak jste dobří, můžete mít prostě jenom smůlu, jako vaše máma.“

Mlčení obalilo Lupinova slova z obou stran. Lyn věděla, že měl pravdu, ale o to přece šlo – komukoli se v těchhle dobách může přihodit něco ošklivého, bez ohledu na to, co dělá nebo nedělá. Cítila do morku kostí, že by se asi opravdu zbláznila, kdyby poslechla všechna ta varování a seděla dál s rukama složenýma v klíně, jako kdyby to mělo něčemu pomoci. Útroby jí planuly, žluč kypěla a srdce jí tepalo do hrudi rytmem válečných bubnů. Představa matky, jak prý děsila lidi k smrti, ji jen zbavila strachu z toho, co si o její momentální krvežíznivosti pomyslí ostatní.

„Takže nám nakonec sebral oba rodiče, co?“ nadhodila hlasem, který čpěl kyselostí. „Vím, že jste mě chtěl odradit, ale lituju, fungovalo to opačným směrem,“ upřela na Lupina tupý pohled. Oplatil jí tichým povzdechem.

„Že se pořád držím jednoho tématu,“ nadhodil Kingsley Pastorek pomalu, „ale já jsem nechtěl naznačovat, že neutrální znamená zlý. Nám jde spíš o to, abychom se mohli na ostatní členy spolehnout, až půjde do tuhého. Jestliže si v nevhodnou chvíli některý z vás usmyslí, že by zrovna bylo lepší být na svojí vlastní straně, mohlo by to někoho stát krk. My vám rádi ohlídáme záda, ale musíme mít jistotu, že vy je zatím hlídáte nám. Chci říct, co když jednoduše uprostřed boje změníte stranu, jen abyste si zachránili vlastní kůži?“

„Protože by to prostě neudělala,“ odušil Snape. „Nabízejí nám pomoc, přestože je k tomu nic nenuť. Nezapomínej, že situace jejich otce je jen vedlejší důvod.“

Kingsley v obranném gestu pokrčil rameny a Lyn nevěřícně obdařila Snapea několika stíny vděčných myšlenek. Nicméně i pro tento argument si připravila odpověď; očekávala, že dřív nebo později někdo vysloví nahlas obavu jejich důvěryhodnost.

„V překladu se tedy bojíte, že jsme s bratrem párek podlých zrádců,“ obrátila se ke Kingsleymu. „Dovolte mi obrátit modelovou situaci. Možná bychom si přece jen měli rozmyslet svou žádost o členství, jestliže v Řádu budeme obklopeni lidmi, kteří by se od nás v nouzi odvrátili jen na základě přesvědčení, že bychom jim v podobné chvíli udělali to samé.“

Několik lidí skutečně provinile sklopilo zrak. Lyn si povzdechla.

„Chápu vaše obavy, věřte mi. Promýšlela jsem si to celé pořád dokola, zatímco jsme čekali na tuhle schůzku. V takových časech nikdo nemůže být příliš opatrný. Ale v tom je ten vtíp, ne? Voldemort se nás všechny snaží poštvat proti sobě, zasít konflikt a nedůvěru. Přece mu to nemůžeme dovolit. Představte si, jak by to vypadalo, kdybychom se dokázali spojit jako celé kouzelnické společenství – ten vyzábělý hajzl by proti nám všem neměl šanci.“

Co se týče té opatrnosti – stojí vůbec za to se snažit udržet, co ještě zbylo z míru a bezpečí v téhle zemi? Chcete do konce života živořit ve strachu? Bát se promluvit nebo nesprávně pohnout? *Nenávidím* strach. Radši půjdu bojovat a zemřu jako svobodný člověk. Moje máma to asi viděla stejně. Mrtví se už aspoň nemusejí *bát žít*.“

Poslední slova prakticky vyplivla. Uvědomovala si, jak se třese. Tentokrát pocítil její emoční náboj lustr; žárovky zapraskaly a zhasly a skleněné květy kolem nich vybuchly.

„Pardon,“ hlesla Lyn omluvně, když se celá místnost ocitla v šeru díky dvěma svícím hořícím na stole. O vteřinu později byl lustr zase celý, stejně jako žárovky, a světlo znovu padlo na zrůzněné tváře odbojářů.

„Jedno se musí nechat,“ nadhodil Lupin, zatímco zíral ke stropu. „V životě jsem neviděl nikoho kouzlit takhle snadno.“

Lyn si u té příležitosti vzpomněla na svůj nácvik čar a kouzel mezi stěnami polstrované cely a v tu chvíli došlo, co jí na Kingsleyho obvinění vadilo nejvíc. Bodlo ji u srdce, když si na to vzpomněla.

„Omlouvám se, že si to беру tak k srdci,“ nadechla se, „ale strávila jsem deset let zamčená v ústavu jen proto, abych se 'vyléčila' z touhy napravovat věci, které se mě přímo netýkají. Nezasloužím si být nařčena z vypočítavosti, zbabělosti a nedostatku vůle.“

Sirius se usmíval. Bylo znát, že ho něco fascinuje. „Mám dojem, že jsi skončila v nesprávné koleji,“ podotkl s tónem pobavení v hlase.

„O tom pochybuji,“ opáčil tiše Snape. Když se k němu Lyn udiveně obrátila, klidně jí oplácel pohled a dokonce se jí zazdalo, že se nepatrně pousmál. Srdce jí poskočilo v hrudi a rychle uklidila zrak jinam, ale v duchu se tiše smála. On věděl své; nepřetržitý přístup do její hlavy mu musel poskytnout spoustu zajímavého materiálu, jež by Lyn dobrovolně nikdy veřejnosti nevydala.

Pro něj měl Sirius jen jedovatý výraz, ale na Lyn se tentokrát zadíval jinak. Bylo jasné, že přemýšlí, proč si ti dva vyměňují podobné pohledy a poznámky. Aby přerušila jeho myšlenkový tok, obrátila se k bratrovi.

„Brácha, nechceš taky něco říct? Vždyť jsi prohodil sotva pár slov,“ vrhla na něj tázavý pohled.

„Já nějak nemám co dodat,“ pokrčil rameny. „Jen zírám, jak ti hoří tváře a jiskří oči a jak se hbitě oháníš jazykem. Pochybuju, že bych čímkoli dokázal ostatní přesvědčit líp. Vzpomínám si, že takhle zapáleně mluvívala máma.“

„Taky byla jediná, kdo dokázal zvládnout vašeho tatku,“ ušklíbl se Sirius škodolibě a kolem stolu se ozval smích. I Lyn se zasmála. Bylo jí o mnoho lehčeji, když tolika lidem vyklopila, co měla už dlouho na srdci.

Pak znovu promluvil Brumbál.

„Jestli už nikoho nenapadá nic, na co by chtěl upozornit nebo se zeptat, můžeme hlasovat.“ Rozhlédl se v očekávání, ale nikdo se o slovo nepřihlásil. „Dobrá. Kdo je pro, abychom přijali Cathaíra?“ Vztyčil se les rukou. „Výborně. Vítej ve Fénixově řádu, Cathaíre. Nyní prosím ty, kdo jsou pro přijetí Lyn?“

Lyn čekala se zatajeným dechem. Srdce jí bušilo jako o závod, když odbojáři jeden po druhém zvedali paže; zdaleka nebyli pro všichni, ale bylo jasné, že to projde. Zastavila se očima u Snapea; ten se ani nepohnul. Upíral na ni vážný pohled, který říkal, že jeho neměla šanci přesvědčit ani plamennými projevy.

Věděla, že podle něj to nejlepší, co mohla dělat, bylo zůstat v bezpečí na škole, věnovat se věcem typické školačky a nechat Řád, aby to vyřídil. Uvědomovala si také, že svým způsobem oceňovala jeho upřímnou snahu ji chránit; mnozí by ji nechali rozhodovat za sebe jen proto, že by jí nedokázali čelit a nechtěli by si ji pohněvat, nebo vzdali snahu ji přesvědčit logikou. Přes to všechno jí však srdce pokleslo,

když ji veřejně odmítl podpořit. Mimo rodinný kruh pro ni byl tím nejbližším člověkem a důvěřovala mu jako nikomu; neuměla si však představit, jak by mu mohla svěřovat své úvahy a pocity ohledně aktivit Řádu, aniž by s každým slovem hořce vnímala jeho nevyřčený nesouhlas.

Zuřivě zamrkala a polkla, aby mohla úsměvem kvitovat Brumbálovo uvítání mezi členy. Takže se to opravdu dělo... Byla součástí Fénixova řádu! Spolu se všemi těmi lidmi, které léta znala jen z knih, v boji proti ztělesněné alegorii zla a špatnosti. V tu chvíli litovala jedině toho, že už asi nepotká žádné z fanoušků ze svého původního světa, aby se jim mohla pochlubit.

Když všichni přítomní vyložili na stůl své karty, došli k závěru, že nemají v rukou celkem nic. Až na drobné, rozptýlené indicie v podobě podivných zmizení nic neukazovalo ani přibližně na oblast, kde by se dalo najít Voldyho černokněžnické sídlo. Seznam známých Smrtijedů se od Harryho hlášení z konce minulého školního roku rozrostl jen o málo, především o čerstvé uprchlíky z Azkabanu, což byli převážně nejzavilejší, nejsilnější a nejoddanější následovníci, kteří skýтали jen malou naději na jakýkoli únik informací. Brumbál se nakonec s několika dalšími členy Řádu shodl na tom, že prvním krokem je zjistit Downeyho polohu – až potom bude mít smysl plánovat další postup.

Lyn od toho očekávala trochu víc, a tak vstávala od stolu mírně rozčarovaná.

„Doufala jsem, že tu dneska sestavíme velkolepý plán a nejraději hned zítra vyrazíme ho uskutečnit,“ přiznala se bratrovi tiše. „Vidím, že to bylo hodně naivní. Rozumíš, myslela jsem, že s celým Řádem za zády všechno bude OK cobydup, ale teď koukám, že jen čert ví, jak dlouho ještě táta bude muset trčet v té kamenné cele se Smrtijedy místo bachařů. Kouzelné příběhové rozuzlení se nekoná, sorry, a vstupné se nevrací.“

Cathaír pokrčil rameny.

„Taky jsem na chvíli podlehl naději, ale sám vím, jak silné a specializované ochranné bariéry můžou to místo chránit. To je jedna z věcí, kterou podrobujeme experimentům.“

Snape se z domu tiše vytratil dřív, než si Lyn stačila všimnout, že už není v kuchyni. Povzdechla si a chmurně potřásla hlavou. Po levici se jí zařadil Sirius.

„Jsem vážně rád, že sis vydupala svoje čestné místo mezi námi,“ usmíval se upřímně. „Ať už ostatní reptají, jak chtějí, já bych se vsadil, že budeš nedocenitelná. A kromě toho...“ Sirius se zastavil a zvažněl. Lyn ho napodobila. „Nechci, aby sis myslela, že bych tvému taťkovi tohle přál – i když jsem ho nikdy neměl rád –, ale... tenhle dům je strašlivě depresivní, když z něj člověk nemůže vystrčit ani špičku nosu, a málokdo z ostatních členů má čas se tu zdržet na oběd, nebo aspoň na čaj.“ Siriovi se na tváři objevil prazvláštně prosebný výraz, jak se neobratně snažil vyjádřit, co přesně měl na srdci, s pocitem, že působí neatraktivním dojmem zoufalce. „No, prostě chci říct, že jste tu i s bráchou kdykoli vítáni,“ vydávil pokřivený úsměv.

Lyn se tiše uchechtla; koutky úst se jí samy od sebe točily nahoru.

„Jestli se mi podaří si zařídit bezpečnou magickou komunikaci mezi Bradavicemi a tímhle domem, určitě se ráda stavím na kus řeči, až budu mít trochu času,“ natáhla paži a třesoucími se prsty mu stiskla ruku. Sirius překvapeně zamrkal, ale vzápětí se jeho úsměv ještě rozšířil. Lyn se raději rychle rozloučila a obrátila se k odchodu, protože cítila, jak se jí do tváří hrne horká krev.

Cathaír na ni už čekal u krbu, když se navlečená vrátila zpět do kuchyně.

„Myslím, že sis právě nezávazně domluvila rande,“ šklebil se, jakmile se ujistil, že v doslechu nejsou žádné zvědavé uši.

„Tak to není!“ vyhrkla Lyn bezdeše, ale neubránila se úsměvu, který se jí vtačil na tvář. „Nemám s ním žádné romantické plány, je to prostě můj oblíbenec, líbí se mi jako člověk!“ Když ji Cathaír probodl

vědoucím pohledem, zatímco úšklebek na jeho rtech přetrvával, si povzdechla. „No dobrá, je to pěkný chlap a za jiných okolností bych o něm uvažovala, jenomže...“ Zarazila se a polkla.

„Aha, už chápu, promiň,“ zvažněl Cathaír.

„Možná jen mám chuť moct pro změnu svobodně flirtovat, vtipkovat a smát se a...“ pokračovala Lyn rozčileně, jako kdyby cítila potřebu se omluvit a zároveň ji hněvalo pomyšlení, že by se za to měla stydět. „Sirius je prostě jiný. Asi potřebuju pauzu od všeho toho smrtelně vážného.“

„Já ti přece nic nevyčítám,“ konejšil ji Cathaír tiše a stiskl jí rameno. „Pojď, musíme jít. Můžeme to probrat doma.“

„Není co probírat,“ hudrovala Lyn pro sebe, ale bez protestů si vzala hrst letaxového prášku a hodila ji vztekle do ohně.

Zdaleka ne všechny z rodiny rozradostnila zpráva, že oba sourozenci byli přijati do Řádu. Lyn se však zarputile tvářila nekompromisně, a tak jim nezbylo než situaci přijmout takovou, jaká byla, a snažit se pracovat s momentální nabídkou možností.

„Co takhle si chytit Smrtijeda a vytlouct z něj, co ví?“ navrhl Mossie s mírně zlomyslným úšklebkem. Zamyšleně si promnul dlaň pěstí. „Docela bych si do jednoho praštil.“

„K čemu by to bylo, jestliže stejně nemůžou promluvit?“ opáčila Lyn.

„Nemusejí mluvit,“ protáhl Mossie. S přimhouřenýma očima si prohlížel své ruce a sledoval, jak se střídavě pomalu zatínají v pěst a znovu otevírají.

„Svoje násilnické fantazie si můžeš pěstovat ve volném čase, Mossi,“ usadil ho zamračeně děda Downey. „My bychom se měli vyvarovat podobných nerozvážností, jestli nechceme věci přitížit.“

„Co je na tom nerozvážného?“ nepochopil Mossie. „Znával jsem srandovního chlápka, co se uměl ohánět paměťovými kouzly jako šavlemi. Stačilo by po sobě dobře uklidit.“

Lyn se na něj překvapeně zahleděla. „Nebyl to náhodou takový načesaný manekýn jménem Lockhart?“ nadhodila zvědavě.

„To je on,“ přikývl Mossie. „Hrozně se vždycky chvástal svým nadáním, ale nikdy nic pořádně nepředvedl, dokud nepřišlo právě na *Obliviatu*.“

„Ten je bohužel indisponován. Před nějakou dobou se jedno z těch kouzel obrátilo proti němu. Netuší ani, kdo je.“

„Aha,“ hlesl Mossie zamračeně. „Říkal jsem si, že jsem o něm už dlouho neslyšel. Nicméně. Stačilo by po sobě uklidit. A jestli se nemýlím, ať už je diskutovaný objekt skrytý jakkoli dobře, člověk se nejdřív musí dostat někam poblíž k němu, aby mohl začít zkoušet obejít utajovací zaklínadla. Někdo už nám musí ukázat alespoň větší oblast. Budeme moci odněkud začít.“

„Mossie má pravdu,“ přitakal Cathair. „Nic se nedá skrýt tak celoplošně, aby se nedala určit přibližná poloha. Mělo by stačit někoho přimět, aby si myslel, že míří za svým páníčkem, a tak by nás dovedl dost daleko, abychom si další cestu už mohli nějak najít sami.“

„Malfoy.“ Tentokrát to byl strýc Bearach, komu se v očích objevila žízeň po krvi. „Chtěl bych konečně vidět, jak mu z tváře steče ten namyšlený úsměv. Jak si rozcuchá ten napomádovaný účes a ušpiní si ty svoje sněhobílé rukavičky. Nemělo by to ani být zvlášť těžké; ten ztroskotanec mě nikdy nedovedl porazit v souboji.“

„Od vašich školních dob uběhl nějaký ten pátek, strejdo,“ povzdechla si Lyn. „Myslím, že za tu dobu se leccemus přiučil. Voldy mu jistě poskytl all-inclusive kurz černé magie.“

„A kdo tvrdil, že jsme pozadu?“ opáčil děda Downey temně. „Za mých časů nás na škole učily úplně jiné věci, děvenko. I ten váš svatý Brumbál je má všechny v malíčku, i když je z morálních důvodů nepoužívá. Škola, kterou v New Yorku založil náš předek, vyučovala své studenty na základě downeyovské filozofie; poskytla nám všechno, co bychom kdy mohli potřebovat k přežití, ať už to byly špinavé triky pouličního zápasu, nebo ty nejzkaženější kletby. A to si piš, že jsem všechno předal dál svým synům, holčičko.“

„Vidím, že americkým synonymem pro Zmijozel je rozhodně Downey, co?“ ušklíbla se Lyn pobaveně a spokojeně. Na morálních hodnotách jí zdaleka nezáleželo tolik, jako na životě a zdraví jejího otce, a byla kdykoli ochotná se prvního vzdát pro druhé; proto ji potěšilo, co slyšela. Hodila se jim každá drobná výhoda, kterou dokázali vysypat ze dna kapsy možností.

„Vždycky jsem říkal, že jsi bastard, Liame,“ rýpl si s gustem děda Sheehan, který v křesle naproti cucal pivo.

„Já ti to nikdy nevymlouval, Kennethe,“ odpálkoval ho s lehkým úsměvem Downey.

„Ale jelikož jsi bastard, co stojí na mé straně, jsem rád,“ oplatil mu Sheehan. „Každá společnost potřebuje člověka s ostrými lokty, pronikavým hlasem a naprostým nedostatkem studu vlastního nám, slušným lidem.“

„To jsi vystihl hezky,“ zasmál se Cathaír.

„Myslela jsem, že empatici jsou naopak z povolání vlídní a uctíví,“ nadhodila Lyn se zájmem.

„To ano,“ podíval se na ni děda Downey vážně, „ale když jde o dobro vlastní krve, všichni ostatní jdou stranou automaticky.“

„Nebo za pomoci pořádné herdy do zad,“ zamumlal děda Sheehan, napůl pobaveně, napůl s despektem.

„Když to jinak nejde,“ vycenil zuby Downey.

„Přestaňte se pošťuchovat, vy dva,“ napomenula je unaveně babička. „Máme naléhavější témata k hovoru. Myslela jsem, že jste si o vánocích toho pošťuchování užili dost.“

„Vždyť už jsme to prakticky vyřešili, drahá Sáro,“ věnoval jí děda Downey neodolatelný úsměv. „Popadneme do podpaží Lucia Malfoye a použijeme ho místo kompasu, načež mu pomůžeme zapomenout, že se to vůbec stalo. Odtud už budeme mít s čím pracovat.“

„Jestli to vůbec vyjde,“ ukousl si děda Sheehan.

Na to dali hlavy dohromady nad konferenčním stolem a ještě hodinu se dohadovali o podrobnostech provedení. Hlavní úloha byla svěřena dědovi Downeymu, který měl z přítomných nejdelší konexe, nejjistější pozici a vyvolával v lidech největší hrůzu. Cathaír měl následně být užitečný v otázce utajovacích zaklínadel. Další plánování bylo naplánováno až na základě výsledku stávajícího plánu.

„Mohl by nám pomoci někdo z Řádu, možná se tam najde člověk specializovaný na násilná vniknutí do cizích obydlí,“ navrhla Lyn. Sklidila několik pochybovačných pohledů.

„Nepletla bych je do našich záležitostí,“ mračila se babička. „Čím méně lidí o tomhle bude vědět, tím bezpečnější to pro všechny bude.“

„Chtěli by pomáhat a míchat se a nakonec by to celé přeoralí, ztížili a ještě podělali,“ vrčel děda Downey.

„Navíc, jestliže je Snape tím, za koho ho máš, mohl by nakonec mít velké problémy z toho, kdyby se Řád domákl Voldemortova sídla,“ připomněl měkce Cathaír a Lyn po zádech přeběhl mráz. Na Snapea zapomněla. Jistě by nakonec vinili jej – on jediný byl dvojím agentem, který donášel oběma stranám. Jak asi Voldy odměňuje otroky, kteří takto zradí jeho důvěru? Bezděčně zavřela oči, aby té představě utekla, ale obraz Severova zuboženého, polámaného těla se nechtěl vzdát pozornosti bez boje.

„Máte pravdu,“ vrátila se do reality, když ucítila konejšivý stisk bratrovy ruky na svém zápěstí. „Jsme na to sami...“

„Věřím, že to stačí,“ mrkl na ni povzbudivě děda Downey.

Po příjezdu do Bradavic Lyn zjistila, jak těžko jí je ve společnosti bezstarostných, rozesmátých lidí, kterým se nemůže svěřit s břemenem, jež jí dusilo srdce, a které ani zvláště nezajímá, jak se má a co se děje v jejím životě. Po večeři se z nedostatku lepších nápadů zabalila do teplých svršků a vyklouzla na školní pozemky.

Takhle pozdě tu byl božský klid. Studenti byli namačkáni u krbů ve svých společenských místnostech a většinou se snažili dohnat nějaké učení nebo úkoly. Jak se pomalu brodila sněhem, zahlédla v dáli jen párek profesorů. Možná se vraceli z Prasinek. Nedivila by se, kdyby si více dospěláků na škole tu a tam dávalo panáčka na nervy. Sama měla pocit, že by jich pár snesla.

Objevila jednu z letitých laviček a svezla se na ni. Na zadku ji okamžitě zastudilo, jak mu upřela dosavadní izolační vrstvu vzduchu v záhybech sukňe, ale ignorovala to. Zírala tupě někam do dáli a snažila se ať už magicky, nebo alespoň pouhou silou vůle setřást ten pocit, že jí na hrudi leží několikátunový kus skály.

Příslib pomoci Fénixova řádu jí vlil do žil naději, na které žila do chvíle, než zjistila, že účast členů na řešení tohoto problému nijak zásadně nezměnila situaci. Její rodina jí poskytla lepší vyhlídky, nějak se však nemohla přimět neočekávat fatální neúspěch.

Schoulená do sebe seděla bez hnutí tak dlouho, dokud nepohasla i většina světel v nedalekém hradu. Obávala se, že se od lavičky už neodlepí. Namáhavě se vyškrobala na nohy a zamířila na kolej.

Cestou potkala neznámou ženu v růžovém, která se na ni dívala jako na provinilce. Když se ji Lyn pokusila ignorovat a jen tak projít kolem, žena si odkašlala. Byl to podivný, nemístný zvuk, takové uměle uctivé *ehm, ehm*. Lyn se neochotně zastavila a upřela na ni pohled v očekávání.

„Už je skoro po večeři, má milá,“ poklepala si na miniaturní hodinky na zápěstí. Ten přeslazený tón se k situaci už vůbec nehodil. „Být vámi přidám do kroku, jestli nechcete dostat školní trest.“

„Vždyť už jdu,“ bránila se Lyn nechápavě. Copak hoří? Raději se otočila a pokračovala v cestě. Kdo je ta ženská zač a co tu vlastně dělá, že si bez ostychu nárokuje právo spílat studentům ohledně večerky?

Ve společenské místnosti to stále žilo, a tak si to otráveně namířila rovnou do ložnic. Byla zmrzlá na kost, ale řekla si, že se zahřeje pod peřinou, možná s malou pomocí kouzel. Zastavil ji však Malfoy.

Nejdřív jí zastoupil cestu a Lyn se na něj zamračila; v duchu se už lekala, že znovu něco provedla a on jí jde říct, že Voldy všechno ví, ruší dohodu a hodlá zabít jejího otce. Draco se však nečekaně hřejivě usmál, zařadil se jí bok po boku a objal ji paži kolem ramen. I ve svém věku byl vyšší než ona.

„Dej tu pracku pryč,“ zasyčela na něj Lyn.

„No tak,“ zasmál se tiše. „Přece můžeme být kamarádi.“

„To bys měl nejdřív přestat chodit na nočník,“ odsekla. Úsměv mu stekl z úzkých rtů, stáhl paži a přimhouřil oči.

„Měla by sis zvolit tu správnou stranu dřív, než bude pozdě,“ zavrčel, aby ho slyšela jen ona.

Lyn se stáhlo hrdlo. Došlo jí, že to nebyl zrovna správný tah. Malfoy evidentně věděl, co po ní Voldy žádá, a jistě mu mohl stejně dobře předat zprávu o tom, že se Lyn neumí chovat, a zasloužil by se tak lordu Downeymu o pár Cruciatů navíc, ne-li o smrt. Snape hrál náklonnost vůči němu už přinejmenším pátým rokem; jestli chtěla tuhle hru vyhrát, musela hrát taky – a dobře.

Přinutila se k úsměvu.

„Moc dobře vím, která strana je ta správná, zatím jen svádím boj s pýchou,“ zaševalila hladce. „Ať tě ale ani nenapadá, že na mě můžeš bez dovolení sahat, jako kdybych ti patřila, rozumíme si?“

To zabralo. Draco pozdvihl špičatou bradu a přešel její obličej hodnotícím pohledem, ale pak se i on znovu usmál. Zrakem ji nakonec opsal celou a nasadil výraz, o němž si asi myslel, že je světácký.

„Jen jsem se snažil být přátelský,“ vrhl na ni svůdný úšklebek. „Naše rody jsou si hodně podobné, Lyn. Měli bychom táhnout za jeden provaz. Však víš, kvůli krvi,“ mrkl a vzdálil se. Lyn si konečně dovolila protočit oči.

Nedomrlé škvrně!

Znovu vykročila a cestou myslela na to, že i to škvrně jí mohlo nehezky zavařit. Kdyby nějak zjistil, že se Lyn přidala k Řádu a nemá tudíž ani náhodou v úmyslu přistoupit na Voldemortovy podmínky... Ne, o tom bylo lepší ani nepřemýšlet.

Prý kvůli krvi! Odporný pozůstatek nevzdělaných feudálních dob. Lyn netušila, kde přesně se v lidech magie bere, ale jedním si jistá byla: krev s tím neměla nic společného.

Chladné ráno po ospalé hodině dějin čar a kouzel přerval rázný příchod profesora lektvarů. Snape byl rozčilen tak očividně, že se mu třáslы ruce. Otevřel dveře do třídy tak prudce, že práskly do kamenné stěny. Studenti se při tom zvuku otřáslы. Jejich standardně neveselé vyhlídky ohledně hodiny lektvarů ještě potemněly.

Lyn se procedila dveřmi do třídy, svižně si zabrala lavici co nejvíce vzadu a při tom se snažila co nejtíšeji přemýšlet o tom, co ho asi tak rozlítlo. Pokud věděla, v poslední době ho dovedla vyvádět z míry tak viditelně jen ona. Nic však neprovedla, nebo si toho nebyla vědoma, a tak si lámala hlavu nad možnými důvody, dokud po ní neštěkl, aby se věnovala své práci.

Věnovala mu nejpichlavější pohled, na jaký se zmohla při míře strachu, který v ní zvířil, a sklonila se zpět ke svému kotlíku. Studenti v její těsné blízkosti se teď jistě pokoušeli přijít na to, co asi v posledních několika minutách dělala, že si toho Snape všiml, zatímco oni nikoli. Lyn zařala zuby a přiměla se plně soustředit na přípravu lektvaru. Nehodlala mu dopřát to potěšení okřiknout ji znovu.

Dokonce ani Malfoy dnes nebyl ušetřen Snapeova hněvu; vysmáli se mu za nepodařenou práci stejně jako Potterovi a Nevillovi, takže byl do konce hodiny růžový jako pivoňka. U Lyn se Snape ani nezastavil, což bylo pravděpodobně dobré znamení. Když konečně zaznělo osvobozující zvonění, celé třídy se ulevilo; všichni sborem skládali své věci závodní rychlostí a pak se v uctivé tichosti svižně prodírali k východu. K Lynině nepříjemnému překvapení ji však profesor zadržel.

„Ne tak rychle,“ vyplivl jejím směrem. Studenti kolem ní se zastavili a zděšeně vzhledli. „Musím mluvit s Downeyovou,“ vysvětlil o něco mírněji. Ulehčeně se rozeběhli, aby dohnali náskok zbytku třídy, a zanechali s ním Lyn v učebně samotnou.

„Něco jsem provedla?“ hlesla přidušeně. Z útrob jí v hrudi zbyl malý uzlíček. Snape, který mezitím znovu začal přerovnávat věci na stole a poličkách, zavrtěl hlavou; vzápětí jako by mu teprve došlo, co řekla, zarazil se.

„Ale ne!“ zavrčel netrpělivě, čímž naznačil, že to byla hloupá otázka. Ruce se mu znovu daly do pohybu. Poskakovaly po dřevěných deskách jako velcí bledí pavouci.

„Tak se mnou tak nejednej,“ vyštěkla na něj Lyn, které vzkypěla žluč. Otočila se na podpatku a vyrazila ke dveřím. Nečekala, že by se ji pokoušel zastavit, zvláště v takové náladě, ale opět ji překvapil, když bleskově obešel stůl, zjevil se za ní jako přízrak a pevně ji popadl za zápěstí.

„Promiň, nemyslel jsem to tak,“ vyhrkl. Jeho tón nezněl zrovna kajícně, ale oproti jeho původnímu to bylo citelné vylepšení. „Jsem jak smyslů zbavený.“

„To vidím,“ odsekla Lyn. „A pusť mě, jestli nemáš v plánu si moji ruku schovat na památku.“ Do prstů jí sotva proudila krev, jak pevně ji svíral.

„Promiň,“ vydechl znovu a okamžitě stisk povolil, nepustil ji však.

„Dobrá,“ povzddechla si Lyn. „Tak se můžeš svěřit, co tě trápí tolik, že se kvůli tomu chováš jako jeskynní muž.“

„Je to ta ženská Umbridgeová,“ zasípal. „Já snesu hodně, Elinor, vždyť mě znáš, ale co udělala ona, to je vážně vrchol!“

„Jaká Umbridgeová? Kdo to má být?“

„Přijela včera k večeru,“ vysvětlil roztržitě. Nejspíš mu bylo zatěžko zdržovat se takovými maličkostmi, když ho na srdci páliło něco daleko podstatnějšího. „Je z Ministerstva, Popletalova pravá ruka a neuvěřitelně vlezlá ženština. Poslal ji sem jako špeha. Do týdne nejspíš začne nastolovat nové pořádky. A jejím prvním tahem bylo ustanovit se profesorkou na škole, Elinor. Hádej, který předmět si vzala na starosti,“ skřípal zuby. Čím tišeji mluvil, tím děsivěji to znělo, protože mu zároveň z očí sršely blesky. Lyn provedla zběžnou analýzu situace profesorstva na škole a zamračila se.

„Ale nám nikdo nechybí,“ zavrtěla hlavou, ale v ten moment už jí to došlo. Někdo přece jen chyběl. Někdo, jehož místo na začátku roku vyplnil Snape a musel tak stíhat dva předměty najednou. „Ale ne,“ vydechla pomalu a vytřeštila na něj oči. „Neříkej mi, že...“

Důrazně přikývl a rty se mu kroutily odporem. „Přebírá *obranu proti černé magii*. Jako kdyby to bylo potřeba. Zvládal jsem to lépe než profesoři, kteří měli na starosti jen jeden předmět, u ďábla! Ale ona potřebovala místo, a tak si ho prostě vzala, s Popletalovým požehnáním. Ani Brumbál s tím nic neudělá, protože mi to místo dal jen proto, že nedokázal sehnat nikoho jiného.“

„A má na to vůbec právo, mluvit mu do vedení školy?“ mračila se Lyn.

„V jistých případech. Takový by nastal už na začátku školního roku, proto byl tak zoufalý, že to svěřil mně. Nikdy jsem nepochopil, jak mě celé ty roky může držet dál od tohoto místa a zároveň se dušovat, jak mi věří,“ vrtěl hlavou. Zvolna ji pustil a poodvrátil se. „Nepomohlo to. Řekla jednoduše, že na to nestačím, a když jsem namítal, začala vyhrožovat.“

„Co by ti mohla provést? Snad není všemohoucí, aby si mohla dělat, co jí napadne, ne?“

Snapeovi se ústa roztáhla do truchlivého úsměvu. „Nemusí mít pravomoc, aby někomu dokázala zničit život. Nebýval jsem zrovna svatý, Elinor. A když selže pravda, vždycky se dá na pomoc zavolat pomluva. Je úžasné, čemu všemu jsou lidé ochotni uvěřit, když tě nemají v lásce.“

Lyn bylo jasné, o čem mluvil. Občas stačilo vážně málo, aby se s někým naklonil svět. Lež oběhne svět dřív, než si pravda stačí about boty, jak tvrdil její oblíbený spisovatel.

Sama byla pobouřena, ale při pohledu na Snapeovo tiché utrpení, z něhož během jejich rozhovoru veškerá zlost stihla vyprchat, cítila spíš lítost. Nejistě se natáhla a konečky prstů ho pohladila po hřbetu ruky.

„Mrzí mě to,“ zašeptala.

Snape podrážděně ucukl a procedil vzduch skrz zaťaté zuby.

„To je milé,“ zamumlal neurčitě a utekl za katedru. Lyn hodila tupým pohledem po protější stěně.

Věděla, že to nebude snadné, ale netušila jak moc. Měla dojem, že když už jí přiměl mu posloužit za důvěrnici, nebude už mít takové potíže přijmout i její soucit.

Nakonec to ale se soucitem asi nemělo co dělat, napadlo ji. Jednoduše nemohl snést to, že se ho dotkla. Byl to nevědomý, neopatrný fyzický náznak náklonnosti, před kterou se schovával. Jednal, jako kdyby se ho nikdy žádná žena nedotkla; jako kdyby na tom bylo něco špatného, projev slabosti nehodný muže, jakým byl on.

Vyklouzla z učebny dřív, než si stačil všimnout, že se pohnula. Bylo jí do breku a nechtěla, aby to věděl. Cítila se ponížená a slabá a v tak křehkém citovém rozpoložení se nehodlala vydat na milost člověku, který toho byl příčinou. Nechtěla se cítit ještě ubožeji.

Ani na obědě se nedokázala zbavit hořké pachuti v ústech, která ji provázela od zmizení otce a zdvojnásobila se po Snapeově reakci. Hrud' jí svíral pocit bezmoci a všechny údy jí ztěžkly zoufalstvím natolik, že se sotva vlekla. Když její pozornost upoutal shluk studentů soustředěný kolem Weasleyových dvojčat u nebelvírského stolu, rozhodla se.

„Ahoj hoši,“ usmála se tak vesele, jak dokázala, „máte konečně nějaký *bezpečný* způsob, jak si udělat volno uprostřed vyučování?“

Chudák profesor Binns takříkajíc nevěděl, co ho to praštilo, když se jedna ze studentek najednou přihlásila a naléhavým hlasem se ze zdravotních důvodů omluvila z hodiny. Nasadit zoufalý tón za stávajícího duševního rozpoložení ani nebylo hereckým výkonem, pomyslela si Lyn, když se neurčitým směrem ploužila po chodbách s krvácejícím nosem. George s Fredem sice tvrdili, že právě dobroty způsobující tuto potíž se jim ještě nepovedlo úplně vychytat, ale Lyn se necítila na zvracení a neměla ani v úmyslu přijít k bouli při omdlávání, takže to riskla.

Zbytek koláčku, nebo jak tomu kluci říkali, krvácení nezastavil, takže raději zamířila na ošetřovnu. Tam jí madame Pomfreyová oznámila, že to spraví, jen to bude chvíli trvat, a Lyn byla vděčná za obojí. S trochou štěstí by mohla na lůžku zůstat pár dnů a mít tak geniální výmluvu, proč se neobjevit na vyučování – a koneckonců i proč vůbec nevylézat z postele. Pod peřinou a zabalená do ticha ošetřovny se Lyn konečně cítila klidněji a v bezpečí.

Madame Pomfreyová bohužel však už letos spravovala příliš mnoho podobných případů a propustila ji zanedlouho, jen chvíli po začátku bylinkářství. Lyn se po chvílce míru a pokoje děsila návratu mezi lidi, a tak raději utekla na kolej a zahrabala se do postele v ložnici. Z nějakého důvodu se tam ale nedokázala uvolnit a nemohla to ani zaspat. Když nadešla hodina H doučování, vzdala se a truchlivě se připravila na nejhorší.

Ve sklepeních ji čekalo nepříjemné překvapení. Nevěděla, jak ji mohlo nenapadnout, že Umbridgeová bude nejspíš mít na starost i její doučování, do kabinetu nicméně vcházela v očekávání zamklého Snapea a objevila tam ropuchu oděnou v šeríkovém kostýmku a s odporně medovým úsměvem na širokých ústech.

„Dobrý večer,“ vyhrkla automaticky a v sebeobraně o krok ustoupila. Umbridgeová si její zděšení vyložila jako zmatek a nasadila konejšivý tón.

„Ale ano, jste tu správně, má drahá,“ zarazila ji gestem v domnění, že se Lyn co nevidět omluví, že si spletla místnost, a uteče. „Posaďte se.“ Lyn chvíli váhala, ale věděla, že jí nakonec nic jiného nezbude, a tak se pomalu došourala ke svému stolečku a klesla na židli. „Chápu, že jste očekávala profesora Snapea, leccos se však změnilo.“ Úsměv na ropuší tváři se ještě rozšířil. „Já jsem Dolores Umbridgeová, vaše nová učitelka obrany proti černé magii. Od příště se již budeme scházet v mém kabinetu. Je tam příjemněji,“ dodala a přeletěla očima obludky v láku na policích lemujících stěny.

Lyn mlčela. Její jméno profesorka nejspíš dávno znala a nic jiného, co by k tomu chtěla říct, ji nenapadlo. A *Dolores?*, zaškaredila se v duchu. Někdo jako ona vážně nemohl dostat lepší jméno. Lyn si je dosud spojovala s Umbridgeové na hony vzdálenou Lolitou a porovnávat ty dvě nebyl dobrý nápad.

„Myslela jsem si, že bychom dnešní hodinu mohly využít spíš k seznámení,“ pokračovala Dolores. „Vaše jméno bylo na Ministerstvu omíláno od chvíle, co jste se tu tak záhadně objevila. A teď ještě případ vašeho otce, který se vypařil bůhvíkam po tom, co strávil dopoledne tady v Londýně...“ Zadávala se na ni v očekávání. „Nikdy se nepřemístil zpět do Států, víte to? Musí být stále v Británii, bohužel však nedokážeme zjistit kde. Co mi k tomu můžete říct, slečno Downeyová?“

Lyn neodpověděla. V duchu jen žasla nad tím, jak rychle se Dolores přesunula od seznamování k mámení osobních a citlivých informací.

Umbridgeová si tiše povzdechla a jala se znovu řečnit. „Víte, udělala byste skutečnou službu své zemi, kdybyste se mi svěřila. Vůbec se nemusíte stydět; jsem tu, abych vám pomohla.“ Semkla ruce a položila je před sebe na stůl. „Vaše rodina se momentálně nachází ve velice ožehavé situaci. Říkám rodina... Přirozeně, jestliže váš otec skutečně někde kuje pikle se Sirem Blackem, váš bratr mu v tom jistě pomáhá; proč jinak by navštěvoval Bradavice v den jeho zmizení? Stesk po sestřičce asi není pro ambiciózního vědce jako on dobrým důvodem brát si narychlo další dovolenou z práce a utíkat na jiný kontinent. V tom případě je více než pravděpodobné, že s vámi oba neustále udržují spojení. Musíte tedy vědět, kde se nachází váš otec – a tudíž znát i polohu Siria Blacka. Doufám, že si uvědomujete, že ten muž je hledaný za vraždu třinácti lidí, útěk z vězení a pakt s bývalými příznivci Temného pána?“

„To ví každý,“ odtušila Lyn.

„Neptala jsem se, zda to víte,“ usmála se Umbridgeová, „ale zda máte na vědomí, co se může stát vám, až bude jeho úkryt odhalen a vaše lži prozrazeny. Nejsou to hezké vyhlídky, slečno Downeyová. Zejména pro tak mladé, ambiciózní ženy, jako jste vy.“

„Nemyslím, že máte právo mě obviňovat jen na základě své nepodložené a mylné teorie, profesorko Umbridgeová,“ opáčila Lyn. Při úrovni strachu, ve kterém žila den co den od otcova zmizení, s ní Doloresina umně maskovaná výhrůžka ani nepohnula.

„Ale drahoušku,“ škulba sebou Umbridgeová krátkým, odlehčeným smíchem, „nikdo vás neobviňuje. Snažím se vás chránit. Máte-li totiž na srdci cokoli, co by vás později mohlo stát příliš, můžete kdykoli přijít za mnou a já už se postarám o to, aby s vámi bylo naloženo jako s obětí, nikoli zločincem. Můžete mi důvěřovat; nyní se na této škole nachází pouze jediný člověk, který vám dokáže poskytnout skutečnou pomoc v nouzi, a tím člověkem jsem já.“

Chvilku vyčkala, nejspíš v naději, že Lyn povolí a s pláčem jí všechno vysype. Když se tak nedělo, opět si povzdechla.

„Jste ze Zmijozelu, slečno Downeyová. Je to kolej studentů, kteří si umějí cenit pravých hodnot a vědí, v čem spočívá loajalita k dobru kouzelnického společenství. Vaše rodina má rovněž dlouhou tradici správného, důvěru vzbuzujícího smýšlení. Věřím, že odhodlaně kráčíte ve šlépějích svých předků.“

Páni, pomyslela si Lyn, takovou snůšku keců už jsem dlouho neslyšela. Právě hodnoty Zmijozelu zahrnovaly čistou krev a tradice důvěryhodného smýšlení Downeyových nejspíš znamenalo, že všechny problémy hladce řešili zlatem plujícím do vlivných kapes.

„Já bych svou rodinu raději neprobírala, paní profesorko,“ odvětila měkce. „Další takovou tradicí mé rodiny je i to, že zřídkakdy se dělí o své vnitřní záležitosti s veřejností. To určitě víte.“

„Ale samozřejmě,“ mávla Dolores netrpělivě rukou. „Niméně když víte, že se ve vašem okolí dějí nepravosti, je vaší svatou povinností sdělit to odpovídajícím úřadům. To je psáno v kouzelnické ústavě, má drahá.“

„Jakmile se o nějakých nepravostech dozvím, paní profesorko, můžete si být jistá, že budete první, komu o nich povím,“ usmála se Lyn. Musela vypadat a znít velice autenticky, protože i v Umbridgeové nitru se objevila příchuť nejistoty. Navenek to ohodnotila stejně medovým úsměvem.

„Jsem ráda, že si rozumíme, slečno Downeyová. Vidím, že spolu budeme báječně vycházet.“

Pusťme se tedy do vašeho doučování. Nalistujte si prosím stránku 68 ve vaší učebnici a dejte se do toho.“

Lyn spadla čelist. Čtení z učebnice? Tak to je gól. Ještě že ji pro všechny případy tahala s sebou, jinak by té ženštině musela vysvětlovat, proč ji nemá, a zadělala by Snapeovi na další problémy.

Ne že by jí na tom až tolik sešlo po jeho nepřijatelném chování dnes dopoledne...

Vytáhla knihu, otevřela ji a dala se do předstírání pilného čtení, zatímco přemýšlela. *Jste ze Zmijozelu, slečno Downeyová...* Jako kdyby ji to předurčovalo k podrazáctví. To by musel být nějaký zločinec, aby jakékoli informace o něm nashromážděné šla prozradit zrovna Umbridgeové. Kdokoli, koho ona považovala za výhonek zla, byl nejspíš beztak nevinný.

Vypadalo to však, že bude muset předstírat spojenectví s ní, podobně jako klamala Malfoye. Ničemu by nepomohlo se s Umbridgeovou dostat do křížku. Jistě jí mohla udělat ze života peklo tak snadno, jako toho byl schopen Draco.

V duchu si smutně povzdechla. Snad to bylo opravdu příslušenstvím k této konkrétní koleji, co jí do života přinášelo nesrovnatelně více výzev k nestoudné přetvářce a pokrytectví. Bylo načase přestat se za to stydět. Koneckonců to dělala jen proto, aby chránila vlastní krev, a na tom nebylo nic špatného.

Když se do kabinetu dostavil Snape a s nerudným výrazem si podal dveře s Umbridgeovou, Lyn už byla hluboce začtená do knihy receptur. Přeríkávala si v hlavě každé slovo a představovala si každou přísadu. Jen letmo zdvihla hlavu a vychovaně pozdravila, než se usadil za katedru. Umbridgeová totiž pravděpodobně byla stále na doslech.

Snape jí zadal lektvar a zbytek hodiny strávili v tichu. Až když Lyn skládala věci a chystala se odejít, vzhlédl od známkování testů.

„Jaké bylo doučování z obrany?“ nadhodil. Použil typický tón člověka, který se snaží nenápadně se usmířit s dalším, s nímž se nedávno pohádal – pečlivě neutrální, až vlídný, odhodlaný nedat najevo, že by mohl znamenat přiznání porážky, nicméně toužící po míru. Lyn mu oplátila úsměvem z té samé přihrádky.

„Šlo to,“ řekla prostě. Nechtěla se svěřovat. Myslel by si, že je vše odpuštěno.

Jakmile mu bylo jasné, že se Lyn nechystá klábosit, pokračoval v řeči sám.

„Nabízela ti obchod?“

Lyn se udiveně zarazila.

„Jak to víš?“ Byla si jistá, že z její hlavy to nemá.

„Jsi Zmijozel a ona zase bezpáteří parazit; myslím, že mám docela přehled o metodách podobných lidí,“ odtušil Snape kysele.

Uběhlo několik vteřin ticha, než Lyn došlo, že se od ní čeká tlumočení jejího rozhovoru s Dolores. Už otevírala pusku, když si to rozmyslela.

Nepřinutí ji s ním znovu mluvit jako s přítelem, leda by ji přemlouval na kolenou. Tyhle manipulátorské taktiky si mohl strčit za klobouk. Už ji nebavilo skákat, jak pískal, unavovalo ji poslušně reagovat na jeho vzácné úniky náklonnosti a být vzápětí odbývána a usměrňována při sebemenším projevu té své. Kdyby byl vstup do jejího života dveřmi, Snape by stál na jejich prahu a bezostyšně blokoval průchod.

„Dobrou noc, pane profesore,“ řekla a bez dalšího slova beze spěchu opustila kabinet. Zřejmě ho tím vyvedla z míry natolik, že jí přání ani neoplátil.

Nebylo jí do skoku, ale kupodivu se cítila se lehčeji. Částečně počítala s tím, že slyšel myšlenku od myšlenky, co jí proletělo hlavou, ale i kdyby ne, nezáleželo na tom tolik. Byla ráda, že aspoň sama konečně ví, co ji tak dlouho tížilo. S takovým zacházením už se nehodlala spokojit. Kdo se příliš dlouho rozmýšlí, tomu nakonec nic nezůstane – a soudě podle Snapeova staromládenectví se mu to nestane poprvé.

Na koleji ji čekala příjemná zpráva; Brumbál jí poslal malinkatý lísteček s textem „*Tví přátelé by tě rádi viděli.*“, což si rozšířovala jako „už můžeš bezpečně cestovat letaxovou sítí do sídla Řádu“, neboť právě na to čekala. Navíc teď sotva mohl psát o jiných přátelích, když se jediná lidé v tomto světě, které považovala za dost blízké, schovávali někde na jihu. Jelikož nebyla uvedena zmínka o konkrétním krbu, musela soudit jen podle umístění zprávy, že je to právě ten v ložnici.

Chvíli váhala. Nevěděla, jestli je dobrý nápad cestovat hned a sama. Bylo už poměrně pozdě večer, čekala ji hora úkolů a nechtěla vypadat přehnaně nadšeně ohledně Siriova neurčitěho pozvání na čaj.

K čertu s tím, řekla si pak. Cítila, že společnost by jí neuškodila. Mohla by si dopřát trochu veselosti a smíchu. Měla dojem, že ze všeho toho napětí brzy praskne.

Vyhrabala z hlubin kufru ozdobnou krabičku s letaxovým práškem a hrst ho nabrala. Pak trochu nervózně přistoupila ke krbu v ložnici. Nikdo tu teď nebyl, ale později se dívky začnou trousit dovnitř, odličovat se, česat se, převlékat a nakonec i spát. Nemohla si být jistá, kdy bude bezpečně se vrátit.

Na druhou stranu mnoho lidí vědělo, že Lyn smí opouštět Bradavice podle potřeby. Koho by napadlo, že cestovala právě do sídla Fénixova řádu? Většina koleje možná ani netušila, že takový existuje, nebo je to přinejmenším vůbec nezajímalo.

Sama pro sebe přikývla a mrskla práškem do ohně. Vstoupila do zelených plamenů, které se tak krásně hodily ke zmijozelským tapetám, a zřetelně vyslovila adresu.

Přistála na podlaze v kuchyni. Zatímco si oprašovala hábit, rozhlížela se kolem. Místnost byla temná a prázdná. Lyn opět přepadla pochybnost. Co když nikdo není doma? Nebo je nějakým nevhodným způsobem indisponován?

Pak potřásla hlavou. Začínala uvažovat jako Angličanka. Prostě to riskla a přišla na návštěvu – ne že by měla možnost předtím zatelefonovat, jestli může, no ne?

Nicméně se jí ulevilo, když o patro výš našla Siria sedět v temné komůrce ve společnosti Klofana a bedny máslového ležáku. Bylo příjemné pozorovat, jak se mu rozzářil obličej, když na ni zaostřil.

„Lyn!“ vyhrkl. Ihned se pokusil vyškrábat na nohy; podařilo se mu to až na druhý pokus. „Promiň, já jsem...“ podrbal se na nose a obsáhl pohledem Klofanův svinčík a prázdné lahve, „hm, nečekal jsem tě. Ale ne, jsem moc rád, že jsi přišla!“ dodal rychle, když viděl, jak se nadechovala k omluvě. „Jenom jsem... hmm... trochu jsem zapíjel samotu, takže vlastně jdeš vhod. Akorát mě mrzí, žeš mě nenašla dřív... Musím vypadat fakt k světu...“

„Sirie,“ zarazila ho Lyn, „nemusíš se ospravedlňovat. Abych byla upřímná, asi bych taky neodmítla jednu lahev, kdybys nabízel.“

S vážným výrazem na ni zamžoural.

„Jsi smutná? Určitě kvůli tátovi, vid’.“

Lyn se nadechla, aby řekla něco jako „kvůli mnoha věcem“, ale napadlo ji, že by to ničemu neprospělo. Měla sice hřejivý pocit, že Siriovi může důvěřovat se vším, nicméně Snape jistě nebyl jeho oblíbeným tématem rozhovoru; tím méně jestli si možná dělal naděje na jeho – čerstvě uvolněné – místo v jejím srdci.

„Smutná, vystresovaná, našťvaná – vyber si.“

„Tak pojď se mnou dolů do kuchyně, uvařím nějaký čaj. Ale jestli vážně chceš, o máslový ležák se taky rád rozdělím.“

Lyn se truchlivě usmála.

„Kdybych ponocovala a k tomu pila, zítra bych se proklínala do devátého kolene. Myslím, že radši zůstanu střízlivá. Ale děkuju.“

Sirius pokrčil rameny.

„To je asi moudré rozhodnutí. Já aspoň ráno nemusím vstávat... Nemusím dělat vůbec nic... Jen sedět na zadku v tomhle hnusném baráku a schovávat se jako největší zbabělec pod sluncem...“
hudroval si pod vousy celou cestu do kuchyně. Rozsvítil lampy a místností se rozlilo příjemně tlumené světlo. Lyn se usadila ke stolu a chmurně sledovala, jak Sirius operuje s konvičkou na čaj a plynovým sporákem edice Zlý čaroděj.

Zjevně nebyl vůbec spokojený s tím, že má pohodlné a bezpečné útočiště. Lyn si tiše povzdechla, když si představila, že by takhle musela žít sama, zatímco by si z celého srdce přála vyrazit ven a bojovat. Příliš se to nelišilo od bytí vězněm v polstrované cele. Kež by jen věděla, jak docílit toho, aby už nemusel utíkat, ani se ukrývat. Vzpomněla si na konec třetího dílu a na toho bídného Červa a ruce se jí samy od sebe zatnuly v pěst.

„Sirie, čím je tenhle dům?“ nadhodila, aby rozehnala bouřkové mraky své mysli. „Je dost... hm, osobitý. Běhá mi z něj mráz po zádech.“

„Když ti to řeknu, slibuješ, že neutečeš s křikem?“ podíval se na ni truchlivě.

„Záleží na tom, co mi řekneš,“ zasmála se Lyn pobaveně. Povzdechl si.

„Tak to prostě budu muset risknout. Dřív nebo později by ses to stejně dozvěděla...“

„Bál ses, že se leknu *tohohle*?“

„No, je to trochu silné kafe pro někoho jako ty.“

„Je to jako z hororu, to neříkám; když jsme sem přišli poprvé, málem jsem se obrátila a šla zpátky domů. Netušila jsem, s jakými lidmi můžu mít tu čest, když se scházejí v podobném příbytku. Ale jsem Downeyová a Zmijozel, Sirie. Bát by ses měl spíš ty mě, když se to vezme z úhlu předsudků.“

Sirius se mírně zamračil, jako kdyby něco nepochopil. Pak si povzdechl a plácl se do čela.

„Promiň. Pořád si tě pletu s tvou mámou. Cítím se, jako kdybych mluvil se starou kamarádkou... Promiň. Víím, že jsi svoje vlastní osobnost a nemůžu tě soudit dopředu podle tvých rodičů.“

„V pořádku, tušila jsem, že za tvou automatickou náklonností bude něco takového. Ale koneckonců, ty znáš moji mámu líp než já. Já ji viděla jen na fotkách a slyšela o ní z vyprávění.“

Sirius se na ni chvíli účastně díval, pak se natáhl k cukřence a hodil Lyn do čaje další kostku. „To pomáhá,“ řekl vážně. Lyn se od plic rozesmála a Sirius se k ní připojil. I taková drobná dávka hysterické veselosti na ni působila blahodárně.

„Znali jste se dobře?“ dotkla se opuštěného tématu, jakmile se v místnosti znovu rozhostilo ticho. Sirius se zahleděl do stěny za její hlavou a přimhouřil oči ve snaze najít správná slova.

„Ani nevím... Když jsme se poznali, měl jsem dojem, že ji znám odjakživa, ale nikdy jsme nezabředli do osobního hovoru, nebo tak, takže jsem ji možná neznal vůbec. Moc jsme si toho o sobě neřekli. Kdykoli byla navztekaná, křičela a budila hrůzu, a když byla klidná a spokojená, naopak mlčela tak důkladně, že si jí málokdo všiml, což mělo za výsledek, že si méně vnímaví lidé pamatovali jen její vztek a křik a měli ji za nepříjemnou cholericu. Ale ten podivný pocit blízkosti tam byl vždycky, nevím proč. Asi se to prostě někdy stává.“

Kromě toho pocitu jsem si samozřejmě dělala závěry z jejích činů, z jejích slov. Byla rozhodně moc chytrá a nadaná, taky soucitná a vřelá; neoblomná a přísná, ale štedrá. Milovala hudbu a ráda četla. A *myslím si*, že mě měla taky ráda... Ale nikdy to neřekla přímo.“

„Zní to hezky,“ ocenila Lyn. „A upřímně, vlastně mě těší, že i vůči mně máš pocit, že mě už znáš,“ usmála se. „Člověk nepotřebuje fakta, aby se nějak cítil. Já tě tedy znám už slušně dlouhou dobu, ale knížka není realita a úplně klidně se mohlo stát, že bys mi ve skutečném světě nebyl vůbec sympatický. Naštěstí to tak není a já jsem ráda.“

Počastovali se dávkou rozpačitého, nicméně potěšeného ticha.

„A jak jste se poznali s mým otcem?“ nadhodila Lyn.

Siriův obličej značně potemněl a objevil se na něm napůl hraný zhnusený výraz.

„Tak s Downeyovými se mí rodiče stýkali podobně pravidelně jako Malfoyovi. To byla prostě slušnost. Když si Tiarnach vzal Mayu, začal jsem vás všechny podezřívát z toho, že být neutrální pro vás znamená hrát to na všechny strany, protože do té doby bych si ani nedokázal představit, že by člověk jako on našel zalíbení v někom tak milém, svobodném a neurozeném, jako byla tvoje máma. Ale když jsem tě tak poslouchal na minulé schůzce, bylo mi jasné, že tvoje rodina má jenom velice svéráznou strategii přežití.“

Lyn se pro sebe pousmála.

„Když jsem otce viděla poprvé, nebyla to zrovna příjemná příležitost. Hned jsem *věděla*, že musí být Smrtijed. Po nějaké chvilce, kterou jsem strávila v přítomnosti jeho hrdosti a ješitnosti jsem to ale zavrhla, nicméně jsem si dál byla jistá, že je to hrozný neřád a přizvukuje Voldymu a celému jeho hnutí, asi jako tvoje rodina. Až když jsem zvládla svoji empatii a sáhla si až na dno jeho duše, vyklubal se z něj přesně takový člověk, kterého jsem si celý život přála mít za otce.“ Neurčitě pokrčila rameny. „A teď je pryč... a je to moje vina... a nejsem schopná mu pomoci. Co když se už nevrátí?“

Uvědomila si, že se jí po tváři rozkutálely slzy, až v momentě kdy ji Sirius objal. Lyn chvíli úpěla, ale plakat mu do košile na rameni bylo tak příjemné, že ji smutek brzy přešel. Rozpačité ho poplácala po zádech a opatrně se ho pustila.

„Díky.“

„Kdykoli,“ usmál se a v očích mu zajiskřilo. Lyn se tiše zasmála. „Udělám další čaj, chceš?“ Vstal od stolu a pustil se do přípravy nové várky čaje.

Do místnosti se mezitím vloudal domácí skřítek. Lyn na něj okamžik civěla nechápavě, protože v životě neviděla tak starého a sešlého tvora. Vzápětí mu šedě zakalené oči padly na ni a rozšířily se údivem. Zpod nosu se mu ozvalo mumlání, které jako by žilo vlastním životem.

„*Kdo je tohle? Tuhle Krátura nezná. Musí to být nějaký další šmejd nebo krvežrádce... Všichni, co teď navštěvují dům mé paní, jsou... Taková ostuda!*“

„Nazdar,“ zkusila to Lyn. Sirius se zvědavě otočil, ale jeho očekávání prasklo jako pouťový balonek v momentě, kdy spatřil skřítku.

„Ignoruj ho. Zbývá tu po mé matce, uráží a plive na všechno, na co se jen podívají lidé jako my.“

Když si skřítek dál něco mumlal pod vousy, Lyn se odvážila k němu naklonit.

„Jmenuju se Lyn Downeyová. A ty jsi?“

Ve skřítkových očích se objevil nový respekt. Ona zřejmě nepatřila do jeho kategorie mudlovských šmejdů a krvežrádců. Lyn by jen zajímalo, nakolik by se z toho měla radovat, jestliže příslušné kategorie stanovila rodina, která skřítku vlastnila.

„Krátura, k vašim službám, slečno Downeyová,“ uklonil se Krátura. Lyn nebyla na klanění zvyklá a vadilo jí to, a tak se v jeho gestu snažila alespoň najít ironii, ale zřejmě žádnou neobsahovalo.

„Ráda tě poznávám, Kráturo,“ vyšla mu vstříc.

„Poslyš, jestli tu nemáš něco důležitého na práci, tak vypadni,“ ozval se Sirius nenaloženě.

Skřítek přesunul pohled z Lyn na Siria v ten okamžik spustil další vlnu mumlání, tentokrát tak zlostného, jak to jen šlo.

„Jak si pán přeje, *krvežrádce si zve do domu vznešené dámy, aby jim pošpinil jméno a nasadil jim do hlav zrádné myšlenky, ale to mu neprojde, ó, kdyby tu tak byla má paní, ta by jistě...*“

„Ta by se jistě klepala vzrušením z toho, že se mi podařilo strávit s Downeyovou v jedné místnosti půl hodiny, aniž by na mě křičela, osočovala mě, nebo odtud utíkala, tak se seber a zmiz, než po tobě hodím tu konvici,“ vrčel Sirius a na znamení, že to myslí vážně, pozvedl zmíněný spotřebič do vzduchu.

„Krátura už je pryč, můj pane,“ zaskřípal Krátura a za rozčileného mumlání se odšoural z místnosti. Sirius si povzdechl a postavil konvici na stůl.

„Páni,“ hlesla Lyn. „Ten tě ale kvalitně nenávidí. Víš to?“

„To je vzájemné,“ pokrčil Sirius lhostejně rameny.

„Ne, není,“ zavrtěla Lyn hlavou. „Tobě je příliš ukradený, abys k němu cítil tak silné emoce. To on tě nenávidí z celého srdce, jedovatou, šíravou záští, která by vyleptala díru i do oceli. A soudím, že to nebude jen ze zvyku, jen kvůli tradicím jeho zesnulé paničky. Může za to nejspíš to, jak se k němu chováš. Málokdo by to snesl vyrovnaně, zvlášť když se z tvé přítomnosti nemůže jednoduše vzdálit.“

Siria bodl jak střípek viny z vlastních činů, tak i střep bolesti z toho, že se na něj kvůli nim Lyn dívá s uvadajícím respektem. Neodpověděl; odvrátil pohled, sklonil hlavu a opatrně dosedl na svůj kousek lavice.

„Nechci tě soudit,“ povzdechla si Lyn. „Jen by sis mohl vzít příklad z lidí, které obdivuješ, a být soucitný a vlídný dokonce i k tvorům, které jsou podle tebe pod tvoji úroveň. Protože *nej*sou.“

Sirius si znovu povzdechl a konečně k ní vzhlédl. Ve tváři měl truchlivý výraz.

„Co se toho týče, asi se nikdy nepoučím. Když jsme s Řádem začínali, tvoje máma mi vyčínila za způsob, jakým jednám se Snapem. A teď tu sedíš ty a mučíš mě znova. Asi jsem v tomhle ohledu moc nezmoudřel.“

„Je to jen automatika,“ pousmála se Lyn konejšivě a stiskla mu paži. „A převážně za to může tvůj vlastní pocit méněcennosti a ublíženosti, takže bys v první řadě měl začít pečovat o vlastní osobu a ono se to časem projeví i na chování k druhým. Ale teď mi něco povyprávěj... Co jsi prováděl Snapeovi? Musí být důvod, proč se do tebe tak opírá po všech těch letech, a to i v soukromí, kde nemusí nic hrát – a začínám tušit, co to je.“

„No jo, taková klasika,“ rozhodil Sirius paže. „Nenávidí nás do morku kosti – totiž mě, Rema a Jamese. My byli parta nebelvírských průšvihářů, správná a všeobecně oblíbená, a on vyzáblý, nosatý zmijozelský šprt. Dokáže si představit, jak to probíhalo.“

„Bohužel asi dokážu, ale přesto bych to ráda slyšela od tebe.“

Další těžký povzdech. „Tak trochu jsme mu dělali ze života peklo. Pro zábavu, jak jinak. A asi taky abychom sami vypadali líp. Ne vždycky to ale fungovalo. Lily Potterová... teda tehdy ještě Evansová nám pěkně dávala za uši. Byla taky tak trochu ochránkyní všech bezmocných malých zvířátek, jakým býval Severus. Měla Jamese za hrozného blbce,“ zasmál se pro sebe tiše, jak se nechal vtáhnout do proudu vzpomínek. „Ne že by si Snape nechal líbit, že se ho zastává holka, to ne. Jednoho dne toho taky nechala, když ji za to počastoval hrdelní urážkou. Byla z mudlovské rodiny, víš... Přesně řečeno jsem nikdy moc nechápal, proč bránila právě jeho. Tvářil se soběstačně a kromě toho neustále koketoval s černou magií, ostatně jako tehdy většina jeho koleje. Lucius mu taky službu neudělal, ale aspoň ho bral jako sobě téměř rovného, jen proto že byl taky Zmijozel. Ale na Jamese byl vyloženě naladěný, protože ho jednou ze srandy málem nechal vlézt do Chroptící chýše, kde tou dobou vyváděl Remus. Chyběl kousek a z našeho starého dobrého Severa by byl taky vlkodlak – v případě že by to přežil...“

Siriův hlas se vytratil a konec nesouvislého toku jeho vyprávění chvíli odkapával jako špatně utažený kohoutek. Lyn si v imaginárním rytmu kapek zatím skládala ten velký a dosud relativně prázdný obraz Snapeova života.

Vzpomněla si na to bodnutí u srdce při vlastní zmínce o Lily, ještě tehdy v léčebně. Slíbila si, že to prozkoumá, ale ta myšlenka se tak nějak ztratila v přívalu následujících. Musí se Snapea zeptat... jinak se mohla jen domýšlet, co tohle všechno znamená, a stavět na domněnkách nikdy nebyl dobrý nápad.

„No, neměl to s vámi lehké,“ zkonstatovala. „Nemůžeš se divit, že je takový, jaký je.“

„Už to nevrátím,“ pokrčil rameny Sirius. „A upřímně řečeno, nevím, jestli bych se zachoval o hodně jinak, kdybych si měl svoje mládí zopakovat. Držet zpátky Jamese nikdy nebyla hračka, bylo snazší v tom jet s ním.“

„To chce přesvědčení,“ poplácala ho Lyn se sarkastickým výrazem po rameni. „Nemáš tušení, jaké měl dětství?“

„Kdo?“

„Snape.“

„Nemůžeme se bavit o něčem jiném?“ povzdechl si zoufale Sirius. „Zaprvé ho nesnáším, zadruhé se cítím vinen, takže kdykoli se na něj musím delší dobu soustřeďovat, je mi z toho špatně.“

„Promiň. Tak mi vyprávěj o svém dětství, co ty na to?“ usmála se. Sirius vydával truchlivý úsměv.

„O moc lepší téma to není. Ale budiž...“

Lyn se vracela po půlnoci a ve značně lepší náladě. Musela obětovat kus spánku úkolům a odpočinula si mizerné tři hodiny, než zase musela vstávat, aby si zopakovala standardní kolečko celodenního učení, ale stálo to za to.

Večer se už jen tak-tak držela vzhůru. Soustředit se na přesložitý lektvar bylo uměním. Na druhou stranu to příjemně zjednodušovalo pobyt v blízkosti Snapea, protože myšlenky jí tekly tak pomalu, že nedokázala myslet na nic kromě momentální činnosti.

Zdálo se, že zatímco její mysl skomírala, dostávaly se ke kormidlu smysly – především ten vnitřní, magický, týkající se emocí. Ze Snapeova směru totiž zaznamenávala nezvykle silnou vlnu provinilosti.

Když byla hotová, chtěla se jen rozloučit a odejít, neb ji ve sklepeních na druhé straně hradu čekala měkká postel – to byla mnohem radostnější vyhlídka, než další marná hádka. Snape se však zmohl na protest.

„Elinor,“ broukl za ní. Mluvil velice tiše, jeho hlas se však v tichu kabinetu dobře nesl a jeho nečekaně emotivní zabarvení pošimralo Lyn v útrokách. „Můžu s tebou chvíli mluvit?“

Hm. Panečku, to byla vskutku civilizovaná žádost. Konečně vyzníval jako člověk, který je si vědom svých chyb a pyká za ně. Lyn se ho zželelo a obrátila se k němu.

„Jen chvíli. Jsem ospalá.“

Snape jen přikývl. Pak se nadechl a odkašlal si.

„Rád bych se omluvil...“ začal zvolna. Zjevně neměl připravenou žádnou řeč, a tak hledal slova těžko. „Nechoval jsem se k tobě nejlépe – to všeobecně – a poslední dobou jsem byl vyloženě nepříjemný. Chápu tvůj hněv a tvé zklamání, obojí je zasloužené. Odpusť mi to, prosím.“

Lyn na něj okouzleně civěla. Její myšlenky obdržely naléhavý požadavek a rozběhly se rychleji. První, co jí prolétlo hlavou, bylo „hurá!“, následované přívalem sladké náklonnosti. Pak ovšem přišly pochybnosti. Je přece známou rutinou manipulátorů hezky se omlouvat za všechny ty ošklivosti, které páchají, aby jim oběť, postižená láskou k nim, prominula a oni mohli začít nanovo. A hlavně – i kdyby

svou omluvu myslel vážně, co mu zabrání se k ní takhle chovat, až zase příště bude mít těžké období? Lidé se měnili velice pomalu a naprostá většina měla sklony automaticky sklouzávat do starých kolejí, jakmile se přestali soustředit na proces své změny k lepšímu.

Proto váhala. Pro Snapea očividně příliš dlouho. Odevzdaně sklonil hlavu.

„Děkuju, že jsi mě vyslechla. To je všechno, co jsem ti chtěl říct. Můžeš jít, jestli chceš.“

To ses tedy rychle vzdal, pomyslela si v duchu. Zavrtěla hlavou. Nehodlala tahat za provaz i na jeho straně. Odvedla svůj kus práce; svědomí měla čisté. Byla řada na něm.

Než stačila otevřít dveře, na něco si vzpomněla a otočila se zpět.

„Vlastně bych od tebe něco potřebovala,“ nadhodila opatrně. Překvapeně vzhlédl. „Chtěla bych vědět, co... Ehm...“ Odkáslala si. Jak se lidé běžně zpovídají ohledně takových věcí? „Jaký byl tvůj vztah k Lily Potterové?“

Zásah do černého. Lyn cítila, jak v jeho nitru sebou cosi bolestivě škublo, až stáhl ramena, jako by se chránil před útokem zvenčí. Něco takového nečekal; kdyby ano, jeho reakce by zdaleka nebyla tak prudká.

„Buď upřímný, prosím...“ zašeptala. Tušila, že to, co přijde, se jí nebude líbit.

Snape několikrát naprázdno otevřel ústa. Podobal se při tom rybě na suchu, ale nějak to vůbec nebylo k smíchu.

„Já...“ vydechl po dlouhé bolestivé odmlce. „M-miloval jsem ji. Od dětství...“

Lyn semkla rty a přikývla.

„Co se stalo?“

„Potter mi ji sebral.“

Lyn obsáhla očima strop a založila si paže na prsou.

„Ptala jsem se, co se stalo,“ upozornila trpělivě. Snape zamračeně vzhlédl. „Nemůžeš pořád vinit ostatní, Severe. Myslela jsem, že víš, že za svůj život zodpovídáš sám. Nemůžeš holce vynadat do mudlovských šmejdu a čekat, že se jí z tebe budou podlamovat kolena.“

Snape hlavu opět sklonil.

„Odkud o tom víš?“ zachraptěl.

„Sirius se zmínil, když mi vyprávěl, kolik srandy jste spolu zažili na škole,“ opáčila. Snape ji probodl obviňujícím pohledem a ústa se mu zkřivila. „A teď děláš to samé znovu,“ pokračovala Lyn a u srdce ji bodlo. „Odstrkáváš mě od sebe, protože se vůči tobě projevují jinak, než jak jsi od lidí zvyklý. Nakonec zůstaneš sám. Žádné opravdové štěstí tě nečeká, jestliže ho budeš odpuzovat na každém kroku.“

„Ne všichni hledají štěstí,“ zamumlal Snape a odvrátil se. „Někomu stačí vykoupení.“

Lyn se pro sebe pousmála.

„Ty jsi vážně zvláštní člověk, Severe,“ povzdechla si. „Ale asi je to nějaká moje vlastní vada na duši, že chci muže, který mě soustavně odmítá.“ Na chvíli se ponořila do úvah a probrala si to tlusté foto album svých platonických lásek. Uchechtla se. „Víš ty vůbec, co je to láska, když se jí tak důkladně vyhýbáš?“

Snape na okamžik znovu sklonil hlavu, ale pak se najednou vztyčil. Upřel jí pohled do očí, syrový a žhavý, tvář staženou do masky bolesti.

„Vím, co je to láska, Elinor,“ zašeptal. Hlas mu rozrušením přeskakoval. „Vím, jaké je budit se každé ráno s Lilyinou tváří před očima. Jak je těžké vůbec vstát s vědomím, že ji už nikdy nespátím. Jaké to je, obětovat celý život, veškeré své sny a ambice, opustit každou touhu a překonat každou nechuť jen proto, abych ochránil život toho spratka, kterého měla s Potterem!“ Poslední větu vyplivl tak prudce, že sebou Lyn trhla. Snape se zadýchaně posadil zpět za stůl, zády k ní.

Jeho výbuch emocí ji dočista zaskočil. Údiv však téměř vzápětí vystřídala bolest. Jen na chvíli... nepatrnou chvíličku měla dojem, že... Taková naivní naděje čtenářky literatury pro dívky. Polkla a roztřeseně znovu promluvila.

„Zřejmě jsem se mýlila. Jsem jen taková náplast na bolístko, že? Nechceš nahradit ji. Jak jinak. V tvých představách je jistě dokonalá; a jak by ne, když ti iluze nemůže rozbít. Musí to být příjemně bezpečný pocit.“

Nastalo ticho. Lyn se opět trefila do černého; byla by však o tolik šťastnější, kdyby byla na omylu. Něco ji však stále nutilo dlabat v té ráně dál, dokud v ní ještě zbyl štěrk.

„Ten kraťoučký mžik... tehdy v léčebně, když jsem do tebe nahlédla... kdy jsem cítila lásku, kterou schováváš někde v hlubinách... ta vůbec nebyla pro mě, že ne?“

Ticho ji bodalo do žeber jako nůž. Přikývla sama pro sebe.

„Páni,“ uchechtla se. „Ještě žádný chlap mi nedal kopačky kvůli mrtvé ženské.“ Sama se tomu zasmála; momentálně by jí asi přišla vtipná sebesmutnější maličkost. „No... tak až přestaneš pronásledovat duchy, pane profesore – víš, kde mě najít.“

S těmito slovy se obrátila na podpatku a zmizela, jak nejrychleji to šlo. Nechtěla už dál snášet to ticho; to rozmlouvání a konejšení, které nepřicházelo.

Byla vděčná své empatii, že ji dokázala ochránit před tím nejhorším nápořem bolesti. Nedovedla si přičarovat mír a spokojenost, alespoň však vymetla z každého rohu i tu poslední špetku žalu i náklonnosti a uzavřela celé své emoční tělo do jakéhosi inkubátoru – do doby, než se jí podaří přestat k němu cokoli cítit. Nebylo to ideální uspořádání; bylo to však to jediné, čeho zatím byla schopná.

Toužebně očekávaná zpráva o lovu informací dorazila až ve čtvrtek ráno. Lyn sově dopis odvažovala třesoucími se prsty.

Písmo nepoznávala, ale umělecký klikyhák na konci stránky identifikovala jako „Mossie“. Zdálo se, že ji vzal za slovo a pokusil se jí události popsat, jak nejdetajněji dokázal. Mnohé škrtačky, prepisy a kaňky svědčily o množství času a nervů, které psaní věnoval. Nepochybně mu v tom pomáhala (a překážela) celá rodina.

Psal jí:

Ahoj Lyn,

doufám, že ses tohoto dopisu dočkala v duševním zdraví a relativním klidu. Doufám, že ti trochu ulehčí na srdci alespoň náš čerstvý úspěch.

Přese všechny tátovy pochybnosti se totiž Liamovi povedlo získat potřebné informace velice elegantně. Znáš svého dědečka – když už se musejí páchat zločiny, tak stylově. Trvalo nám nějakou chvíli ho přesvědčit, aby se nám svěřil s průběhem akce; byl jako iluzionista, který nechtěl pokazit své kouzlo tím, že by divákům prozradil, v čem spočívá ten trik.

Lucius si byl natolik jistý, že po něm jde Řád, že Liama vůbec nezaznamenal jako hrozbu, jelikož bezvýhradně věřil jeho nestrannosti. Pozval ho do domu jako starého přítele. Samozřejmě mu neměl v úmyslu prozrazovat svou účast na únosu jeho syna, i kdyby to měl dovoleno. Liam s ním poklábosil, popil i povečeřel a nakonec, když Lucius prakticky usínal ve své lenošce, ho zastihl tak dokonale nepřipraveného, že nenarazil na žádný odpor.

Pravá zábava nastala, když se spolu s ním a s Cathairem vydali na cestu. Tvůj bratr na žádném z míst, kam je Lucius zavedl, nedokázal detekovat ta správná krycí kouzla – tedy ta správně rozměrná

– a už si mysleli, jestli někdo někde něco nepopletl a nehledají něco jiného, než by měli. Nakonec však Liam vymyslel kličku, jak obejít ochranný systém, který jak se zdálo, byl uložen přímo v Malfoyově hlavě: on i Cathair použili maskovací zaklínadla přímo na sebe a prakticky tak zmizeli z povrchu zemského, což následně dovolilo Luciovi nerušeně se dopravit tam, kam ho Liamův Imperiatus poslal.

Souřadnice ti sdělovat nebudu (rozhodně ne dopisem), všechno probereme o víkendu.

Zatím se měj a nedělej nic, co by mohlo ublížit tobě nebo tvým bližním.

S láskou

Mossie

P.S.: Určitě ti nedá moc práce ten dopis po přečtení spálit. Už jsme slyšeli, jak ses předváděla, když tě nikdo nehlídal. Jsem na tebe pyšný!

Lyn se nad Mossieho posledními větami pouсмála. Skutečně jí ze srdce spadl kámen, byť jen malý. Byli blízko. Jestli se nepokazí ohromné množství věcí, které se pokazit mohly, měli opravdu solidní šanci, že otec bude brzy živý a zdravý v bezpečí domova.

Zahlédla dveřmi Velké síně vcházet Draca a na tvář se jí vnutil pobavený škleb. Doufala, že uvidí, jak se bude tvářit, až (po bezpečně dlouhé době) zjistí, že jeho vznešeného taťuldu někdo takhle převezl. Tlumeně se pro sebe zasmála a aniž by o tom dlouze přemýšlela, pergamen jí v prstech divoce vzplanul a během několika vteřin z něj nezbylo nic než hrstka popela, kterou s mírně provinilým pocitem vůči zdejšími domácím skřítkům smetla na podlahu.

Její oči opět automaticky vyhledaly ty Snapeovy. Když ji při pohledu do nich znovu bodlo hořké zklamání, okázale odvrátila hlavu a přiměla se myslet na něco jiného. V tom jí pomohl Malfoy, který právě v tom okamžiku dosedl vedle ní.

„Ahoj Lyn,“ obdařil ji zářivým úsměvem. Tohle poslední dobou dělal neustále. Lyn denně zjišťovala, že je obklíčena Dracovou pozorností jak na chodbách školy a na koleji, tak i na hodinách. Sedl si totiž k ní, opustil dokonce i ty své věrné gorily, a obtěžoval ji svým plytkým vtípem a omezenými duševními schopnostmi. Lyn ho podezírala, že je ve skutečnosti mnohem chytřejší a dospělejší, ale dosud žádná její snaha tuto myšlenku nepotvrdila.

Členové BA měli s jejím novým „kamarádem“ problém. Už od začátku se na ni a Draca dívali všelijak, kdykoli byli na dohled, a především večer jim Lyn dokonce přišla na to, že ji vynechali ze schůzky, když potkala skupinku známých lidí mířících do chodby v sedmém patře, právě když se odtamtud vracela po vytoužené hodině tréninku wing chun.

„Takže tohle už můžu vyhodit?“ nadhodila Lyn kysele a vytáhla z kapsy falešný galeon. Většina lidí v hloučku se po sobě podívala rozpačitě. Vysvětlování se ujala Hermiona. Vyšla jí vstříc a odvěkla ji kus stranou od ostatních.

„Podívej, vím, že to od nás není zrovna čestné a fér, ale s tou děsnou Umbridgeovou, která tu čmouchá ve jménu Ministra, si fakt musíme dávat pozor na to, koho si bereme mezi sebe,“ mnula si prsty na rukou. „Jsi hodná, že jsi nám pomohla, ale když tě celá BA vídává si šeptat s Malfoyem, necítíme se zrovna bezpečně. Tvoje rodina je přece známá tím, že nestraní nikomu, a mohlo by se stát cokoli. Neradi bychom, abys třeba i nevědomky vynesla z našeho kruhu informace, který by proti nám lidé jako Malfoy neváhali použít. Chápeš?“

Lyn se na ni dívala netečně a cítila podobný příval zklamání, kterým reagovala na Snapeovo chování.

„Chápu. Nemůžu si hrát se zlobivými dětmi, jestliže chci být kamarádka těch hodných, ano?“ ohrnula ret.

Hermiona si povzdechla a trochu uvolnila křeč, která jí doposud svírala tělo.

„Dobře, nechtěla jsem to říkat, ale takhle se asi nic nevyřeší. Slyšela jsem tě,“ obvinila ji. „Slyšela jsem, když jsi Malfoyovi říkala, že moudrý člověk si napřed musí umět dělat přátele, dokud není natolik silný, aby si mohl dělat nepřátele. To neznělo jako věc, kterou by říkal někdo, komu bychom mohli důvěřovat. Abych pravdu řekla, znělo mi to spíš, jako kdyby mluvil Vol... *Voldemort*.“

Lyn skutečně usadila Malfoyovo podráždění touto větou. Přišel s tím, že někdo jako ona už má nejvyšší čas přestat se paktovat s takovými lidmi, protože by se mu to mohlo ošklivě nevyplatit – a měl při tom svůj výhrůžný smrtijedský výraz, ze kterého Lyn běhal mráz po zádech. Nevěděla, co jiného by s tím měla dělat, a tak se pokusila ho uklidnit něčím, co by dokázala vytáhnout z rukávu jediné osoba, kterou hrála. Malfoy před tím poraženě sklopil zrak a vzbudilo to v něm jistou úctu; ovšem chápala, jak ošklivě to mohlo vyděsit někoho jako Hermionu.

Bezděčně se zasmála úlevou z pochopení. Hermiona se zamračila.

„Nějak mi to nepřijde vtipné,“ ukousla. Lyn potřásla hlavou.

„Vlastně to je docela zábavné, Hermiono. Je absurdní, jak mě každý podezírá z kdovíčeho, zatímco já každou chvíli stojím na pranýři za své hodnoty a svá přesvědčení. Musíš uznat, že na tom, co jsem řekla Malfoyovi, rozhodně něco je – vtip je v tom, že to vážně není moje životní motto. Já se nebojím dělat si nepřátele, ne pokud věřím, že to stojí za to. Kdybych byla vážně tak pokrytecká, mohla bych se tady na tohle všechno vykašlat a jít někam mučit a vraždit lidi na objednávku, ale místo toho tu sedím, je mi špatně od strachu a starosti a chystám se znepřátelit si jednoho z nejnebezpečnějších čarodějů na Zemi, abych zachránila tátu...“

Lynin hlas se vytratil. Zhrozeně vykulila oči a dech se jí zastavil. *Ale ne...*

Hermiona na ni zírala jako sůva z nudlí. Pak ji znovu popadla za paži a odtáhla ji ještě dál od skupinky členů BA.

„Já to věděla!“ zašeptala naléhavě a na tváři jí hrálo vítězné zadostiučinění. „Tvářila ses jako boží umučení, když jsem se tě tehdy ptala, jestli je ten článek v novinách podvrh, nebo ne, a tvůj bratr tu taky nemohl být jen tak pro nic za nic! Tvého tátu unesli Smrtijedi, že jo?“

Lyn zjistila, že se jí Hermiona nějak rozmazává. Křečovitě jí sevřela ruku a pokoušela se zaostřit, ale ty barevné jiskřičky se množily, až se jí nakonec před očima zatmělo. V příští chvíli se dívala do stropu a do zad ji tlačily kamenné stupně schodů.

„Dýchej, proboha, vždyť se nic neděje!“ říkala právě Hermiona.

Ještě ne, ale až to Voldy zjistí, jsem v háji, pomyslela si Lyn. Jsem v té nejhlubší zadnici světa. A můj táta je mrtvý.

„Nezjistí to,“ konejšila ji Hermiona a Lyn došlo, že to všechno říkala nahlas. Nabrala trochu víc vzduchu do plic a podařilo se jí se posadit. Viděla, že Hermiona sama vypadá podezřele bledě.

„Nesmíš to prozradit živé duši, rozumíš...!“ zasípala na ni.

„Neboj se,“ přikývla Hermiona. „Vážně, nemusíš mít strach. Jsem jen ráda, že to konečně všechno chápu. Už mi to dává smysl. Dokonce i to, že se bavíš s Malfoyem.“

„To jsem ráda, ale kdykoli bych to raději vyměnila za tvoji nevědomost,“ svěřila se Lyn. „*Nesmíš*, rozumíš? A především ne Harrymu. Sama víš, že teď není úplně v pořádku. Voldy ho používá jako svoje prodloužené oko a ucho. *Nesmíš*...“

„Ano, ano, dobře, slyšela jsem tě,“ obrátila Hermiona oči v sloup. „Fakticky. Umím mlčet jako hrob, když na to přijde. A vidím, že na to zase jednou přišlo. Ze mě nikdo nedostane ani slovo, věř mi. Jsem ráda, že jsme ostatním i z dohledu, aspoň se nebudou vyptávat tak moc.“

„Jestli to zjistí... nebudu jediná, kdo bude mít chuť zakroutit ti krkem,“ chraptěla Lyn. Hermiona na ni přimhouřila oči.

„Nemusíš mi vyhrožovat,“ usadila ji. „Chápu, jak je to důležité. A rozumím ti. Kdyby šlo o mého tatku, byla bych schopná ledasčeho. Takže klid, všechno je v pořádku.“

„To doufám.“

„Už víte, co s tím?“

Lyn po ní střelila ostrým pohledem.

„Říkala jsi, že se chystáš si udělat hrozného nepřítele, tak jen hádám,“ vysvětlovala rychle Hermiona.

„Víme. Přibližně.“

„Tak snad to není plán typu 'vletíme tam a všechny je pobijeme',“ povzdechla si. „Takové většinou končí špatně.“

„Já vím,“ zamumlala Lyn.

Dohodly se, že se budou držet svého nyní již neexistujícího konfliktu ohledně Malfoye a omluví tak Lynino náhlé rozhodnutí opustit BA. Hermiona se na ni tvářila otevřeně nedůvěřivě a Lyn ji na oplátku častovala povýšenými, opovržlivými pohledy hodnými Zmijozela.

Od té chvíle se jí ale na škole žilo přece jen o něco lépe, když věděla, že tu je někdo, kdo ví, kolik jí dá práce každé ráno vstát a zdravít kolemjdoucí s úsměvem a výrazem sdělujícím světu, že je v jejím životě všechno tak, jak má být. Hermiona se jí včera zeptala ještě na jednu věc, která jí nebyla jasná už od toho rána s článkem o únosu, a následně strávily příjemnou tajnou hodinu v Komnatě a povídaly si o Siriovi a o Řádu. S pátým dílem Lyn propásla ohromné množství nových informací; byla vděčná za existenci lidí, kteří byli ochotni jí alespoň některé z nich doplnit.

Dnešní dopis od Mossieho ještě posílil její rostoucí dobrý pocit. Cítila se natolik posilněná, že se na Draca dokázala usmát skoro upřímně.

„No nazdar. Zase mi jdeš hrát na nervy?“

„Na nervy hraju jen Potterovic sebrance,“ opáčil Malfoy a hodil ošklivým pohledem k nebelvírskému stolu. „Ale tobě bych mohl zahrát na klavír, jestli chceš,“ obrátil se k ní hýbajíc obočím.

„Ty umíš?“ podivila se Lyn.

„A ty ne?“ zasmál se. „To je přece základní znalost potomků šlechty, Lyn. Zpívat a ovládat alespoň jeden hudební nástroj. Aspoň za otcových mladých let to tak bylo a nikdo nezastaví mého otce, když chce potomstvu předávat tradice,“ dodal kysele.

„Bohužel, deset let je moc dlouhá doba na to, abych si ještě pamatovala hraní na hudební nástroje,“ opáčila Lyn. „Můj bratr by mohl umět hrát, jestli se u něj otec vůbec obtěžoval s něčím takovým. Co se mě týče, umím jen zpívat. Nebo si to aspoň myslím,“ hlesla a do tváří jí stoupla trocha červeně.

„Výborně, někdy bychom si mohli dát duo,“ zazubil se.

„To pochybuju. Kde asi? V hospodě, nebo snad cestou z ní?“ uchechtla se Lyn.

„Máme tu spoustu kroužků, Lyn – dokonce i zpěvu,“ podíval se na ni Malfoy vážně.

Lyn se nad tím upřímně pozastavila. V knize o něčem takovém nebyla ani zmínka. Pravděpodobně to Rowlu prostě nenapadlo. Dávalo to však smysl – co jiného kromě učení by tu studenti měli dělat, když nemohli denně vysedávat po hospodách? Ne všichni byli sportovní nadšenci nebo knihomolové.

„Nejsem zrovna kroužkový typ,“ ošila se při vzpomínce na BA. „A kromě toho už mám stejně každý den dokonale zasekaný učení.“

„Máš přece volné víkendy. Kdybys chtěla, ráno si určitě najdeš hodinku času.“

„Tenhle víkend rozhodně ne,“ chytala se Lyn posledního stébla. „Jedu domů. Bude důležitá porada.“

„Chápu,“ přikývl Malfoy se zasvěceným výrazem. „Ale školní rok ještě nekončí, že – a rok jako takový už vůbec,“ mrkl na ni.

Lyn v duchu zaúpěla. Byla ráda, že už se kvapem blížil čas zvonění. Podařilo se jí udělat si náskok, zatímco Draco svolával svou tělesnou stráž, a v učebně rovnou zamířila k jediné studentce, která byla ve třídě.

„Můžu k tobě, že jo?“ oslovila ji. Když se na ni dívka zadívala mírně vyplašeně, neodolala pokušení dodat: „Neboj, neslintám, ani nekoušu, teda dokud jsem na prášcích.“ K jejímu údivu se dívka vesele zasmála a poklepala na místo vedle sebe. „Díky,“ usmála se Lyn vděčně a sesunula se na židli.